

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*He's reckless and won't give
up on taking what he wants.*

Reckless

MICHELLE HORST

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Reckless
MICHELLE HORST

Telif Hakkı © 2018 Yazar Michelle Horst tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için şu adrese e-posta gönderin: michelle.horst7@gmail.com

Yayıncının Notu: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Yer ve halk isimleri bazen atmosferik amaçlar için kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlarla veya y e r l e r l e olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: RBA Tasarımları

Hayatın tadını çıkarın - sadece bir tane var.
~ Sir Richard Branson.

Bölüm 1

Mia

Havlumu ve su şişemi kaptığım gibi merdivenlere doğru yürüyorum. Havayı dolduran müzik enerjiyle çarpıyor olsa da, beni sadece bitkin hissettiriyor. Buradaki diğer herkesin Everest Dağı'na tırmanacak kadar enerjiye sahip gibi görünmesi de yardımcı olmuyor. Spor salonuna gelmekten nefret ediyorum ama atlamaya da cesaret edemiyorum. Son birkaç yıldır kilo vermek için canımı dişime takarak çalışıyorum. Kırk kilo vermek için çok çalışmam gerekti ve sadece on kilom kaldı, hedeflediğim kiloya çok yakınım ve şimdi bunu tehlikeye atamam. Ebeveynlerimiz öldükten sonra teselli kaynağı olarak yemeğe yöneldim. Aslında bunun kontrolden çıkmasına nasıl izin verdiğim korkutucu. Son senemde bunun yüzleşmem gereken bir sorun olduğunu fark ettim. Eğer Logan olmasaydı.

balo için bir randevum bile vardı.

O zamanlar Logan'a sırlıslıkam aşkıttım. Hatta beni Rhett'in tombul küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak göreceği umuduyla son senemde epey kilo vermeyi bile başarmıştım. Bana nasıl öpüşüleceğini öğrettiğinde umutlarım onunla bir gelecek hayaline dönüştü. Evet, bana bir iyilik yaptığını biliyordum ama bu aşk acısı çeken zihnimin duygularıma karşılık vermesini dilemesine engel olmadı.

Gecelerimi hayalini kurarak, günlerimi ağzımın suyunu akıtarak geçirdiğim kişiydi. Hiç kimse beni onun kadar sersemletmemiş, aşık etmemiş ve

Bana her ilgi gösterdiğinde kendimden geçerdim.

Bana nasıl öpüşüleceğini öğrettiği günü düşündüğümde bu anıyı buruk bir şekilde hatırlıyorum.

Kendimi kederli hissederek odama doğru yürüdüm. Garip biri olmaktan nefret ediyorum. Nicole, Derek'le ilk öpüşmesini anlata anlata bitiremiyordu. Çok geçmeden bütün kızlar öpüşme deneyimlerini karşılaştırmaya başladılar ve benim tek yapabildiğim kimsenin söyleyecek bir şeyim olmadığını fark etmemesini ummaktı.

"Hey, kötü bir gün mü geçirdin?"

Logan'ın sorusunu duyunca kafamı kaldırıyorum. O etrafımdayken her zaman olduğu gibi kalbim küt küt atıyor.

"Önemli bir şey değil. Yine mi dersi asıyorsunuz?" Cuma öğleden sonra neden bu kadar erken geldiklerini merak ederek soruyorum.

"Hayır, iptal edildi. Bu gece bir maç var." Logan başını eğiyor ve gözleri yüzümü arıyor. Bana öyle baktığında neredeyse gerçek beni görüyormuş gibi davranabiliyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Onunla konuşmak istiyorum ama bugün olanlar hakkında değil, bu yüzden cevap vermek yerine omuz silkiyorum. Odama giriyorum ve çantamı yere bırakıyorum.

Logan içeri giriyor ve yatağıma oturduğunda şaşırıyorum. Birden çok gerildim ve tek yapabildiğim tuzdan bir sütun gibi durmak ve garip bir şekilde yanına oturursam tuhaf bulup bulmayacağını merak etmek oldu.

"Konuş benimle Mia. Yardım edebilirim ve daha da kötüsü dinleyebilirim."

Kızlar gülerken kendimi ne kadar aptal hissettiğimi düşünüyorum.

Logan'ın onun hakkında ne hissettiğimi bilmediğinden emin bir şekilde ayaklarına bakıyorum ve mırıldanıyorum, "Henüz kimseyi öpmedim ve bugün tüm arkadaşlarım ilk öpücüklerinden bahsediyordu. Sanki ..." Devam edemeyecek kadar utandığım için kelimelerin uçup gitmesine izin verdim.

"Öyle mi hissettin?" Logan ayağa kalkıyor ve benim olduğum yere doğru yürüyor. Ona cevap vermediğimde, parmağını nazikçe çenemin altına yerleştiriyor ve yüzümü kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Sanki ..." Sertçe yutkunuyorum, Logan'la bu konuşmayı yaptığım için utanmaktan çok üzülüyorum. "Şişman ve çirkinim. Bu yüzden hiçbir erkeğin bana bakmadığını biliyorum. Bugün sanki herkesin görebileceği bir yerdeymişim gibi hissettim."

Logan bana doğru eğiliyor ve kapıyı kapatıyor. Kapalı kapıya bakıyorum ve sonra yüzümde minnettar bir gülümsemeyle ona dönüyorum. Diğer çocukların evde olduğunu düşünmemiştim bile. Günümün nasıl geçtiğini duymalarını istemiyorum.

Logan saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında kalbim küt küt atıyor. Ona çok büyük bir aşk besliyorum.

"Şişman değilsin ve kesinlikle çirkin de değilsin, Mia."

Yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalışıyorum ve başımı sallıyorum. Elbette bunu söyleyecek. Ben Rhett'in küçük kız kardeşiyim.

"Yapma bunu." İki elini boynuma götürüyor ve avuç içleriyle çenemi dürtüyor, böylece tekrar yukarı bakabiliyorum.

"Sorun değil. Sadece nasıl öpüşüleceğini bilmemem berbat. Ya beni öpmek isteyen bir erkekle tanışırsam ve bunu berbat edersem?"

"Seni gerçekten rahatsız eden bu mu?"

Bana karşı o kadar sabırlı ki kalbim ısınıyor.

"Evet. Aptal gibi görünmek istemiyorum."

Bir şeyler düşündüğünü görebiliyorum ama şikayet etmiyorum çünkü elleri hala boynumda. Bana dokunmasına bayılıyorum. Gözlerimi kapatma dürtüsüne direniyorum, böylece ellerinin üzerimdeki hissinin tadını çıkarabiliyorum.

"Nasıl öpüşüleceğini öğrenmek ister misin?"

Sorusunu düşünüyorum, aslında bana ne sorduğuna emin değilim.

"Ders almak için bir yere gidebileceğimden değil," diye fısıldıyorum. "Sana gösterebilirim."

Bir an için sadece ona bakabildim. Az önce bana nasıl öpüşüleceğini öğretmeyi mi teklif etti? Heyecan vücuduma hücum ederken kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Başımı sallıyorum ve neredeyse kekeleyerek "Senin için sorun olur mu?" diyorum. Kelimeler normal bir şekilde çıktığında çok minnettar oluyorum.

Ellerini boynumdan indiriyor ve gülümsüyor. Bu her zamanki dostça gülümsemesi değil. Bu sefer beni daha da geren bir yumuşaklık var.

"Elbette benim için sorun yok."

Duh ... Kendimi tekmelemek istiyorum. Logan sadece Rhett'in arkadaşı olduğu için yardım teklif ediyor. Bu onun için bir şey ifade etmiyor. Bu beni heyecanlanmaktan alıkoymuyor. Onun için bir şey ifade etmese bile, benim için bir hayalin gerçekleşmesi olacak.

Bana bir adım daha yaklaşp elini enseme koyduğunda ağzım bir anda kupkuru oluyor. Bir sonraki hamlesini beklerken tüm vücudum geriliyor.

"Birini ilk kez öpeceğiniz zaman gergin hissetmeniz normaldir, ancak rahatlamaya çalışın. Eğer bu konuda çok fazla endişelenirseniz tüm deneyimi kaçırsınız."

Başımı sallıyorum, şu anda tutarlı kelimeler bulamıyorum.

Başını sağa doğru eğerek, nefesini dudaklarımda hissedene kadar bana yaklaşıyor. Nefes almayı bırakıyorum ve sanki evrenin tüm gizemlerinin cevabını barındırıyormuş gibi ağzına bakıyorum.

İçim sinirden titriyor ve ellerimin titrediğini hissedebiliyorum. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki tek duyabildiğim bu.

Dudakları usulca dudaklarıma değene kadar yavaşça aradaki mesafeyi kapatıyor. Her şey durdu. Kulaklarımdaki gürültülü gümbürtü, içimdeki titreme ve hatta ellerimin titremesi. Dudaklarının sıcaklığını kendi dudaklarımda hissederken etrafımızda sadece mükemmel bir sessizlik var.

Dilini alt dudağımda hissettiğimde sarsıldım. Bunu beklemiyordum ve benden uzaklaştığında kıpkırmızı kesildim.

"Özür dilerim," diye geveledim, hem utanmış hem de anı mahvettiğim için üzülmüştüm.

Logan, ağzında seksi bir gülümseme oynasırken başını sallıyor.

"Özür dileycek bir şey yok," diyor alçak bir ses tonuyla ve titremenin şiddetle geri dönmesine neden oluyor. "Bu sefer ağzını hafifçe aç ve yaptığım şeye odaklan."

Yine sadece başımı sallayabiliyorum, beni tekrar öpeceği için mest olmuş bir halde.

Bu sefer çok daha hızlı hareket ediyor. Vücudunu bana doğru bastıran bir adım atarken dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Vücudunun ve ağzının hissettirdiklerini aynı anda almaya çalıştığımda aşırı bir duyuşsal yüklenme yaşıyorum.

Dili yine alt dudağımda geziniyor ve neredeyse ağzımı açmayı hatırlamıyorum. Dudaklarım ayrıldığında dilini ağzımın içine sokuyor ve bu karnımda karıncalanmalara neden oluyor. O kadar bunaltıcı ki hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Dilimi kendi diliyle okşamaya başlıyor, bu da ellerimin onun yanlarını tutmasına neden oluyor, böylece tutunacak bir şeyim oluyor, yoksa yere düşeceğim.

Yumuşak bir şekilde alt dudağımla ısıtıyor ve her yerimi saran inanılmaz hislere karşılık olarak titreyen bir nefes alıyorum.

Diğer elini çeneme götürüyor ve vücuduyla beni duvara yaslanana kadar geriye itiyor. Bu sefer dili ağzıma girdiğinde o kadar etkilenmiyorum ve onun hareketlerini taklit etmeye çalışıyorum.

Çok geçmeden Logan'ı öperken kendimi öyle kaptırıyorum ki bunun gerçek olmadığını unutuyorum. Bir elimi boynuna ulaşana kadar vücudunda gezdiriyorum ve parmak uçlarımda altındaki teninin hissini içime çekiyorum. Bu an her şey demek... cennet demek.

Çekilmeye başladığında çok erken bitti, karıncalanan dudaklarıma son bir yumuşak öpücükle kondurdu.

Beni sıkıca kucaklıyor ve fısıldıyor, "Çok güzelsin Mia ve şanslı bir piçi çok mutlu edeceksin."

Evet, hepsi kalkıp New York'a gittiklerinde tüm o hayaller küle döndü. Josie olmasaydı, o ilk yılı atlatabileceğimi sanmıyorum. Üniversitede tanıştık ve kısa sürede en iyi arkadaşım oldu. Yemin ederim ki tek yapmak istediğim derin, karanlık bir deliğe girip kendime acımakken beni ayakta tuttuğu günler oldu.

O ilk yıl dayanılmazdı. Başıma geleceğini hiç düşünmediğim şeylerle uğraşmak zorunda kaldım. Ailemiz ben küçükken ölmüş olabilir ama Rhett her zaman kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Hatta Screw Crew'a yakın olan tek kızın ben olmamın harika bir his olduğunu itiraf etmeliyim. Adamların kendilerine neden böyle aptalca bir isim verdiklerine dair bir fikrim vardı ya da en azından nedenini bildiğimi sanıyordum.

Onlar gittikten sonra isimlerinin gerçek anlamını öğrendim. Bunun nedeni sadece kampüsün her yerinde duyduğum hikâyeler değil, aynı zamanda beni de becerdikleri gerçeği idi. Çuvalda hızlı bir yuvarlanma için kullandıkları tüm kızlar gibi, ben de atıldım. Çok canım yanmıştı. Onlar yüzünden birçok geceyi ağlayarak uyuyarak geçirdim ama hiçbir gözyaşı reddedilmişlik ve üzüntü hissini hafifletmedi.

Rhett ve Logan ilk birkaç ay boyunca benimle iletişim kuran tek kişilerdi, ancak sonunda Logan'ın mesajları

durdu. Rhett de beni iki günde bir ararken birkaç haftada bir aramaya başladı, ta ki o da aramayı bırakana kadar. Şimdi düşününce, ikisi de aynı zamanda bıraktı.

Telefonumu kaybettim ve onlar gitmeden önce benim için hazırladıkları sözleşme kapsamında yeni bir telefon almayı reddettim. Tutunabileceğim tek şey gururumdu. Onlara bağımlı olmaktan bıkmıştım. Yeni bir numara ile ucuz bir telefon aldım, kendi başıma yapmaya kararlıydım.

Sanırım onlar olmadan da iyi olabileceğimi kendime inatla kanıtlamak istedim.

Başlangıçta irtibata geçmemelerini telefon numaralarının değişmesine bağladım. Her şeyin aptalca bir yanlış anlaşılma yüzünden olduğunu umuyordum. Ama onlara yeni telefonumdan eskisini kaybettiğimi açıklayan birkaç mesaj gönderdim ama hiçbirisi cevap verme zahmetine girmedi. Rhett'i her aramaya çalıştığımda, numarasının artık kullanılmadığını söylüyordu. Rhett'in iyi olduğundan emin olmak için Logan'ı ve diğerlerini aramaya çalıştığımda da aynı şeyle karşılaştım. Hepsinin numarası artık kullanılmıyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Başlarına bir şey gelmiş olabileceğinden endişelenerek, her şeyin yolunda olup olmadığını kendim görmek için bir uçağa bindim.

Josie bana endişelenmememi, New York'a kadar giderek zamanımı boşa harcamamam gerektiğini söyleyip duruyordu. Onu dinlemeliydim ama bir kez daha inatçı davrandım. Onları kendi gözlerimle görmem gerekiyordu ve hâlâ bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu umuyordum.

Tüm uçuş boyunca beni gördüklerinde ne kadar mutlu olacaklarını düşündüm. Bu aptalca yanlış anlamaya gülüp geçeceğimizi ve her şeyin Kuzey Carolina'dan ayrılmadan önceki haline döneceğini hayal ettim. Logan'ın beni kollarına alacağını ve beni her zaman nasıl sevdiğini itiraf edeceğini hayal ettim. Tatlı ve sevgi dolu bir şeyler söyleyecek ve tutkulu bir öpücükle beni ayaklarımın altından çekecekti.

Indie Ink Publishers'a ilk girdiğim günü asla unutmayacağım. Üst katlara doğru çıkarken, başardıkları her şeyi gözümün önüne getirirken çocuklarla gurur duyuyordum. Onları tekrar görmenin heyecanıyla kalbim deli gibi çarpıyordu.

Sonra asansörden çıktım. Carter ve Logan yaşlı bir adam eşliğinde bana doğru yürüyorlardı.

Göğsümdeki heyecan nihayet Logan'ı tekrar göreceğim için yeni zirvelere ulaşırken gülümsedim ve bir adım öne çıktım. Onu son gördüğümünden bu yana neredeyse bir yıl geçmiş olmasına rağmen, hâlâ nefesimi kesecek güce sahipti. Geçen bir yıl içinde çok değişmişti. Eskiden hatırladığım çocuksu yüzü dolgunlaşmış ve erkeksi bir hal almıştı. Muhteşem bir adam olmuştu.

Neredeyse ona yeniden aşık olurken, şimdiye kadar verdiğim kiloları fark edip etmeyeceğini merak ediyordum. Sonunda beni arzulanan bir kadın olarak görecekti miydi?

Başını kaldırıp bana doğru baktığında tüm umutlu düşüncelerim ve çılgın fantezilerim bir anda yok oldu.

Gözlerimiz buluştu - onda beni tanıdığına dair hiçbir işaret yoktu, benimkinde ise ölmekte olan umudumun son kıvılcımı vardı.

Bu sadece kısa bir an içindi çünkü Carter, Logan'ın tekrar elindeki belgelere bakmasına neden olan bir şey söyledi.

Yanımdan geçerken selam verdim ama bana karşılık verme zahmetine bile girmediler. Benden uzaklaşmalarını izlerken iliklerime kadar işleyen o korkunç duyguyu hala hatırlıyorum. Reddedilmenin yakıcı acısı kalbimi kavurdu.

Kendimi resepsiyon görevlisine doğru yürümeye zorladım ve Rhett'i görmek istediğimi söyledim. İş için ülke dışında olduğu söylendiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

buruştu ve öldü. Kardeşimin bana haber verme zahmetine bile girmeden yurtdışına gittiğini fark etmek, kırılğan kalbime bir bıçak gibi saplandı.

Acıyla başa çıkamadım ve onu derinlere gömdüm. Kendime onların sadece yeni hayatlarına alışmakla meşgul olduklarını söyledim ama tatiller ve doğum günleri geçtikçe, onlar için bir hiç olduğum çok açık hale geldi.

İç dekorasyon bölümünü bile bitiremedim, ilk yılın sonunda okulu bıraktım. Üniversiteyi bitirmek, Bay Hayes'in vefatından sonra hepimiz için oluşturulan vakıf fonundaki parayı kullanmam gerektiği anlamına geliyordu ve ben bunu yapmayı reddettim.

Aylar geçiyor ve kendimi yeniden bir umut kırıntısı barındırırken buluyordum, acı unutulana kadar tohumu besliyordum ve bu tohum çiçek açıp onlarla yeniden bağlantı kurma ihtiyacına dönüşüyordu. Onları iki kez daha görmeye çalıştım. İlk seferinde randevu almam tavsiye edilerek geri gönderildim. Gelen müşterileri kabul etmiyorlardı. Aileden olduğumu açıklamaya çalışmam boşunaydı. Resepsiyonist beni dinleme zahmetine bile girmede.

En son denediğimde bir randevu almıştım. Uçağa binmeme dakikalar kala iptal edildi. Yeniden planlamaya zahmet etmedim. Benden kaçtıkları açıktı ve bunu anlamam gerekiyordu.

Denemekten bıkmıştım. Beni hayatlarında istemediklerini kabul etmenin zamanı gelmişti.

~

Kendi başıma hallederim. Son üç yıldır Kuzey Carolina'da kendi başımın çaresine bakabiliyordum ama New York'a taşındığımdan beri işler o kadar da iyi gitmiyor. Buraya geldiğim ilk hafta benim gibi biri için çok fazla iş olmadığını fark ettim.

Alıcı olarak saatlik ücret ödeyen bir iş bulmayı başardım. Mağaza sadece aylık bazda eleman çalıştırıyor ve sanırım bu yüzden herhangi bir yan hak sunmak zorunda değiller. Ayrıca tembelleri işten çıkarmak da daha kolay. Ayrıca, kendimi uzun süre çalışacağım bir yer olarak görmüyorum. Daha iyi bir iş bulana ya da hayatımda gerçekten ne yapmak istediğime karar verene kadar sadece bir atlama taşı.

En azından Josie iki hafta içinde geliyor. Onu deli gibi özlüyorum. Okulunu bitirmek için geride kaldı ve şimdi mezun olduğuna göre New York'a gelecek ve birlikte bir yer bulabileceğiz. Şimdiden buraya gelmesi için sabırsızlanıyorum. O yanımdayken işler o kadar da kötü görünmeyecek.

Josie Los Angeles'a gitmek istiyordu ama ben New York'a taşınma kararında ısrarcıydım. Aslında onu Los Angeles'a taşınması için cesaretlendirdim. Arkadaşlığımız bitecek değil ya. En azından farklı eyaletlere taşınmamızın arkadaşlığımızı etkilemeyeceğini umuyordum. Sonunda Josie reddetti ve New York'ta bana katılacağını söyledi. Yalan söylemeyeceğim, beni buraya taşınacak kadar önemseydiğini bilmek kalbimi ısıttı.

İşin üzücü tarafı, dört aydır New York'tayım ve hiçbirinin haberi bile yok. Onları görmeye çalışmayalı bir yıl oldu. Buraya sadece Rhett'in olduğu yer olduğu için taşındım. Kardeşim beni istemiyor olabilir ama yakın olduğunu bilmek rahatlatıcı.

Rhett benimle konuşmasa bile ona yakın olmak istiyorum. Çocukların benimle iletişim kurmak istememelerine neden olacak ne yanlış yaptım bilmiyorum ama bu onları unuttuğum anlamına gelmiyor. Bazen yaşadığım şok ve üzüntü çok büyük oluyor ve neyi yanlış yapmış olabileceğimi ya da büyürken bu kadar yakın olmamıza rağmen beni unutmalarının neden bu kadar kolay olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama çoğu zaman olanları kabulleniyorum. Olan oldu ve bunun için ağlamak kesinlikle yardımcı olmuyor.

Solumdaki bir kapı açılıyor ve bilinçsizce odanın içine bakıyorum. Bir direğin etrafında dönen bir kadın gözüme çarpıyor ve hızımı yavaşlatarak duruyorum, direğin etrafında ustaca kıvrılan kadına bakıyorum. Bacakları sıkı ve güçlü, fit vücudunun yere düşmesini engelliyor.

Kahretsin, çok kolaymış gibi gösteriyor.

Açık kapıdan bir kadın, "Beş dakika sonra başlayacak bir ders var, eğer kalmak isterseniz," diyor.

Gözlerim ona kayıyor ve gergin bir şekilde gülümseyerek kendimden emin bir şekilde kıkırdıyorum. "Evet, sanırım bunu es geçeceğim. Tam olarak bunun için yaratıldım."

Kadın suratını asıyor ve sözlerimi elinin tersiyle itiyor.

"Bütün mesele de bu zaten. Harika bir egzersiz ve eğlence." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve başını eğiyor. "Tatlım, hepimiz bir kürdanla çiftleşmeye çalışan bir grup balina gibi görünmeye başlarız. Bana birkaç hafta ver, seni de böyle yapacağım." Şimdi direktte baş aşağı asılı duran güzelliği işaret ediyor. Sıkı karın kaslarının görüntüsünü içime çekiyorum, sarkık karnımın böyle görünmesinin birkaç haftadan fazla zaman alacağını biliyorum. Boynumu kırmamaya çalışırken bir direğe asılı durmak bir yana, benim de öyle görünmem için birkaç mucize gerekecek.

Alaycı bir kahkahanın boğazımda düğümlenmesine engel olamıyorum.

"Seninle bir anlaşma yapacağım. Bana dört hafta ver ama en az iki günde bir gelmen gerekiyor. Tüm talimatlarıma uyun ve dört haftanın sonunda sonuçlardan memnun kalmazsanız, iki aylık spor salonu üyelik ücretinizi iade edeceğim."

Lanet olsun, bedava üyeliğe hayır demem. New York'a taşındığımdan beri işler pek iyi gitmiyor. Washington Heights'ta ucuz bir oda bulmayı başardım. Daireyi iki kişiyle paylaşmak zorunda olmam berbat.

Diğer insanlar, benimle aynı yaşlarda görünen bir erkek ve bir kız. John içine kapanık, odasından neredeyse hiç çıkmıyor. Bütün gün orada ne yaptığını bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil. Ellen'dan garip bir elektrik alıyorum. Her zaman balık gibi kokuyor ve neredeyse hiç konuşmuyor. Güvende olmak için yatak odamın kapısına ekstra bir kilit ekledim. Kesinlikle hayalimdeki ev değil ama neyse o. Sadece geçici olduğu için şükrediyorum. Josie gelir gelmez oradan çıkacağım.

"Tamam," diye kabul ediyorum, ya o seksi vücudu ya da bedava üyeliği alacağımı düşünüyorum.

Kadının yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bana elini uzatıyor. "Ben Beth."

Ona gülümseyerek elini sıkıyorum. "Mia."

"Hadi sınıfa gidelim, Mia. Şurada," diyor ve arkamdaki odayı işaret ediyor.

Onu takip ediyorum ve dört kadının daha beklediğini görünce rahatlıyorum. Benimle aynı boyda bir sarışın ve biraz daha iri bir kıvılcık saçlı var. Burada süper model gibi yapılmış tek kadının ben olmadığımı bilmek beni rahatlatıyor.

Vücudumu şekillendirmek için çok çalışıyorum. Benim kitaplarımda zor, büyük olasılıkla bu spor salonunda her gün olan bazı kadınlar için parkta bir yürüyüş.

Son dört yılda çok yol kat ettim, on dört bedenden on bedene düştüm. Çok fazla ter ve gözyaşı döktüm. İnattı yağlar yün bir battaniyeye yapışmış gibi yapıştı.

Beth sınıfı hoş bir gülümsemeye selamladıktan sonra derin bir nefes alıyor.

"Nefes alın hanımlar. Eğlenceli olacak. Küçük, samimi sınıflara inanıyoruz. Genellikle sınıf başına altıdan fazla öğrencimiz olmaz. Bu da demek oluyor ki

benden çok ilgi göreceksiniz. Lütfen bana her şeyi sormaktan çekinmeyin. Boynunuzu, omuzlarınızı, kollarınızı ve bacaklarınızı güzel ve gevşek hale getirmek için kısa bir ısınma ile başlayacağız. Sonra sizi direğe alıştırmak için birkaç eğlenceli dönüş ve temel hareket yapacağız. Aşağıdakilerin gerçekleşmesi muhtemeldir: Muhtemelen bir koala taklidi yapacak ve direğe sarılacaksınız. Bu normaldir, bu yüzden lütfen utanmayın. Elleriniz terleyecek ve biraz kayacaksınız ve ne yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yokmuş gibi hissedeceksiniz. Yine, bu normaldir. Bir saatimiz dolduğunda soğumak için birkaç dakika esneme hareketleri yapacağız."

Bir nefes verdim ve zaten terli olan ellerimi havluma sildim.

Beth "Havlularınızı ve suyunuzu kenara koyun, kendinize hareket etmek için yeterli alan bırakın" diye talimat veriyor ve hepimiz aynı anda hareket ediyoruz.

Sınıfın önünden enerjik bir ritim başlar ve Beth yerinde yürümeye başlar.

"Sadece beni takip edin. Hadi şu kasları gevşetelim hanımlar."

Isınmadan sonra Beth küçük podyumundaki direği tutuyor ve etrafında sallanıyor. Sadece birkaç saniye sürdü ama seksi görünmeyi başardı.

O "Vücudunun direğin etrafında akmasına izin ver.

Hareketi zorlamayın."

Direğime yaklaşıp etrafında sallanmaya çalışıyorum. Anahtar kelime denemek. Sonunda dengemi kaybediyorum ve göğüs kemiğimi direğe çarpmadan önce neredeyse çelik parçasıyla bütünleşiyorum ve sonunda bir patates çuvalı gibi yere düşüyorum.

Stüdyonun etrafına hızlıca göz gezdirerek, ilk denememdeki epik başarısızlığı kimsenin görmediğinden emin oluyorum.

Kızlardan biri tıpkı benim gibi yere düşüyor, bir diğeri ise direğin etrafında garip bir şekilde dönüyor. Üçüncü kız aslında yarı burgu yapmayı başarıyor.

direğinin etrafında. Son kız neredeyse mükemmel bir şekilde yapıyor, ama sonra bize bakıyor ve konsantrasyonunu kaybediyor.

Kendimi yerden kaldırıırken derin bir iç çektim. Neden Beth'in beni bu kursa katılmaya ikna etmesine izin verdim ki? Oh evet, çünkü iki aylık bedava üyelik kazanacağım.

Beth sabırla her birimizle birkaç dakika geçiriyor, direği nasıl tutacağımız ve vücudumuzu nasıl hareket ettireceğimiz konusunda bize tavsiyelerde bulunuyor. Bir saat dolduğunda, aslında direğin etrafında oldukça iyi bir dönüş yapmayı başardım. Ne kadar çabuk öğrendiğime şaşırdım.

"Sağlık barının yanında bir mağaza var. Orada bu ders için daha uygun olacak güzel kıyafetler bulabilirsin. Ders özeldir, bu yüzden giyinmekten çekinmeyin. Kendinizi seksi hissederseniz, direkt dansı yapmayı öğrenirken kendinize güveniniz de artacaktır."

Havlumu ve su şişemi alıyorum ve Beth gözlerini kaçırır kaçırmaz, kadınlar dersten sonra sosyalleşme ihtiyacı hissederse diye etrafta takılmak istemeyerek kapıya doğru koşuyorum.

Kendime gözlerimi deviriyorum. Arkadaş edinmek iyi bir şey olurdu. Yarın dersi tekrar deneyeceğim ve sonra diğer kadınlarla tanışmak için kalacağım. Josie'yi büyük bir sürpriz bekliyor. Onu derslere benimle gelmeye ikna etmeye çalışacağım, böylece tek başıma acı çekmek zorunda kalmayacağım.

Geldiğinde ne kadar eğleneceğimizi düşündükçe gülüyorum.

Saatime bakıyorum ve akşam yediyi çoktan geçtiğini görüyorum, biraz daha hızlı yürüyorum. Vardiyam başlamadan önce duş almak ve bir şeyler yemek istiyorsam acele etsem iyi olur. Gece vardiyasında çalışmaktan nefret ediyorum ama dilenciler seçici olamaz.

Yarın iki daire daha göreceğim. Depozito için yeterince para biriktirdim, böylece Josie geldiğinde hemen taşınabiliriz.

Bu benim için yeni bir hayatın başlangıcı. Elimden gelenin en iyisini yapacağım ve kendi başıma başarabileceğimi kendime kanıtlayacağım.

Bölüm 2

Logan

Vakıf hesabının ekstrelerine bakarken kaşlarımı çatıyorum. Bir şeyler ters görünüyor ve ne olduğunu çıkaramıyorum.

Son iki gündür bu lanet hesap üzerinde çalışıyorum. Bu kadar uzun süre bırakmamalıydım ama George'dan devraldığımdan beri iş yoğunluğu yaşıyorum. Genelde tüm hesaplarla muhasebeciler ilgilenir, ancak güven hesabının Indie Ink Publishing ile hiçbir ilgisi yok ve her şeyi ayarlayan avukat ben olduğum için, bu iş benim omuzlarıma düşüyor.

Son dört yılın ekstrelerini incelemeye başladım ve harcamalarımızı tek tek topladım. Carter neredeyse hiç talepte bulunmamış, bu yüzden onun harcamalarını iptal ediyorum. Belki de bu yüzden hesapta çok fazla para vardır? Sadece bakiyenin çok daha az olmasını bekliyordum.

Marcus, Rhett ve Jaxson'ın gerçekten de normal harcamalarını yaptıklarını doğruladım. Hiçbir şey yerinde değil. Benim de tüm harcamalarım düzenli.

O zaman sorun ne? Beni neyin rahatsız ettiğine bir türlü karar veremediğim için harcamaları yıldan yıla karşılaştırmaya başladım. İşte o zaman farkı gördüm. Güven hesabının oluşturulduğu ilk yıl, ikinci yıla göre neredeyse seksen bin dolar daha fazla harcama yapılmış.

İlk yıldaki her işlemi ikinci yıldaki işlemlerle karşılaştırarak incelemeye başlıyorum.

İlk fark ettiğim şey Mia'nın ikinci yıl eğitimi için hiçbir ödeme yapılmadığı olunca yüzümdeki çatık kaşlar daha da derinleşiyor. Üçüncü yılı kontrol ettiğimde de aynı şey oluyor ve işte o zaman içimde korkunç bir his beliriyor. Son yılı kontrol ettiğimde Mia'nın tüm harcamalarının ilk yılın sonunda neredeyse durduğunu görüyorum, telefonunun aylık ödemesi hariç hepsi.

"Ne oluyor be?" Telefonumu kaptım ve hemen Rhett'i aradım. "Bir dakikan var mı? Sana bir şey göstermem gerek."

"Tabii, on dakikaya gelirim."

Mia'nın son bir aylık harcamalarını daire içine alıyorum ve sabırsızlıkla Rhett'i bekliyorum. Ofisime girdiğinde, kâğıdı ona doğru itiyorum.

"Mia'nın vakıf hesabından yaptığı harcamaları talep etmeyi bıraktığını biliyor muydunuz? Talep ettiği tek şey telefonu. Bunun dışında hiçbir şey yok."

Rhett kaşlarını çatarak başını sallar, kâğıdı eline alır ve hızla rakamlara bakar.

"İddia ediyordu," diyor benden çok kendi kendine. Sonra yüzünü karartan bir şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bunların doğru olduğuna emin misin? Peki ya kirası, yemeği, kıyafetleri? Kahretsin, ya dersleri?"

"Onları kontrol ettim, Rhett. Hiçbir hak talebinde bulunmamış. Ne yapıyormuş? Onunla en son ne zaman konuştun?"

Telefonunu çıkarıp bakıyor. "Pazartesi günü onunla konuştum."

Neler olduğunu merak ederek sandalyemden kalkıyorum. "Onu son gördüğünde her şey yolunda görünüyor muydu?"

Rhett bana uyarıcı bir bakış attı. "Kendi kız kardeşime bir şey olsa bilirdim Logan."

Ona bakıp soruma cevap vermesini bekliyorum. Kızgın olmasına rağmen bunu düşündüğünü görebiliyorum.

Telefonuna bakıyor ve şaşkınlığının endişeye dönüştüğü anı görüyorum.

"Saluda'dayken onunla buluşacaktım. O mezuniyet için hazırlanıyordu ve ben de eve dönmeden önce ona uğrayacaktım. Sonra Della ve Danny ile ilgili her şey oldu. Carter'ın bir kızı olduğunu öğrendikten sonra hepimiz kendi ayaklarımız üzerinde durmaya çalışıyorduk. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Bir şeylerin çok yanlış olduğu hissi içimi kaplarken tekrar oturuyorum.
Ben.

"Mia'yı uzun zamandır görmedim... Kahretsin, sanırım onu en son Buraya taşınmak için ayrıldık. Onu en son ne zaman gördün?"

Rhett oturuyor ve ben yüzünde beliren paniği izliyorum. Telefonu kulağına götürüyor ve sesli mesaja geçmeden önce kısık zil sesini duyabiliyorum.

Rhett bir elini saçlarının arasından geçirip tekrar ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Müsait olan ilk uçağa bineceğim. Mia'yı görmem gerek. Onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim."

Rhett gitmek için arkasını dönmez ama fısıldarken yüzünün rengi solar. "Onu en son ne zaman gördüğümü ya da yüz yüze konuştuğumu hatırlamıyorum. Mesajlaşarak sohbet ediyorduk. O meşguldü. Ben de meşguldüm. Sikeyim."

Rhett hızla ofisinden çıkıyor ve ancak o zaman kendi telefonumu elime alıyorum. Mia'nın bir şeyler sakladığına dair işaretler bulmak için mesajlara göz gezdirdim. Çok fazla konuşmadığımızı kabul eden ilk kişi ben olacağım ama

Son üç yıldaki birkaç mesaj bana onun iyi olduğunu düşündürdü. Öğrenci olmanın tadını çıkarmakla meşgul olduğunu sanıyordum.

Her zaman aklı başında biri olmuştur. Bunların hiçbirini aklım almıyor. Kendime güven hesabında bir sorun olduğunu söyleyerek bahaneler üretmeye başladım. Belki de banka Mia'nın tüm harcamalarını yanlış hesaba yatırıyordur. Evet, eminim öyledir.

Hızlıca bankaya giriyorum ve erişimim olan tüm hesapları incelemeye başlıyorum.

Eminim banka tarafında bir hata olmuştur.

Telefonum çalar çalmaz açıyorum. Çok endişelendim. Ben de ilk uçağa binmek üzereydim. Mia'nın başına gelebilecek tüm korkunç şeyleri hayal ediyordum.

"O iyi mi?" Rhett'e soruyorum. Her şeyin büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu ve Mia'nın iyi olduğunu duymaya ihtiyacım var.

Boğazını temizlemeden önce Rhett'in nefes alışını duyabiliyorum. "Onu bulamıyorum Logan. Ev boş. Aylardır boş. Bahçe aşırı büyümüş. Evin içindeki her şey tozla kaplı. Gerçi eşyalarının çoğunu bırakmış. Neler olduğunu anlamıyorum."

Sert bir nefes veriyor ve endişesinin çizgiden sızdığını hissedebiliyorum.

"Üniversiteyi kontrol ettim ve mezun olmamış. Bana haber vermeden okulu bırakmış. Ne haltlar dönüyor burada?"

"Onunla bağlantı kur, Rhett. Telefon et. Sana cevap verene kadar ona mesaj at. Seninle yüz yüze görüşmesini ya da New York'a gelmesini iste."

"Bunu zaten denemediğimi mi sanıyorsun? Artık mesajlarıma cevap bile vermiyor. Her birini okuduğunu gösteriyor ama

onları görmezden geliyor."

Yeni bir panik dalgası vururken gözlerimi kapatıyorum. Mia neden beni görmezden gelsin ki?

Biz mi?

"Eve gel, Rhett. Bir plan yapacağım. Onu takip etmesi için birini tutacağız. Aşağı. İyi olduğuna ve sadece isyan ettiğine eminim. Bu çok normal."

"Bu hiç normal değil Logan. Mia'nın isyan etme şekli bir yerine dört pizza sipariş etmek. Bir terslik var. Eğer ona bir şey olursa ben... lanet olsun... ne yaptım ben? Onu burada bırakmamalıydım. Onu New York'a sürüklemeliydim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Rhett. Mia iyi. Onu bulacağız." Ona yalan söylerken gözlerimi kapalı tutuyorum. Şu anda onun sakın kalmasına ihtiyacım var yoksa ben de kendimi kaybedeceğim.

"O benim küçük kardeşim. Sahip olduğu tek şey benim ve ona zaman ayıramayacak kadar meşgulüm. Onun hayatında kaya gibi sağlam olması gereken tek kişi benim."

Rhett'in ağlamanın eşiğinde olduğunu duyabiliyorum ve bu bende kendimi parçalama isteği uyandırıyor.

"Eve gel. Onu bulacağız," diye fısıldıyorum, kendimi onun iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

Aramayı sonlandırıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum, anıların beni batırmasına izin verirken

Ben.

Onu baloya götürdüğüm gece ne kadar güzel göründüğünü hatırlıyorum. Ben aldım. dans ederken onu saatlerce kollarımda tutmak için. Bana gülümseme şekli, neredeyse bir gün beni sevebileceğine inanmamı sağlıyordu.

Ona öpüşmeyi öğretirken ne kadar gergin olduğumu hatırlıyorum. O gün onun masumiyetinden faydalanmıştım, o benim için aynı şeyleri hissetmese bile onu ilk öpen ben olacağım için minnettardım.

Kahretsin, bugüne kadar yaşadığım en iyi öpücüktü. Tadı tatlı masumiyet ve ateşli fantezilerin bir karışımı gibiydi.

Ona karşı hissettiğim çekimi hatırlıyorum. Daha on sekiz yaşındaydı ve ona karşı hissettiklerim konusunda hiçbir şey yapamazdım. Rhett beni öldürürdü. Ayrıca, hislerim tek taraflıydı. Ona söyleme riskini göze alamazdım ve yanımda garip davranmasını göze alamazdım.

Gitmesine izin verdim, kardeşinin arkadaşının uzaktan onu hayal etmesinden daha fazlasını hak ettiğini biliyordum. Onu takip etmeyerek doğru şeyi yaptığıma ikna olmuştum.

Şimdi düşününce, belki de ona karşı ne hissettiğimi söylemeliydim. En azından onun hayatının bir parçası olurdum. Ne yaptığını ve nerede olduğunu bilirdim.

Derin bir nefes alıp panik ve endişeyi bir kenara itiyorum. Bunların hiçbiri onu bulmama yardımcı olmayacak.

Rhett döner dönmez bir tanesini görmeye gidebilmek için özel dedektif aramaya başladım. Ne olursa olsun, kızımı bulacağım.

Bölüm 3

Mia

"Josie!" Ona doğru koşarken çığlık atıyorum. Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Seni çok özledim."

Josie de bana sarılıyor ve bir an havaalanının ortasında birbirimize sarılarak öylece duruyoruz. Kahretsin, onu tekrar görmek çok güzel.

Geri çekildiğimde, "Sonunda burada olduğun için ne kadar memnun olduğumu bilemezsin" diyorum.

Bana mutlulukla sırtıyor ve çantasını omzuna yerleştiriyor.

Çantaya uzanıyorum ve sağ omzuma atıyorum. Terminal insanlarla dolup taşıyor, bu yüzden dışarı çıkana kadar bekliyorum, "Kıralamamız için iyi bir yer buldum. Ancak Cumartesi günü taşınabileceğiz. Önümüzdeki iki gün boyunca şu anda kiraladığım yatak odasını paylaşmak zorunda kalacağız. Bu senin için sorun olur mu?"

"Elbette," diye haykırıyor. "Birlikte olduğumuz sürece."

Daireye döndüğümüzde ikimize de birer sandviç hazırladım ve yatak odasında yedik.

Bana mezuniyet töreninden bahsettikten sonra "Kardeşinden haber aldın mı?" diye soruyor.

Son lokmada sertçe yutkunuyorum, yıkamak için bir yudum su alıyorum.

"Hayır." Ne zaman onlardan haber alıp almadığımı sorsa, kalbim daralıyor. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama keşke sormayı bıraksa. Konuyu değiştirmek isteyerek, "Abstract Art & Design ile görüşmen ne zaman?" diye soruyorum.

"Neyse ki iki hafta sonra. Ailemin bana yaşattığı onca dramdan sonra bir molaya ihtiyacım var."

Kaşlarım havaya kalktı. Bunu ilk kez duyuyorum. "New York'a taşındığın için kızgınlar mı?"

Ağır bir şekilde iç geçiriyor ve tabağını iterek yatağa uzanıyor. "Bana güvenmediklerine yemin edebilirsin. Kendi başımın çaresine bakamayacak değilim ya." Gözlerini deviriyor. "Babam çok uzak olduğunu söyleyip duruyordu.

onlardan uzakta. Beni Los Angeles'ta istiyor."

Aniden, yüzünü karartan öfkeli bir ifadeyle tekrar ayağa kalkıyor. "Beni tehdit bile etti! Eğer önümüzdeki iki ay içinde bir iş bulamazsam harçlığımı yarıya indirecekmiş. Sanki öyle! Ne istersem onu yaparım. Beni izleyin. Harçlığımı kesmeleri için onlara meydan okuyorum. Hayatlarını cehenneme çevireceğim."

Ailesine yönelik ani öfke ve kin patlaması karşısında gözlerimi açtım. Annesiyle bir kez tanışmıştım ve çok tatlı görünüyordu. Biraz nutkum tutuldu. Josie'nin üzüldüğünü hiç görmemiştim. O her zaman sakın biri olmuştur.

Boğazımı temizliyorum, biraz zayıfça gülümsüyorum. "Onlar senin ailen, Josie. Sadece endişeliler. Sen onların tek çocuğusun. Eminim iyi niyetlidirler."

Bana ters ters bakıyor. "Benim tarafımda olman gerekiyordu."

Gitme sıram geldi. Josie uçuştan dolayı yorgun olmalı. Umarım biraz uyuduktan sonra eski haline döner.

Ayağa kalkıp spor çantamı aldım. Bu akşam derste giyeceğim botları hızlıca içine yerleştirip fermuarını kapatıyorum. Direkt dansı konusunda çok daha iyiyim ve kendime ders için bir kıyafet bile aldım. Hiçbir şey değil.

abartılı, sadece bir erkek şortu ve bikini üstü. Bu gece topuklu giymek zorundayız, yani bu bir ilk olacak.

"Direk dansı kursuna yazıldım. Gelmek ister misin?" Josie'nin kötü tarafına geçmek istemediğim için teklif ediyorum. Hayır demesini umarak neredeyse nefesimi tutuyorum.

Josie burnunu kıvrır ve hızla başını sallar. "Direk dansı yapmamın imkanı yok."

"Spor salonu ile iş arasında sadece bir saatim var, birlikte akşam yemeği yemek ister misin?"

"Hayır," diyor yatağa uzanırken. "Sadece yatacağım." "Tamam, sabah görüşürüz o zaman." Yatak odasını açtığımda Kapıdan çıkarken ona bakıyorum. Ayrılmadan önce onu daha iyi hissettirmek isteyerek, "Burada olmana sevindim" diyorum.

Kapıyı arkamdan çekip kapatırken söylediklerim karşısında yüzü biraz aydınlanmış görünüyor.

~

Her zamanki şort ve tişörtümün altına direk dansı kıyafetimi giyiyorum.

Sınıfa girdiğimde Beth'i kürsünün üzerinde müzikle oynarken görüyorum. Omzunun üzerinden bakıyor ve beni görünce gülümsüyor.

"Hey, Mia. Topuklu ayakkabı getirmeyi unutmadın değil mi?" diye soruyor podyumdan inerken.

Çantamı yere koyup açıyorum. Ona gösterebilmek için botları çıkarıyorum. Umarım sorun etmez. Hiç topuklu ayakkabım yok. Ayrıca şu anda bir çift için para harcayamam.

"Topuklu ayakkabı dediğini biliyorum ama botlarla daha rahat edeceğimi düşünüyordum."

Sorun olmadığını söyle. Lütfen, sorun olmadığını söyle.

Yüzüne bir gülümseme yayılır. "Bunlar mükemmel. Ee," diyor bana hevesli bir bakış atarak. "İki hafta oldu. İki haftamız daha var ama şu ana kadar sınıf hakkında ne hissettiğini bilmek istiyorum."

Botlardan memnun olduğu için rahatlamış bir şekilde ona kocaman bir gülümsemeyle cevap veriyorum: "Gerçekten beğendim. Bu bir meydan okuma ve kilom çok fazla düşmemiş olsa da kıyafetlerimin üzerime oturuşunda büyük bir fark hissedebiliyorum. İtiraf etmeliyim ki bundan çok keyif alıyorum."

"Kas yağdan daha ağırdır, bu yüzden kilon hakkında endişelenme. Beğendiğine sevindim."

Beth'in ne kadar gerçekçi olduğunu seviyorum. Sınıfında sizi rahatsız hissettirmiyor. Öğrencilerinin özsaygılarını geliştirmeye odaklanıyor."

"Harika gidiyorsun ve düşündüğümde daha hızlı öğreniyorsun. Derslere diğer kızlarla birlikte katılmayı seviyor musun, yoksa teke tek zaman geçirmeyi mi tercih edersin?"

Kaşlarımı çatıyorum, ne söylemeye çalıştığından emin değilim.

"Bence etrafındaki insanlar dikkatini dağıtmazsa daha hızlı öğrenirsin. Sana bugün için hareketleri gösterebilirim ve pratik yapmak için karşıımızdaki odayı kullanabilirsin."

Vay canına, kulağa harika geliyor. "Evet, elbette," diyorum o fikrini değiştiremeden.

"Harika, eşyalarını topla da diğerleri gelmeden seni yerleştireyim."

Onu diğer odaya kadar takip ediyorum ve heyecandan sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Kendi alanımın olması öğrenmemi çok daha kolaylaştıracak. Nasıl görüldüğüm ya da her dönüşte yağlarımın sallanıp sallanmadığı konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak.

Josie'nin yanındaki kanepeye çöküyorum ve bir an için bugün dekore etmeye çalıştığımız küçük yerimize bakıyoruz. Fazla bir şey değil ama burası bizim alanımız ve sadece düşüncesi bile beni gözyaşlarına boğuyor.

Josie normal haline döndü, bu büyük bir rahatlama. Ailesinin aramalarını görmezden geliyor. Onunla aynı fikirde değilim ama çenemi kapalı tutuyorum. Atasözü gibi konuşursak, zaten sallantıda olan tekneyi sallamak istemediğimden eminim. Ne kadar şanslı olduğunun farkında değil. Dostum, ailemi geri almak için neler vermezdim. Ve Rhett. Söyledikleri doğruymuş. Elinden gidene kadar neye sahip olduğunu bilemezsin.

Josie aniden ayağa fırlıyor ve yüzünde kararlı bir ifadeyle bana dönüyor. "Bunu kutlamalıyız. Hasta olduğunu söyle. Dışarı çıkmak istiyorum."

Her ne kadar dışarı çıkıp normal bir yirmi iki yaşında olmak istesem de, paraya ihtiyacım var.

"Sadece bir gece," diye yalvarıyor Josie, vurgulamak için işaret parmağını kaldırarak.

Tereddüt ederek alt dudağımın iç kısmını çiğnemeye başlıyorum. Kurtulamadığım gergin bir alışkanlık.

Tereddüt ettiğimi görmüş olmalı ki elimi tutup beni yukarı çekiyor. "Hadi, bu kadar sıkıcı olma." Beni yatak odama doğru itti. "Aramayı yap ve hazırlan."

"Saatlere ihtiyacım var, Josie. Aksi takdirde gelecek hafta için yeterli param olmayacak."

Bana gözlerini devirirken yumruklarını iki yana itiyor. "Lanet olsun, madem bu kadar sorun, parayı sana vereyim. Birlikte hiç vakit geçirmedik. Ya uyuyorsun, ya direk dansı yapıyorsun ya da o aptal işte çalışıyorsun. Benimle çıkmak istemiyor musun?"

Onun parasını istemiyorum. Keşke kendime bakmak istediğimi anlasa. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlayacağını hiç sanmıyorum.

"Lütfen. Çok eğleneceğiz." Suratını asarken yüzü biraz yumuşuyor.

Sanırım bir gece beni öldürmez. Ayrıca, belki eğlenceli bir gece geçirmek arkadaşlığımızın normale dönmesine yardımcı olur. Yüzleşmekten nefret ediyorum ve sadece kolay giden havamızı geri istiyorum.

"Tamam, ama sadece bu gece," diye kabul ediyorum.

Beni odama kadar iterken ciyak ciyak bağılıyor. Hazırlanmak için kendi odasına koşarken "Bu gece harika olacak" diye şarkı söylüyor.

Duş alıyorum ve saç kremini birkaç dakika saçımda bırakarak hızlıca tıraş oluyorum. Kuruduktan sonra vücudumun her tarafına losyon sürüyorum. Saçlarımı kurutmakla uğraşmıyorum, bunun yerine ıslak ve vahşi bir görünüm vererek karıştırıyorum.

Siyah dar kot pantolonumu ve botlarımı giymeye karar verdim. Botları her fırsatta giyiyorum, onlara alışmam gerekiyor. Onlarla direk dansı yapmak zorunda kaldığım ilk gece, neredeyse aynasız kıcımlı görüyordum. Arada bir giymek başka bir şey. Ama lanet olsun, onlarla direğe tırmanmak bambaşka bir oyun.

Kot pantolonumu giydiğimde yüzümde kocaman bir gülümseme belirliyor. Pantolonu giymek için zıplamam gerekmiyor. Bacaklarımdan yukarı ve popomun üzerinden kolayca kayıyor. Kotun sarkmasını önlemek için kemer bile takmam gerekiyor.

Sıkı çalışmamın karşılığını almaya başladığım için kendimi seksi hissederek dolabın arkasından bir bluz aldım. Üstü görür görmez ona aşık oldum. Kilo vermek için motivasyon olsun diye bir beden küçüğünü aldım.

Üzerime geçirirken sırtımı aynaya dönüyorum. Birkaç kırışıklığı düzelttikten sonra aynadaki yansımamla yüzleşmek için dönüyorum. Gözlerim vücudumun üzerinde kayıyor ve gördüklerim çenemin duygularla titremesine neden oluyor. Gurur, göğsümü patlayacakmışım gibi hissedene kadar dolduruyor. Görünürde hiç yağ yok.

Üst kısım orta kısma ikinci bir deri gibi oturuyor. Neredeyse boynuma ulaşan bir kepçe boynu var, sırtımı öpmek için sırtımdan aşağı dalmadan önce

Kıçımın üstünden.

"Şu haline bak," diye fısıldıyorum hayranlıkla. "Aylar önce böyle bir kıyafetin içinde ölü gibi yakalanmazdın, ama şimdi onu sallıyorsun."

Yansıma bir öpücük konduruyorum ve kocaman bir sırtışla hızlıca biraz rimel, allık ve ruj sürüyorum.

Bir saat sonra bir barda oturuyorduk. Benim eğlence anlayışına uymuyor ama Josie iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor. Birkaç dakika önce tanıştığımız bir grup kızla birlikte bir aşağı bir yukarı zıplarken gülümsüyorum. Tam bir dışa dönük ve o kadar hızlı yeni arkadaşlar ediniyor ki bazen başım dönüyor.

"Cebinde cep telefonu var mı?" Arkamdan bir adamın söylediğini duyuyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum, ki bu benim ilk hatam. Adam kaşlarını sallıyor ve "Çünkü o kıç beni arıyor" diyor.

Kıçıma bakıp alt dudağını ısırduğunda çenem düşüyor.

"Hayır," diyorum iğrenmiş bir yüz ifadesi takınmamak için kendimi zor tutarken. "Sadece hayır. Bu gelmiş geçmiş en kötü tavlama cümlesi."

Sürüngeğin gerçekten de taşakları var, çünkü bana yaklaşıyor, sonra orta parmağını sırtımda gezdiriyor. Hatta inliyor, bu da öğürmek istememe neden oluyor.

"İtfaiyeci gibiyim, onları sıcak buluyorum ve ıslak bırakıyorum."

Bu sefer iğrenmiş bir yüz ifadesi takınmaktan kendimi alamıyorum ve "Vazgeç artık. Sadece kendini aptal durumuna düşürüyorsun."

Gülümsemesinin yerini hemen bir alay alıyor. "Umarım evde bir vibratörün vardır, çünkü gidip kendini becerebilirsin, sürtük."

Bazı insanlar doğuştan pisliktir. Beni yalnız bırakmasını umarak ona sırtımı dönüyorum.

Dans pistinde olanlarla çok ilgileniyormuş gibi yaparak içkimin yarısını içiyorum. Biri arkamdan bana çarptı,

Saçlarımdan ve sırtımdan aşağı soğuk bir şey dökülüyor.

Piç kurusuna tokat atmaya hazır bir şekilde fırladım. Etrafımda dönerken boğuk bir 'özür dilerim' sesi duyuyorum. Gözlerim mavi bir tişörtle örtülmüş bir kas duvarıyla karşılaşılıyor. Az önceki sürüngenin aynısı olmadığı anlaşılınca, hakaretlerimi çabucak yutuyorum.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum. Rhett içkisini barın üzerine geri koyuyor ve gülümseyerek, "Özür dilerim,

Bebeğim. İçkimi üzerine dökmek istememiştim."

Kendimi tamamen bunalmış hissederken sadece kardeşime bakabiliyorum. Çok değişmiş. Yüzü daha sert ve her zaman sahip olduğu o neşeli bakış yok. Yüzündeki gülümsemeyi tanıyamıyorum. Rhett için fazla katı. Eskiden gülüşü bir odayı aydınlatırdı.

"Kahretsin, kardeşim. Daha yeni içeri girdik ve şimdiden kendine ateşli bir kış parçası bulmuşsun," diyor Marcus, Rhett bana baktığı anda.

Beni tanıdığı anı görüyorum. Yüzünde rahatlama, şok ve ardından öfke dalgaları belirliyor. Gözleri tekrar yüzüme gelmeden önce botlarıma düşüyor. Dişlerini sıkıyor ve hırlıyor, "Ne oluyor Mia?"

Şaşkın bir an için sadece kardeşime bakabiliyorum, üç buçuk yıldır bana söylediği ilk sözler olduğu için incinmiş bir halde.

Eskiden çok yakındık. Ailemiz öldükten sonra, Rhett benim dünyam oldu. Hemen devreye girdi ve benim koruyucum ve güvenli sığınağım oldu. Onu idolleştirdim. Beni anlayan tek kişiydi.

Arkamı dönüp uzaklaşırken sanki sersemlemiş gibiyim. Etrafımda duran insanların arasından geçerken vücudum kendi kendine hareket ediyor.

Bu kadar üzgün olduğuna inanamıyorum. Ne oldu bize böyle? Bu kadar kötü ne yaptım?

Kapıdan çıktıktan sonra çantamı karıştırıp mendil arıyorum. Ufalanmış birkaç tane buluyorum ve sırtımı ve saçımı kurulamak için uğraşıyorum. Ugh, boşuna uğraşıyorum. Sadece yatağıma girip uyuşana kadar ağlamak istiyorum.

"Mia!"

Rhett'in arkamda olduğunu duymak beni ikiye bölüyor. Bir yanım acıdan kaçmak isterken, diğer yanım arkamı dönüp kendimi onun kollarına gömmek istiyor.

Beni unuttuğu için ona bağırmak istiyorum. Her ne yaptıysam beni affetmesi için ona yalvarmak istiyorum. Duygular baş döndürücü ve boğucu.

Kaçmak mı yoksa kalmak mı istediğime karar veremedenden önüme geçip yolumu kapatıyor. İnatla yere bakıyorum, beni ne kadar incittiğini ona göstermeyi reddediyorum.

Omuzlarımdan tutuyor ve dokunuşu, inşa etmek için çok uğraştığım duvarları yıkıyor. Kendimi Rhett'e atıyor, kollarımı boynuna olabildiğince sıkı sarıyorum.

"Sana sarılmama izin ver," diye fısıldıyorum gözyaşlarımdan arasından. "Bana sadece bu anı ver."

Kolları bana dolanıyor ve beni yakın tutarken ürperdiğini hissediyorum. O kadar tanıdık kokuyor ki... ev gibi ve bu içimi parçalıyor.

"Mia," diye seslendiğini duyuyorum Josie'nin.

İstemiyorum ama kendimi Rhett'ten uzaklaşmaya zorluyorum.

Elleri yanaklarıma gidiyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı silerken beni ona bakmaya zorluyor. Yüzündeki gözyaşlarını gördüğümde, tekrar yıkılmamak için tüm gücümle savaşmak zorunda kalıyorum.

"Neden?" En azından bana bir cevap vermesini umarak soruyorum. "Neden beni öylece unuttun? Neyi yanlış yaptım?"

Rhett'in yüzündeki duygusal ifadenin yerini hızla kara bir kaş çatma alıyor ve şu anda tıpkı babamın eskiden, biz dayak yemeden hemen önceki haline benziyor.

Başını yavaşça sallamaya başlar. "Ne diyorsun lan sen?"

Ben iki adım geri atıyorum, o da ellerini indirmek zorunda kalıyor.

Omzumda bir el hissediyorum ve soluma baktığımda Jaxson olduğunu görüyorum. Elini omuz silkerek uzaklaştırıyorum ve bir adım daha geri çekiliyorum. Carter ve Marcus bize katıldığında, kalbim sanki ezilerek toz haline getiriliyormuş gibi hissediyorum. Bu Logan'ın da burada olduğu anlamına geliyor. Kalbimin bu geceyi atlatabileceğini sanmıyorum.

Josie elimi tutuyor ve yüzüme bir kez baktıktan sonra "Gitmemiz gerek" diyor.

Başımı sallıyorum ve beni çekip götürmesine izin veriyorum, çünkü şu anda kalp acısı yüzünden sağlıklı düşünemiyorum. Rhett'i tekrar görmenin bu kadar acı vereceğini hiç düşünmemiştim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor Rhett, kolumdan tutup Josie'nin beni kaldırımdan aşağı çekmesine engel olurken.

"Bırak onu," diye tıslıyor Josie, bu da gözlerimin açılmasına neden oluyor.

"Sen de kimsin lan?" Rhett ona homurdanarak beni Josie'den daha da uzaklaştırıyor.

"Ben onun en iyi arkadaşıyım," diye karşılık verir Josie, korkusunun zerresini bile göstermeden.

Onları durdurmazsam bu işin sonu kötü olacak.

"Sorun yok Josie. Bu Rhett... benim kardeşim," diye çabucak açıklıyorum, gerginliği azaltmaya yeteceğini umarak.

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye öfkeyle çıkışıyor. "Hepsinin kim olduğunu biliyorum," diye söylenmeye başladı. "Kuzey Carolina'dan New York'a kadar resmen düzüşerek gelen düzüşme ekibi ve -"

"Lanet olsun, kadın," diye sözünü kesiyor Marcus. "Sakin olman gerek. Bu Rhett ve Mia arasında."

Josie derin bir nefes alarak Marcus'a ağzının payını vermeye hazırlanıyor. Josie ile başa çıkmak için yeterli gücüm yok.

"Bana birkaç dakika ver. İçeri gir. Gitmeye hazır olduğumda gelip seni alacağım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını sallıyor. "Seni bırakmayacağım."

Çılgın duygularımın kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken bir an için gözlerimi kapatıyorum.

"Bu sana bağlı değil Josie. Buna ihtiyacım var. Git bir içki iç ve biraz daha dans et," diyorum, ayağımı yere vurarak. Herkes üzgünken Josie durumu daha da gerginleştiriyor.

"İyi, konuş onunla," diye homurdanıyor. "Ben burada bekliyorum."

Sakinleşmesi için ona yalvaran bir bakış atıyorum ve Rhett'e dönüyorum. Onunla tekrar yüz yüze geldiğimde ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha önce onun yanında kendimi hiç rahatsız hissetmemiştim ve aramızdaki rahat bağın yok olması berbat bir şey.

Rhett beni kenara çekmeden önce son bir kez Josie'ye kaşlarını çatıyor. Diğer çocuklara bakıyorum, hepsinin yüzünde aynı şaşkınlık ifadesi var ve bana bakıyorlar. Gözlerim Logan'inkilerle buluştuğunda, yeni bir acı dalgası vurduğunda neredeyse inliyordum.

Yürek parçalayıcı derecede yakışıklı görünüyor, onu son gördüğümde hatırladığımdan bile daha yakışıklı. Saçları biraz daha koyu, neredeyse kahverengi. Çalışmaya başladığından beri güneşe pek çıkmadığı için olmalı. Kahverengi gözleri sorularla ve tehlikeli bir şekilde hayal kırıklığına benzeyen bir şeyle dolu. Her zamanki yaramaz bakışlarından eser yok. Bir parıltı bile yok.

Aslında, siktir et onu. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeyi nereden çıkarıyor? "Ne oldu Mia? Neden üniversiteyi bıraktın?

Nerede kalıyordun? O kadar kilo vermişsin ki neredeyse seni tanıyamayacaktım. Nasıl hayatta kaldın? Mesajlarıma neden geri dönmedin?" Rhett sorularını birbiri ardına sıralayarak dikkatimi Logan'dan uzaklaştırıyor. Rhett'in yüzü öfkeyle geriliyor ve bu sadece benim öfkemin su yüzüne çıkmasına neden oluyor.

Tutuşundan kurtuldum ve kollarımı belime doladım.

Kendimi ona bakmaya zorlayarak cevap veriyorum: "Mesajlarıma geri dönmediniz. Hiçbiriniz dönmediniz. Aylarca aramaya çalıştım ama numaralarınızın artık kullanılmadığını söylediler."

Rhett'in yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor. "Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

WTF? Şok içinde gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Hayır! Tabii ki hayır. Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Çok kilo vermişsin ve hiçbir şey anlamıyorsun. İki hafta öncesine kadar hâlâ birbirimizle mesajlaşıyorduk," diyor, her kelimesinden öfke damlıyor.

Kendi kızgınlığımı bir anlığına unutup ağzım açık kalıyor ama hiçbir şey söyleyemiyorum. Neden bahsettiğini merak ederek başımı sallıyorum.

"Mia," Logan ilk kez konuşuyor. Sadece adımı söylediğini duyduğumda hissettiğim duygular üzerimden akıp giderken gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Sesi hâlâ kalbimde tahribat yaratma gücüne sahip.

Gözlerimi açtığımda Logan'ın Rhett'in yanına gelişini izliyorum. Ne kadar büyüdüklerini hemen fark ediyorum. Rhett hâlâ grubun en uzununu. Eskiden onun omzuna ulaşırdım, ama şimdi başımın tepesi ancak

omzuna kadar ulaşıyor ve bu botları giydiğim için sahip olduğum ekstra boyla oluyor.

"Üç yıldan fazladır senden haber almadım, Rhett. Tam olarak üç yıl dört aydır. Telefonumu kaybetmeden önce bile benimle pek konuşmuyordun. O kadar endişelendim ki, sırf iyi olduğunuzdan emin olmak için New York'a geldim."

Derin bir nefes alıyorum ve sokağın karşısındaki binalara bakarak fısıldıyorum: "Seni ilk görmeye geldiğimde yurtdışındaydın. Ülkeyi terk ettin ve bana söyleme zahmetine bile girmedin. O gün mesajı açık ve net bir şekilde almıştım ama bir aptal gibi tekrar denemek zorunda kaldım. Seni ikinci kez görmeye çalıştığımda, randevu almam söylendi. Randevu aldım ama siz iptal ettiniz. Dediğim gibi, mesajı açık ve net bir şekilde aldım. Keşke benimle irtibatınızı kesmenize neden olacak neyi yanlış yaptığımı bilseydim."

"New York'a ilk geldiğinde neden hiçbirimizle konuşmadın?" Carter soruyor.

Carter'a bakarken öfkem göğsümde kaynamaya başlıyor.

"Denedim. Merhaba dedim ama ikiniz de beni görmezden geldiniz." Logan'a ters ters bakıyorum ve sözlerimin ne kadar acı olduğunu ben bile duyabiliyorum. "Logan beni gördü. Bana doğru baktı ve yanımdan geçip gitti."

Rhett bana sırtını dönüyor ve öfkeyle kükrerken saçlarını avuçluyor. Etrafında dönüyor ve ancak tam önüme geldiğinde duruyor. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim ve bu beni içgüdüsel olarak ondan uzaklaştırıyor. Cebinden telefonunu çıkarıp bir sohbet açıyor ve telefonunu yüzüme doğru tutuyor.

"Her gün mesajlaştık!"

Ekran bulanıklaşıyor ve kelimelere odaklanabilmek için geri çekilmek zorunda kalıyorum. Telefonuna uzanırken titremeye başladım. İlk başta, sadece

Rhett'ten gelen panik mesajları ve okunduğunu görebiliyorum. Yukarı kaydıldıkça, sanki ayaklarımın altındaki zemin açılıyormuş gibi hissediyorum.

New York'a taşınmıyorum! Burada kalıyorum. Tatillerde bir araya gelmek için zaman yaratabiliriz.

Rhett: FFS! Seni yanımda istiyorum. Ne zaman bir araya gelmek için plan yapsak, bir şey her şeyi berbat ediyor. Benden bu kadar uzakta olman hoşuma gitmiyor.

Okumaya devam ediyorum, artık hiçbir şey anlamıyorum. Düzinelerce mesaj var. Rhett benimle konuştuğunu mu sanıyordu? Daha da önemlisi, kim benimle konuşuyormuş gibi yaptı?

"Bunların hiçbirini ben göndermedim," diye fısıldıyorum, buz gibi bir ürpertinin omurgamda dalgalandığını hissederek. Bir şeyler çok yanlış.

Rhett telefonu elimden aldı ve kişi listesine gitti. Adımı getiriyor ve bana numarayı gösteriyor. Eski numarama bakarken kendimi gerçek dışı hissediyorum.

"Telefonumu kaybettiğimi sandım. Biri almış olmalı. Bunu neden yapsınlar ki?" Özel olarak kimseye sormuyorum. Sadece kafamı toparlayamıyorum.

"Yeni bir telefon aldığını söylemiştin," diyor Rhett öncekinden çok daha sakın bir ses tonuyla. "Bir bakayım."

Arka cebimden çıkarıp ona uzatıyorum, bunun nasıl bir çözüm olacağını göremiyorum.

Rhett'in parmakları ekranın üzerinde gezinirken kaşları tekrar çatılır. "Mia, bana yanlış numarayı vermişsin."

"Ne?" Telefonu geri aldım ve numaraya baktım. Logan'ın adına gittiğimde titreyen bir nefes vücudumda dolaşıyor ve gördüğüm şey beni tamamen korkutuyor.

"Doğru sayıları girdim. Yazdığımı biliyorum. Kaydetmeden önce her numarayı üç kez kontrol ettim." Görebilmesi için telefonu Rhett'e uzattım. "Aynı garip numara Logan'ın adının altında da var. Numaraları kontrol etmek hiç aklıma gelmedi, çünkü ilk seferinde doğru yazdığımdan emin oldum."

Logan telefonunu çıkarıp benim eski numaramı çevirirken, "Bende senin eski numaran da var," diyor. Hepimiz duyabilelim diye hoparlörü açıyor. Bir süre çalışıyor, sonra benim sesim duyuluyor: "Mia'ya ulaştınız. Lütfen mesaj bırakın."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Gözlerim hepsinin üzerinde geziniyor ama elini omzuma koyan Jaxson oluyor. "Seni öylece bıraktığımızı mı sandın?"

Yeni bir gözyaşı dalgası ayaklarımı yerden kesmekle tehdit ederken başımı sallıyorum.

"Tatlım," diye fısıldıyor beni kucağına çekerken, "Özür dilerim. Seni görmek için daha çok çabalamalıydık. Derslerinle meşgul olduğunu sanıyordum."

Hiçbir şey söyleyemeyeceğimi bile bile göğsüne doğru başımı sallamaya devam ediyorum.

Geri çekildiğinde, Rhett'in yüzünde yoğun bir acı ifadesi vardır. Gözleri yaşlarla parlıyor ve sesi sert çıkıyor, "Seni öylece terk ettiğimi mi sandın? Bunca zaman böyle mi düşündün?"

Yüzündeki ifade bana babamla annemin bir araba kazasında öldüğünün söylendiği günü hatırlatıyor. Kalbim tıpkı o zaman olduğu gibi acıyla sıkışıyor. Son birkaç yıldır güçlü olmaya çalıştım ama beni öylece bırakmadıklarını, unutmadıklarını duymak... içimi inanılmaz bir rahatlama ve sevinçle dolduruyor.

Öne atılıp kollarımı Rhett'in beline doluyorum. Yüzümü göğsüne gömüyorum ve hissettiğim rahatlama dolayısırla çirkin bir şekilde ağlıyorum.

"Seni özledim." Tekrar tekrar söyleyebildiğim tek şey bu.

Bölüm 4

Logan

Hepimiz Rhett'in evine döndüğümüzde kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ona sarılmayı o kadar çok istiyorum ki bu beni huzursuz hissettiriyor - sanki çok fazla enerji içeceği içmişim gibi. Rhett Mia'nın gitmesine izin vermiyor, bu yüzden sabırlı olmam gerekecek.

Marcus hepimize birer içki koyuyor, ben de neyse ki bir tane alıyorum, biraz rahatlamaya ihtiyacım var.

"Bana her şeyi anlat," diyor Mia, sesi artık heyecan doluydu. "Hepiniz nasılsınız?"

Gözlerimi ondan ayırmak çok zor. Çok güzel bir kız. Hafızam onun hakkını verememiş. O kadar kilo vermiş ki neredeyse onu tanıyamayacaktım. Saçları da uzamış. Eskiden güneşte çok kaldığı için bronzlaşmıştı ama şimdi solgun görünüyor. Giydiği bluz göğüslerinin her mükemmel kıvrımını gösteriyor, bu da sikimin canlanmasına neden oluyor. Gözlerim vücudunun üzerinde, giydiği seksi botlara kadar sıcak bir yol izliyor.

Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdiğimde bana bakıyor, ama hızla tekrar başka tarafa bakıyor.

Hala aşık olduğum o yeşil gözler.

Hala her gün görmek için her şeyi yapabileceğim aynı gülümseme.

"Pek bir şey değişmedi," diye yanıtlıyor Rhett beni düşüncelerimden kopararak. "Çoğunlukla kışımızı yırtarak çalışıyorduk. Tek büyük değişiklik

Carter kısa süre önce bir kızı olduğunu öğrendi."

"Ciddi misin?" Mia haykırıyor. "Bu bir şok olmalı." "Bu hafif bir ifade," diyor Carter ama sonra gülümsüyor.

Danny ile tanıştığımız anda hepimiz ona aşık olduk. Zeki, güzel ve çok tatlı bir kız. Carter ve Della sorunlarını çözdükleri için mutluyum.

"O mükemmel," diye fısıldıyor Carter, sesi hayranlıkla dolu. "Adı Danny ve üç yaşında, yani neredeyse dört." Gülümsemesi genişliyor ve küçük kızına duyduğu sevgiyi görebiliyorsunuz. "O harika biri, Mia."

"Umarım onunla tanışabilirim."

"Yapacaksın. Sadece yerleşiyoruz. Doğum günü yaklaşıyor ve ona büyük bir parti vermek istiyorum."

Mia'nın bana bakmadığını fark ettim ve bu beni çok sinirlendiriyor. Onun yerine Jaxson ve Marcus'a bakıyor. "Peki ya siz ikiniz?"

Marcus az önce aldığı yudumu yutar ve bardağı masaya bırakır. "Benim açımdan yeni bir şey yok. Sadece kıçımı yırtarak çalışıyorum." Mia'nın olduğu yere doğru yürüdü ve alnına bir öpücük kondurdu. "Yarın Los Angeles'ta bir toplantım var ve erkenden uçağa yetişmem gerekiyor. Yakında görüşürüz."

Carter da ayağa kalkıyor ve Mia'ya sarılıyor. "Evet, eve gitmem gerek."

Onlar giderken Josie'ye bakıyorum. Şaşırtıcı derecede sessizdi. Rhett'e nasıl ters ters baktığını fark edince kaşlarımı çatıyorum. Mia için mutlu olacağını sanırsın.

Ona doğru yürüyorum ve bana baktığında gülümsüyorum. O Mia'nın arkadaşı, bu yüzden arkadaşıca davranmaya çalışıyorum. "Mia'yı ne zamandır tanıyorsun?"

"Üniversitenin ilk haftasında tanıştık."

Başka bir şey söylemiyor ve itiraf etmeliyim ki onda beni rahatsız eden bir şeyler var. Kendime sadece savunmaya geçtiğini çünkü hiçbirimizi tanımadığını söylüyorum.

Josie ayağa kalkarak, "Gitmemiz gerek Mia," diyor.
Tam itiraz etmek üzereydim ki Rhett, "Mia bu gece burada kalıyor," dedi.
Jaxson hemen, "Seni eve götürebilirim," diye teklifte bulunur. Mia'ya sarılıp vedalaşıyor,
sonra Josie'ye bakar.

"Ben taksi çağırırım," diyerek onun teklifini reddediyor, sonra tekrar Mia'ya bakıyor. "Geliyor musun, kalıyor musun?"

"Ben kalacağım," diye cevap verir Mia. Josie'yi kapıya kadar geçirir.
"Rhett'e yetişmek istiyorum. Yarın görüşürüz."

"Her neyse," diye ısıır Josie ve başka bir şey söylemeden hışımına daireden çıkar. Kahretsin, üşümüş.

Mia, Jaxson'ın gidebilmesi için kenara çekilmeden önce Josie'nin geri çekilişine kaşlarını çatıyor. Mia'yı kanepeye kadar takip ediyorum. Tekrar Rhett'in yanına oturdu, ben de onun karşısındaki koltuğa oturdum.

Şimdi sadece üçümüz olduğumuz için bana bakmamak için elinden geleni yaptığı çok açık.

"New York'a geldiğinde olanlar için özür dilerim," diye özür diliyorum, bunun aramızdaki ilişkiyi düzeltmeye yardımcı olacağını umarak. "İyi görünüyorsun Mia. Sokakta yanımdan geçsen seni tanıyamazdım." Aslında söylemek istediğim şey onun nefes kesici derecede güzel görüldüğü ama Rhett hemen yanında otururken bu biraz zorlama olurdu.

"Sorun değil," diye fısıldıyor ve sonunda bana bakıyor. Gülümsemesini zorladığını görebiliyorum çünkü yeşil gözlerine ulaşmıyor.

"Neden üniversiteyi bıraktın?" Rhett soruyor.

Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak biraz öne eğildim. Bu konuşmayı onunla yapmamız gerekiyor.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve dikkatle Rhett'e bakıyor. Onun bu yönünü görmekten nefret ediyorum, bizim yanımızda temkinli olma ihtiyacı hissediyor.

Telefonunun kimde olduğunu bulacağım ve o kişinin ağzını burnunu kıracağım.

"New York'a yaptığım ilk yolculuktan sonra kızgın ve kırgındım. Hepinizin benimle ilişkinizi kestiğinizi düşündüm ve paranın hiçbirini kullanmak istemedim. Kendi başıma başarabileceğimi kendime kanıtlamak istedim ve okulu bırakıp çalışmaya başladım."

"Siktir Mia," diye homurdanıyor Rhett. Sanki tekrar ortadan kaybolacağından korkuyormuş gibi ona sarılıyor. "Nerede çalışıyorsun? Vakıf fonunu yeniden kullanmaya başlamalısın. Kahretsin, çok kilo vermişsin. Annemle babam bunu görselerdi beni öldürürlerdi."

"Bu senin hatan değil," diyor Mia.

Arkasına yaslandığında gururla gülümsüyor. Tüm vücudundan parlayan yeni bir özgüvene sahip ve bu onu sadece çok daha çekici kılıyor.

"Açlıktan ölmüyorum, Rhett. Daha sağlıklı besleniyorum ve egzersiz yapıyorum. Yaşadığım yere yakın bir mağazada çalışıyorum." Bir an için yüzünde utangaç bir ifade belirdi. Ona bakmıyor olsaydım bunu fark etmezdim. "Harika değil ama idare ediyorum."

"Kendine iyi bakmana s e v i n d i m ," diyor Rhett. "Hangi mağaza? Orada ne yapıyorsunuz? Nerede yaşıyorsun?"

Ona benim soracağım tüm soruları soruyor, bu yüzden sadece dinlemekle yetiniyorum... şimdilik. Ama kahretsin, ona sarılma ihtiyacı artmaya devam ediyor ve cidden onunla yalnız bir an geçirmeyi umuyorum.

"Washington Heights'ta bir ev kiraladık. Target'ta kasiyer olarak işe girdim. Onaylamayacağını biliyorum ama başka bir iş bulana kadar geçici bir iş." Burnunu kaşıdı ve Rhett'e dikkatle bakarak onun tepkisini bekledi.

İç çekerek elini yüzüne siler.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldıyor. Sanki bu boktan durumla ilgili tüm cevaplar bendeymiş gibi bana bakıyor. "Telefonunun kimde olduğunu bulmalıyız. Kiminle mesajlaşıyormuşuz?"

"Öğreneceğiz. Yarın ilk iş bununla ilgileneceğim." O kişinin Mia gibi acı çekmesi için elimden gelen her şeyi yapacağımı eklemiyorum.

"Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum," diyor Rhett, açıkça tüm suçu üzerine alarak.

"Bunun olmasına izin verdik," diyorum, onun suçluluğunu azaltmak istiyor ama kendi eylemsizliğimin sorumluluğunu üstlenmekten de geri durmuyorum.

"Çocuklar," diyor Mia, "ikiniz de bir şey olmasına izin vermeyin."

Rhett başını sallar. "Sen benim sorumluluğundasın, Mia. Ben bir kardeş için çok kötü bir bahaneyim."

Çenesi titremeye başlıyor ve adamın elini tutuyor. "Böyle söyleme," diye fısıldıyor. "Benimle konuştuğunu sanıyordun. Vazgeçen benim."

"Dur bakalım," diyorum aklıma başka bir şey gelince. "Sen de e-postalarımızı almadın mı?"

"E-postalar mı?" diye soruyor, başını sallayarak.

Boynumun arkasında gerginlik var. Bu çok kötü.

"Hepimiz için bir vasiyetname hazırladım, senin için de bir tane hazırladım Mia. İmzalayabilmen için seninkini sana e-posta ile gönderdim, sen de imzaladın ya da en azından ben öyle sandım. Ayrıca bir emeklilik maaşı ve hayat sigortası da ayarladım. O e-postaları aldın mı?"

Başını sallıyor ve işin ciddiyetini anlamadığını görebiliyorum.

"Sen imzalamadıysan kim imzaladı?" Ne demek istediğimi anlaması için soruyorum. "Polise gitmemiz gerek."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, gözleri endişeden kocaman olmuş.

"Bu birçok anlama gelebilir. Dolandırıcılıktan kimlik hırsızlığına kadar her şey olabilir. Bunların hiçbirisi iyi değil."

Mia duş alırken ben de Rhett'le hızlıca konuştum. Rhett'in Mia'yı karakola götürmesi konusunda anlaştık, böylece her şeyi kayıt altına alabilecektik, ben de tuttuğumuz özel dedektifle konuşacaktım. Mia'yı bulma yolunda ilerliyordu. Bu gece onunla karşılaşacak kadar şanslıydık. şimdi Mia'ya bunu yapanın izini sürmemize yardım etmesi gerekecek.

Mia'nın misafir odasından çıkmasını bekliyorum, onunla birkaç dakika yalnız kalabileceğimi umuyorum.

Bütün bardakları toplayıp mutfağa götürüyorum. Oturma odasına geri döndüğümde misafir odasının kapısı açılıyor.

Dışarı çıkıp sadece ikimiz olduğumuzu fark ettiğinde donup kaldı. Kahretsin, bu acıttı. Mia beni gördüğüne hep sevinirdi. Bazen ona, Rhett'e olduğumdan daha yakınmışım gibi hissederdim. şimdi içine kapandı.

Sadece onun güvenini tekrar kazanmam gerekecek. Bunu bir kez yaptım, tekrar yapabilirim. "Rhett duş alıyor," dedikten sonra kanepeyi işaret ediyorum. "Konuşabilir miyiz?"

"Evet. Elbette." Sinirli bir şekilde alt dudağını ısırıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Dudağını dişlediğini görmek, her zaman onu öpmek istememe neden olmuştur, sırf aynı dudağı dilimle yatıştırabilmek için. Gözlerim onun ağzına odaklanırken, bu istek hatırladığımdan çok daha güçlü.

Oturmuyor, bunun yerine kanepe ile pencere arasındaki açık alanda duruyor.

Eskiden onun yanında hep gergin olan bendim ama artık değilim. Ona sarılmayı her şeyden çok istiyordum ve bunu yaptım. Onun alanına girdim ve kollarımı ona doladım. Önce sertleşiyor ama ben bırakmayınca kollarını yavaşça yukarı kaldırıp bana doluyor.

Yanağını göğsüme bastırduğunda, içime dolan yoğun duygular karşısında gözlerimi kapatıyorum. Hatırladığımdan daha kısa. Eskiden çenesini omzuma dayayabiliyordu ama şimdi çenemin altına tam oturuyor.

Hâlâ aynı kokuyor, çiçekli bir şeyle onun kokusu karışmış. Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi onun eşsiz kokusuyla dolduruyorum.

Geri çekilecekmiş gibi hissettiğinde, onu daha sıkı tutuyorum. Henüz onu bırakmaya hazır değilim.

"New York'a geldiğinde olanlar için üzgünüm. Geleceğini bilseydim her şey daha farklı olurdu."

Tam Rhett odasının kapısını açarken başının tepesine bir öpücük konduruyorum. Mia'yı bırakmadan önce gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor.

Yıllar önce hepimizi oturttu ve Mia'nın yasak olduğunu söyledi. Yine de onunla bu konuda konuşmam gerek. Artık okulda değiliz ve şimdiye kadar onu incitecek bir şey yapmayacağımı bilmesi gerekirdi. Onunla çıkmak istiyorum. Hâlâ aynı şeylerden hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmek istiyorum. Ama onun onayını almadan duygularımla hareket edemem.

"Ben eve gidiyorum. Ofiste görüşürüz," diyorum Rhett'e.

"Evet, yarın görüşürüz," diyor Rhett mutfağa doğru yürürken.

Sırtımı Rhett'e dönüyorum ve kolumu Mia'nın beline doluyorum. Onu daha yakına çekiyorum ve bir parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı kaldırıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda yanaklarında bir kızarıklık beliriyor. Bu yeni bir şey. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum ve eğilerek alına bir öpücük konduruyorum. Onu tekrar kendime sararken dudaklarımı teninde tutuyorum. Kahretsin, onu özlemişim.

Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömebilmek için ayak parmaklarının üzerinde duruyor.

Derin bir nefes aldığını duyduğumda kolları beni sıkıca sarıyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor.

Tek gereken bu. Son üç yılın bariyerini yıkmak için üç kelime.

Geri çekiliyorum, gözlerimin onun muhteşem yüzünde son bir kez bayram etmesine izin veriyorum. "Benim için gülümse," diye fısıldıyorum Rhett duymasın diye.

Dudakları kıvrılıyor, yüzünü milyonlarca yıldız gibi aydınlatıyor.

"Hâlâ dünyanın en güzel gülümsemesi." Sözlerim üzerine yanaklarındaki kızarıklık derinleşiyor. Onun üzerinde bir etkim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

"İrtibatta olacağım." Alnına son bir öpücük konduruyorum ve tüm kontrolümü kaybedip onu gerçekten istediğim şekilde öpmeden önce ön kapıya doğru yürüyorum.

~

Mia'yı bulalı dört gün oldu. Carter'ın yeni iş fikirleri ve artık Danny, Della ve Jamie'yi de kapsayan yeni bir vasiyetname hazırlaması arasında Mia'nın imzalaması gereken yeni formları ancak bugün düzene sokabildim.

Mia'ya bir şey olması durumunda Rhett'in hala mirasçı olduğunu gördüğümde şaşırdım. Bir yanım, onunla yatan her kimse, mirasçıyı kendisi olarak değiştirdiğini umuyordu ama sanırım bu işleri çok kolaylaştırırdı.

Mia'nın numarasını çeviriyorum, onu görmek için bir bahanem olduğu için heyecanlıyım. "Alo?"

"Henüz numaralarımızı değiştirmediniz, değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Ben Logan." "Uhm... Rhett'ten almayı unuttum ve o da meşguldü, bu yüzden

onu rahatsız etmek istemedim. Sizinle tekrar buluştuğumda onları alacaktım."

Bir binaya girdiğini duyabiliyorum, müzik hattan net bir şekilde geliyor.

"Neredesin?" Her şeyden çok merak ettiğim için soruyorum.

"Spor salonumda. Zumba ve yoga dersleri alıyorum. Çabuk beni bekleyin." Arka planda biriyle selamlaşmasını dinliyorum. "Hey, Beth.

Hangi odayı kullanabilirim?"

"Dört numarayı alın. Diğerleri zaten dolu. Bu gece duruşun üzerinde çalış. Yarın seninle bir sonraki seviyeye başlayacağız."

"Teşekkür ederim." Bir kapının kapandığını duydum. "Logan?" "Evet, buradayım."

"Bunun için üzgünüm. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" Evet, arama sebebim.

"İmzalamanız gereken yeni belgeler var. Ne zaman buluşabiliriz?"

"Spordan sonra nasıl olur? İşe gitmeden önce bir saatim var." "Hangi spor salonu? Seninle orada buluşuruz."

"Sultry Dans Stüdyosu" diye sayıklıyor. Daha önce gittiğim hiçbir spor salonuna benzemediğini itiraf etmeliyim.

"Harika, seninle orada buluşuruz."

Görüşmeyi bitirdiğimizde heyecanla sırtıyorum. Mia'nın belgelerinin olduğu dosyayı kaptığım gibi ofisten çıkıyorum ve stüdyonun olduğu yere gidiyorum.

Boş bir yer bulana kadar bir blok öteye gitmem gerekiyor. Dosyayı arabada bırakıp kısa mesafeyi yürüyorum.

İçeri girdiğimde, gelme fikrimi tekrar düşündüm. Buranın sıradan bir spor salonu olmadığı açık.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Minyon bir sarışın resepsiyondan bana gülümsüyor.

"Hayır, sadece bir arkadaşımı almaya geldim. Odaları nerede bulabilirim?" Tam bir aptal gibi konuşuyorum ama neyse ki bana acıyor.

"Üst katı kontrol etmek isteyebilirsiniz, sınıflar orada." "Teşekkürler."

Üst kata çıktığımda, kapıların numaralandırıldığını görene kadar biraz kafam karışıyor. Dört numaraya doğru yürüyorum ve yanlış oda olma ihtimaline karşı usulca açıyorum. İsteyeceğim son şey, hiçbir erkeğin görmek istemeyeceği bir şeye girdiğim için bir oda dolusu kızgın kadınla yüzleşmek.

Odayı boş bulunca rahatladım, yani çoğunlukla. Odanın her yerinde direkler var ve tanıdık bir şarkı çalıyor. Mia'yı köşede, duvarın büyük bölümünü kaplayan aynaların yanında görüyorum.

Dizlerini yukarı çekmiş yerde oturuyor ve şarkı bir-iki-üç diye sayarken vücudu ritimle birlikte nabız gibi atıyor.

Anında Mia tarafından hipnotize edildim. Kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum ve burada bir sürüngen gibi dikildiğimi fark etmemesini umuyorum.

Chandelier'in nakaratı başladığında kendini direğin üzerine çekiyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Bir bacağına direğe sarmışken diğer bacağına uzatmış, saçları etrafında uçuşuyor. Geri kalan kısmı direğe sarılı bacağına doğru kıvrılmış durumda. Hareket yoğun görünüyor, sanki şarkının hissetmenizi istediği her duyguyla yüklü.

Hareketleri o kadar zarif ki Mia'nın direk dansı yaptığını anlamıyorum. Daha önce bir striptiz kulübüne gitmişim ve orada gördüklerim buna hiç benzemiyordu.

Tekrar nakarat zamanı geldiğinde, ne olacağını bildiğim için göğsümde tatlı bir sızı hissediyorum. Kendini direğe doğru çekiyor ve ben nefesimi kaybediyorum.

Mia Daniels'ı on sekiz yaşındayken sevmiştim. Karşımdaki kadını izlerken, hislerimin yıllar içinde kaybolmadığını, aksine daha da büyüyerek şiddetli bir ateşe dönüştüğünü çok açık bir şekilde görebiliyorum. Başka kadınlarla da çıkmayı denedim ama hiçbirisi Mia'nın yanına yaklaşamadı.

Rhett'le konuşmalıyım ve umarım beni anlar ve onaylar çünkü hiçbir şeyi Mia'yı istediğim gibi istemedim.

Bunun verdiği kilolarla bir ilgisi yok. Onunla ilgili her şeyi seviyorum ama beni ona aşık eden gülümsemesi ve gözleri. O çizmeler ve seksi kıyafetler içinde çok seksi görüldüğünü kabul ediyorum.

Gözlerim onu takip ederken, keşke zamanda geriye gidebilseydim de onu ilk ve tek öptüğümde onu sevdiğimi söyleyebilseydim diyorum.

Bölüm 5

Mia

Müziği durduruyorum ve saate bakmadan önce biraz su içiyorum. Hâlâ on beş dakikam var, yani rutini tekrar yapmak için zamanım var. Havlumu alıp ellerimi kuruluyorum ve yüzümü kuruluyorum.

Müziği çalıyorum ve direğe doğru yürürken derin bir nefes alıyorum. Bir hareket gözüme çarpıyor ve kapıya bakıyorum, bir sonraki sınıfı kullanmak isteyebilecek biri olduğunu düşünüyorum.

Logan'ı gördüğümde duruyorum, gözlerim utançtan kocaman oluyor.

Kahretsin! Ne zamandır orada duruyor?

Ugh ... şimdi ayaklarımın altındaki toprağın açılması ve beni bütünüyle yutması için iyi bir zaman olurdu.

Sonra neredeyse iç çamaşırı giydiğimi hatırlıyorum ve utancım hızla mahcubiyete dönüşüyor.

Buluşmamızı böyle hayal etmemiştim. Aradığından beri, güneşin altındaki her olası romantik senaryoyu hayal ediyordum. Fantezilerimin başrolünde hep o vardı.

Evet, doğru. Sanki bunlardan biri gerçekleşecekmiş gibi.

Gülümsüyor ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Arkamı dönüp çantamın olduğu yere doğru yürüyorum. Beni böyle açık saçık bir kıyafetle gördüğü için resmen ölüyorum. Gömleğimi kaptığım gibi başımın üzerine geçiriyorum.

oturup botları çıkarabiliyorum. Onları giyip çıkarmak acı verici ama bir çift topuklu ayakkabıdan daha rahatlar.

Önümde çömeliyor ve botum çıkarken neredeyse onu yere seriyordum. Botları çantaya atıp şortuma uzanıyorum.

"Bu sadece kendim için yaptığım bir şey," diye saçmalamaya başladım. Tanrım, şimdi de benim bir sürtük olduğumu düşünüyor olmalı. Ya para için striptiz yaptığımı ve mağazadaki iş hakkında yalan söylediğimi düşünüyorsa? "Direk dansına sadece Beth beni ikna ettiği için başladım."

"Utanmana gerek yok. İzlemesi inanılmazdı."

Ayağa kalkıyorum ve şortumu bacaklarımdan yukarı çekiyorum. Gözlerim ayaklarından başlayıp vücuduna doğru ilerliyor. Gözlerimiz buluştuğunda, içlerindeki sıcaklığı görünce şaşırıyorum. Bana nasıl öpüşüleceğini öğrettiği zamanki bakışının aynısı. Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve milyonuncu kez, bana karşı arkadaşlıktan öte bir şey hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Saçlarımı atkuyruğu şeklinde arkadan bağlıyorum ve alt dudağımın iç kısmını çiğniyorum. "Lütfen Rhett'e ya da diğerlerine söyleme. Sonunu asla duymayacağım

"

"Sırrın benimle güvende."

"Belgeleri getirdin mi?" Sohbeti direk dansından uzaklaştırmak için sordum.

"Evet, arabadalar."

Her şeyi aldığuma emin oluyorum ve ses sistemini hızla kapatıyorum. Kapıyı açtığımda etrafımızdaki sınıflar ayrılmaya başlıyor. Kapıyı hızla tekrar kapatıyorum, kadınların burada bir erkek görmeye nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Burada gördüğüm tek erkekler genellikle eşcinsel ve kızlardan biri oluyor.

Logan'a dönüyorum ve itiraf etmeliyim ki onda uzaktan yakından geylikle ilgili hiçbir şey yok.

"Sınıflar ayrılmakla meşgul. On dakika bekleyebilir misiniz?"

Bana gülümsüyor ve bu, tüm o tanidik karıncalanmaların baş döndürücü bir hızla geri gelmesine neden oluyor.

"Benim için fark etmez." Yanıma geliyor ve sırtını duvara yaslıyor. Çantayı yere koyuyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bu poz onu zavallı kalbimin kaldıramayacağı kadar seksi gösterdiği için neredeyse inleyeceğim.

"Rhett bize yaklaşmak konusunda seninle konuştu mu?"

Yanıma dönüyorum ve kapıya yaslanıp ona bakıyorum. "Söyledi ama Josie'den tekrar taşınmasını isteyemem."

O da dönüyor, benim duruşumu taklit ediyor ve omzunu duvara dayıyor. Bu onu bana o kadar yaklaştırıyor ki, vücudunun sıcaklığını kollarımda hissedebiliyorum.

Eğilip onu öpecek olsam tepkisinin ne olacağını merak ediyorum ama bu çılgın fikri şimdilik aklımın bir köşesine itiyorum.

"İkiniz için de daha iyi bir alan olur ve Rhett'in nasıl biri olduğunu bilirsiniz, gerekirse eşyalarınızı toplar ve sizi kendisi taşır."

"Biliyorum. Sadece Josie ile konuşmak için zamana ihtiyacım var."

Gülümsediğim anda gözleri ağızıma kayıyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor.

Sadece bir erkekle yattım ve Logan'ın bana tek bir bakışıyla hissettirdiği gibi hissettirmedi.

Kapı açıldı ve beni Logan'a doğru itti. Beni kapıdan uzaklaştırırken kolları etrafımı sarıyor ve dengemi korumama yardım ediyor. Ellerim onun karın kaslarına dayanıyor ve parmak uçlarımin altında kaslarının dalgalandığını hissetmek beni neredeyse inletiyor.

Beth içeri bakarken soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum. Bizi gördüğünde, sanki iki çocuğu gizlice dolaşırken yakalamış gibi gülümsedi.

sadece yüzümü kızartıyor.

"Seans nasıldı?" diye soruyor, gözleri Logan ve benim aramda gidip geliyor.

"Güzel," diye geveledim. Logan'ın elini tuttum ve çantayı aldım. "Biz de tam yola çıkıyorduk. Yarın görüşürüz."

Logan'ı tanıştırmamamın kabalık olduğunu biliyorum ama direkt dansı dersleri aldığımı bilmesinden rahatsız oluyorum.

Ancak dışarı çıktığımızda yavaşlıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Gece güzel ve serin, ki şu anda aşırı ısınan hormonlarımı soğutmak için tam da ihtiyacım olan şey bu.

Kaldırımlar insanlarla dolu, bu harika bir şey çünkü Logan'ın yanından ayrılmamak için bir sebebim var. Elini benimkinden çekmiyor, onun yerine parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Arabasını bıraktığı yere doğru yürürken ona bakıyorum ve ağzının köşesinin seksi bir sırıtışa dönüştüğünü görmek, fantezilerimi gerçekleştirmek için onunla sadece bir gece geçirebilmeyi dilememe neden oluyor. Kahretsin, bir saniyemi bile boşa harcamazdım.

Elimi tuttuğu diğer tek zaman beni baloya götürdüğü zamandı. Uzun zamandır görüşmesek de onu hâlâ seviyorum. Bence herkesin sevmekten asla vazgeçmediği bir kişi vardır. Logan benim kişim.

~

Logan daireme kadar arabayla geliyor ve yukarı çıkıyoruz, böylece belgeleri imzalayıp iş için üzerimi değiştirebiliyorum.

Daireye girdiğimizde ortalık sessizdi ve Josie'nin evde olmaması beni biraz rahatlattı. Erkeklerin aniden hayatıma girmesinden memnun olmadığını açıkça belli etti. Olayları onun bakış açısından görmeye ve anlamaya çalışıyorum. Onları benim tanıdığım gibi tanımıyor.

"Oturun. Sana içecek bir şeyler getireyim mi?" Mutfğa doğru yürürken sordum.

"Su lütfen," diyor elimizdeki tek kanepeye otururken.

Rhett'in dairesine kıyasla buranın bir çöplük gibi göründüğünü biliyorum. Logan'ın gözünden görmeye çalışıyorum. İkinci el kanep ve sehpa o kadar da kötü görünmüyor. Duvarlara yeni bir kat boya atılabilir. İyi göründüğünü düşünerek burnumu kıvırıyorum.

Ona bir bardak su dolduruyorum ve bulunduğı yere geri döndüğümde onu iş adamı gibi görünce neredeyse nefesim kesiliyor. Kravat ve ceket hariç hala iş kıyafetlerini giymiş. Bir ara kollarını sıvamış ama evrakların üzerine eğildiğinde onu görünce ağzımın suyu akıyor. En iyi haliyle kol pornosu. Gözlerim kollarından ellerine uzanan damarları takip ediyor ve mutlu bir iç çekişi çabucak bastırıyorum.

Bardağı masaya koydum ve yanına oturdum.

"Bu sadece imzalamanız için orijinal belgelerin yeni kopyaları. Bir şey olursa Rhett hala senin varisin."

Cebinden bir kalem çıkarıp bana uzatıyor. Kalemi aldığım da uzaklaşmak yerine bana yaklaşıyor ve imzalamam gereken yeri işaret ediyor. İkimizden biri her hareket ettiğinde kollarımız birbirine değiyor ve tenimde küçük kıvılcımlar uçuşuyor.

Her şeyi imzaladıktan sonra kalemi ona uzattım. Gözlerimiz buluştuğunda kalemi aldı. Genelde gözlerimi hemen kaçırırım ama Logan'ın ilk kez kendi evimde olması bize ve ne istediğime dair yeni bir bakış açısı kazandırdı. Son dört yılda pek çok cesur şey yaptım, neden cesur olup ilk hamleyi ben yapamıyorum?

"Rhett seninle Indie Ink'te çalışmak hakkında konuştu mu?" Sesi alçak, vücudumda yarışan o lezzetli ürpertilerden daha fazlasını gönderiyor.

Burada onunla oturmak o kadar harika ki, yaptığımız konuşmaya çok iyi odaklanmam gerekiyor.

"Var ama yapmak istediğimin bu olduğundan emin değilim."

Kollarını kalçalarına dayıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. Ben de onun pozisyonunu taklit ediyorum ve kollarımız omuzdan dirseğe kadar birbirine değiyor. Uzaklaşmadığında, bunu çok iyi bir işaret olarak kabul ediyorum.

"Üniversiteye geri dönmeyi düşündün mü?"

"Ne yapacağımdan emin değilim. Bir hafta önce sadece gündüzleri çalışabileceğim daha iyi bir iş bulmayı umuyordum."

Logan sağ elini koluma götürerek hareket ediyor. Parmakları koluma hafifçe dokunduğu anda tüm düşüncelerimi kaybediyorum.

"Neden güven hesabını kullanmayı bıraktın?" Sesi öncekinden daha da alçak, fısıltı gibi değil, bu da kulağa derin ve çok seksi gelmesini sağlıyor.

Gözlerimi bana dokunduğu yere indiriyorum ve tenimde oluşan tüylerim diken diken oluyor.

"Acı çekiyordum ve düşünemiyordum. Tek başıma iyi olabileceğimi kendime kanıtlamak istedim. Geriye dönüp baktığımda yaptığının aptalca olduğunu biliyorum." Logan'a karşı açık olmak çok kolay. Şu anda sanki hiç ayrı zaman geçirmemişiz gibi geliyor. Aslında şimdi ona daha yakın hissediyorum. Belki de yaşlandığımız içindir.

Elini yüzüme götürüyor ve şefkatle yanağımı okşuyor. Dürtüsüne karşı koyamıyorum ve dokunuşuna doğru eğilerek onu içime çekiyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve o ana kendimi o kadar kaptırıyorum ki tüm tedbiri bir kenara bırakıp ona doğru eğilmeye başlıyorum. Sol kolunu aramızdan çekip arkama yerleştiriyor ve ben bunu bana tam erişim sağladığının bir işareti olarak alıyorum.

Gözleri ağızıma düşüyor ve yüzünde gördüğüm arzu dolu ifadeden dolayı kalbim çılgınca atmaya başlıyor.

Bu gerçekten oluyor. Hayal görmüyorum. Logan da benim hissettiklerimi hissetmeli. Bu tek taraflı olamaz.

 n kapı açıldı ve Logan'dan uzaklaştı. Josie içeri girdiğinde ayağa kalktım, az önce seks yaparken yakalanmış gibi hissediyordum.

"H l  burada mısın?" Saatine bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Saat neredeyse dokuz, işte olman gerekmiyor mu?"

"Kahretsin." Yüzümü ovuşturuyorum, yerimi çoktan başka birinin aldığını biliyorum.

"Geçen gece benimle ıkman için sana yalvarmak zorunda kalmam çok komik, ama onun için işi kaçırmayı umursamıyorsun," diye tersledi ve odasına doğru yürüdü. Kapıyı çarparak kapatır.

Az önce ne oldu  yle?

Tam Josie'nin kaba davranışı için Logan'dan özür dileyecektim ki, "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" dedi. Ayağa kalktı ve belgeleri tekrar dosyaya yerleştirdi. "Seni çok önemseyen bir arkadaşın ve avukatın olarak."

Bir an için zihnimin odaklanabildiği tek şey beni çok önemsediğini söylediği kısım.

Logan West beni önemsiyor. Bir  st seviye, değil mi?

"Avukatım mı?" İşi kaçırmama ve en iyi arkadaşımın bana açıkça kızgın olmasına rağmen gülümsüyorum.

"Bu bir paket anlaşma." Gülümsemesi kayboluyor ve yüzüne ciddi bir ifade yerleşiyor. Pek sık görmediğim bir ifade. "şu anda hem burayı kiralıyor hem de çıkmaz bir işte çalışıyorsun. Ne yapmak istediğinden emin olmadığını anlıyorum ama bu burada yaşamak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Vakıf hesabındaki payın orada duruyor. Bir ev alabilirsin Mia. şu anda çalışmak zorunda değilsin ama neden birkaç aylığına da olsa Indie Ink'e gelmiyorsun?"

Ne dediğini duyuyorum ve buna katılıyorum, ancak bunu düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissediyorum.

"Josie New York'a gelmek istemedi. Los Angeles'a gitmek istedi. Buraya benim için taşındı."

Kolunu kaldırıyor ve elini boynumun arkasına geçiriyor. Eğilip ona baktığımdan emin oluyor.

Onu öpme isteğine karşı koyuyorum ve söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum.

"Hayatını başka birinin etrafında kuramazsın Mia. Her zaman kendin için en iyi olanı yapmalısın. Başkalarının senden ne istediğini düşünerek karar verirsen asla mutlu olamazsın."

"Bu zor, Logan."

"Biliyorum tatlım, ama hayattaki en zor şeyler sonunda sana en büyük mutluluğu getirecek."

Bana verdiği tavsiyeleri dinlemem gerekirdi ama tatlım'a takılıp kaldım. Bana ilk defa Mia'dan başka bir şey dedi.

Bana sarılmak için eğildiğinde, tek düşünebildiğim onu öpmek. Son anda korkup kaçıyorum ve dudaklarım yanağında geziniyor. Ona sıkıca sarılıyorum ve ayak parmaklarımın üzerinde durarak yüzümü boynuna gömüyorum.

"Senin için en iyisini istiyorum Mia ve bu o değil," diye fısıldıyor ve bu benim ona daha sıkı sarılmama neden oluyor.

Gitmeme izin vermiyor ve birkaç dakika daha birbirimizin kollarına sarılmış halde duruyoruz.

Çocuğa aşkıttım ama bu gecedен sonra adama takıntılı olduğum çok açık.

Onu kapıya kadar geçirirken, onu tekrar görmenin yollarını düşünmeye başladım bile.

"Kartvizitimi masanın üzerine bıraktım. Arkasında numaram ve adresim var. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

"Söyleyeceğim. Teşekkürler Logan," diyorum, her kelimesinde ciddi olarak. "Beni her zaman dinlediğin için teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım."

Her zaman doğru şeyi söyler. Kalbimin hiç şansı yoktu. Onu ilk gördüğüm andan itibaren, sahiplendi.

Gitmeden önce yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Dudakları sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha uzun süre oyalanıyor. Arkasından kapıyı kapattıktan sonra bile karıncalanmalar devam ediyor.

Bölüm 6

Logan

Kapıyı çaldım ve Rhett başını kaldırdığında ofisine girdim.

"Dün gece yeni belgeleri imzalattım, yani o iş halloldu."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Mia için mi?"

"Evet." Onun için hazırladığım kopyaları masasına koydum.

Derin bir nefes alıyorum, bütün gece dönüp durmaktan bitkin düşmüş hissediyorum. Kafamda farklı senaryolar dönüp duruyordu ve her biri Rhett'in kız kardeşine bakmaya cüret ettiğim için beni fena halde dövmesiyle sonuçlanıyordu. Yine de bu konuşma kaçınılmaz. Mia'yı istiyorum ve onun da benim için aynı şeyleri hissettiğinden yüzde doksan dokuz eminim. Boğazımı temizleyip devam ediyorum. Ya şimdi ya da asla.

"Mia hakkında -"

"Onun için endişeleniyorum," diye araya girdi Rhett. "Washington Heights'ta yaşaması ve geceleri çalışması hoşuma gitmiyor."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Dün gece onunla konuştum. Ona bazı tavsiyelerde bulundum. Nasıl hissettiğimizi biliyor."

"Ne yapacağını düşünüyorsun?" Rhett olanları ilk öğrendiğimizden beri endişelenmeyi bırakmadı.

"Bence tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacı var ama sonunda doğru kararı verecektir." Mia'ya inanıyorum. Yumuşak ve şefkatli olabilir ama geri adım atacak biri değil.

"Şu arkadaş, adı her neyse, o hatuna güvenmiyorum."

"Josie?" Ona katılıyorum. Ondan çılgınca hisler alıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Dün gece eve geldiğinde Mia'nın işe geç kalması yüzünden sinir krizi geçirdi. Onunla tanıştığımızdan beri hiç bu kadar kibar olduğunu görmemiştim."

"Onun hakkında ne biliyoruz?"

"Henüz bir şey yok. Özel dedektiften biraz kazmasını isteyeceğim." Bu bana şunu hatırlattı. "Telefonun izini süremediğini söyledi. Her kimdeyse ondan kurtulmuş."

"Siktir! Mia'yı beceren kişiyi bulmak için elimizdeki tek iyi ipucu buydu."

Rhett'in ne kadar umutsuz görüldüğünü görünce, "Yine de ilginç bir şeyden bahsetti," diyorum. "Neden biri Mia'nın sosyal hesaplarını, e-postalarını ve telefonunu hacklesin ki? Bunu her kim yaptıysa, Mia'yı bir şekilde yabancılaştırmak için yapmış olabileceğini düşünüyor. Bilirsiniz, onu herkesten koparmak için. Bu kişi neredeyse bunu başarıyordu. Bu beni endişelendiriyor, Rhett. Eğer amaçları gerçekten buysa, başarmak için neler yapmazlar ki?"

Rhett ayağa kalkar, yüzündeki umutsuzluk ifadesi çabucak yerini endişe ve öfkeye bırakır.

"İşte bu kadar. Bugün taşınıyor. Eğer lanet bir takipçisi varsa, dışarıda kolay hedeftir."

Onunla gidebilmeyi dileyerek ayağa kalktım. "Sadece onu neden taşıdığınızı söyleyin. Her zaman yaptığın gibi oraya silahla gitme."

"Günün sonunda onun güvende olacağı anlamına geliyorsa, yapmam gerekeni yaparım."

Yapacağını biliyorum ama onu koruyan ben olmadığım için içim içimi yiyor. Kahretsin, hala üç yıl boyunca konuşmadığımız gerçeğiyle başa çıkmaya çalışıyorum. Bana iletişimimizde bir kopukluk yokmuş gibi geliyor ama Mia için durumun farklı olduğunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. Sadece bunu telafi etmek ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum. Mia'nın sevgilisi olmak istiyorum.

Bir Őeye ihtiyaçı olduęunda bařvurduęu kiři. Bunu dūřundūęum için aptal olduęumu biliyorum. Rhett her zaman Mia'nın hayatının būyūk bir parçası olacak ama ben onun hayatındaki en önemli kiři olmak istedięimi itiraf edecek kadar bencilim.

Ofisime dönerken kendimi tekmelemek istiyorum. Mia'ya karşı bu kadar çok Şey hissedip de harekete geçememek beni deli ediyor. Rhett'le bu konuyu her konuşmaya çalıştığımda bir Şeyler oluyor ve sonunda Mia'yla birlikte olmak için onun onayını istediğim gerçeği dışında her Şeyi konuşuyoruz.

Rhett'e sayęı duyuyor ve onu seviyorum ve aramızdaki iliřkiyi bozmak tūm grubu bozar. Beřimiz her zaman her Őeyi birlikte yaptık. Çok yakınız ūnkū birbirimize gūvenebileceęimizi biliyoruz. Bu sadece Mia ve benimle ilgili deęil. Rhett'in gūvenini kırmak gruptaki herkesin en deęer verdięi Őeyi yok eder. Gūven.

Dūn gece ateřle oynuyorduk. Tedbiri elden bırakmam dūřūncesizceydi ama ne zaman onunla olsam, saęlıklı dūřūnemiyorum. Onun her yerine dokunmak istiyorum. Onu tatmak istiyorum. Kahretsin, kendimi onun içine gömmek istiyorum, o kadar derine ki beni ıkarabilsin.

Mia'yı seviyorum. Genç bir kızken, onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Bir erkek olarak, onu benim yapmamın zamanı geldi.

Bu yūzden Mia'yla o çizgiyi geçmeden önce Rhett'le bir an önce konuřmam gerekiyor.

Bölüm 7

Mia

Kapıyı açıyorum ve Rhett hışımlla daireye girince geri çekilmek zorunda kalıyorum.

"Hadi eşyalarını toplayalım," diye homurdanıyor.

Odanın derinliklerine doğru yürürken gözlerimi dikmiş arkasından bakıyorum. Her şeye bakarken kaşlarını çatıyor.

"Seninki ne?"

"Henüz ne yapmak istediğime karar vermedim," diyorum ve kapıyı kapatıp ona doğru yürüyorum. Endişelendiğini biliyorum ama bana patronluk taslamasına izin vermeyeceğim. Artık çocuk değilim ve bunu fark etmesinin zamanı geldi.

"Burada güvende değilsin Mia. Ne istediğine karar verene kadar benim yanıma taşınıyorsun."

Bu sabah Josie ile konuşmaya çalıştım. Pek iyi gitmedi. Aslında, bu yetersiz bir ifade. Etrafa bir şeyler fırlatmaya başladı, bana bencil olduğumu haykırdı. Tabii ki ağzım dış dolu bir şekilde durmadım ama ona aklımdan geçenleri söyledim. Ona buraya taşındığından beri değiştiğini söyledim. Artık onun kim olduğunu bile bilmiyorum.

Rhett kapıyı çaldığında yaptığı pisliği temizlemeyi yeni bitirmiştım.

Josie'yle konuşmak istediğimi belirterek, "Bana sadece bugünü verebilir misiniz?" diye sordum. Bizim

dostluk bir daha toparlanamayacağı bir kırılmaya doğru gidiyor. Josie'yi seviyorum,

ve aramızdakileri düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. "Söz veriyorum yarın senin evinde olacağım ama bu sadece kendime ait bir yer bulana kadar olacak."

"Etrafı araştıran biri var ve senin bir sapığın olduğunu düşünüyor, Mia. Bu pislikler tehlikeli. Eğer bir şey olursa -" Sesi kesiliyor ve beni kucaklıyor.

Bunu o kadar çok özledim ki, bir daha asla sahip olamayacağıma ne kadar yaklaştığımı düşünmek bile hala acı veriyor.

"Dikkatli olacağım. Tek istediğim bir gün."

Başını sallıyor, hiç mutlu görünmüyor ama sonra yumuşuyor. "Bir gün, Mia. Yarın sabah dokuzda seni almak için burada olacağım. Bugün ne yapman gerekiyorsa yap."

~

Bütün gün diken üstündeydim, konuşabilmek için Josie'nin dönmesini bekliyordum. Kendimi korkunç bir insan gibi hissediyorum ama Logan'ın dün gece söylediklerini düşünüyordum. Josie'den benimle buraya taşınmasını istemedim, aksine onu Los Angeles'a gitmesi için cesaretlendirdim. Ona tek başıma yaşamamın sorun olmayacağını ve arkadaşlığımızın mesafe yüzünden zarar görmeyeceğini söyledim.

Ne de olsa Kuzey Carolina'da birlikte yaşamıyorduk. Josie, New York gibi büyük bir şehirde yalnız kalmamam gerektiği konusunda ısrar etti. Onunla ev arkadaşı olmanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm ama geçen hafta gerçekten çok zor geçti.

Benim için endişelenmesini anlıyorum. Ailesiyle Rhett ve benim gibi yakın bir bağı yok. Konuştuğumuzda bunu aklımda tutmaya çalışıyorum, ama erkeklerin beni asla kasıtlı olarak incitmeyeceklerini kaç kez açıklarsam açıklayayım, bunu duymak istemiyor.

Arkadaşlığımızı bitirdiğimden değil. Sadece taşınıyorum. Josie'nin paraya ihtiyacı yok. Bu bölgede kalmak istemiyordu ama benim için para ödemesine izin vermediğim için razı oldu. Ben taşınınca istediği yerde kendine bir yer bulabilecek.

Özleyeceğim tek şey stüdyoya bu kadar yakın yaşamak olacak ama işe gidip gelmek o kadar da kötü olmayacak.

Indie Ink'te geçici bir işe girmeyi de düşünüyorum. En azından hayatımın geri kalanında gerçekten ne yapmak istediğime karar verene kadar. Biliyorum, çocuklar geleceğim hakkında şaka yaptığımı düşünüyor olmalılar. Hiç de öyle değil. Çalışmak için bir alan seçmek ciddidir. Her gün bunu yapıyor olacağım ve yaptığım işi sevmek istiyorum.

Bu öğleden sonra eşyalarımı topladım bile. Eşyalarımın çoğunu Kuzey Carolina'da bıraktım. Kendi evim olduğunda hepsini almak için bir yolculuk yapacağım.

Josie içeri girerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Makul davranması için dua ederek kanepede oturduğum yerden kalktım.

Bana bakmadan önce bavullarıma ters ters bakıyor.

"Josie, lütfen konuşabilir miyiz?"

Yüzünde öfkeli bir ifade var ve bu bana eskiden ne kadar kaygısız olduğumuzu özletiyor. Umarım ortalık yatıştıktan sonra o günlere geri dönebiliriz.

Sonsuz saniyeler boyunca sadece bana bakıyor ve onu bu kadar üzgün görmek kalbimi kırıyor.

"Kendi evini alabileceksin. Kuzey Carolina'da olduğu gibi arkadaş kalacağız. Hiçbir şey değişmeyecek."

Yavaşça bana doğru yürümeye başlıyor, dudaklarında bir gülümseme oluşuyor. "Sana inanmaya başladım. "Sana inanmaya başladım. beni kullanmazdı. Senin de farklı olmadığını bilmeliydim."

"Ne?" Kelimeyi titrek bir nefesle söyledim. "Seni hiç kullanmadım. Biz arkadaşız çünkü sana değer veriyorum."

"Beni önemsiyor musun?" diye tıslıyor önümde dururken. "Sen buna beni önemsemek mi diyorsun? Beni buraya sen sürükledin! Senin için aileme karşı geldim ve sen eline geçen ilk fırsatta beni bir kenara ittin."

"Senden asla aileme karşı gelmeni istemedim Josie. Bu seçimi sen yaptın. Yanlış hatırlamıyorsam, Los Angeles'a taşınman için seni cesaretlendirmiştım bile."

"Buraya gelmem için bana yalvardın!" diye yüzüme doğru bağılıyor. Hızla geri adım atıyorum, olayın bu kadar hızlı tırmanması karşısında şok oluyorum. "Seni bir çöp gibi kenara attıklarında, seninle ilgilenen tek kişi bendim."

"Benimle ilgilendi mi?" Şu anda aklım başımdan gidiyor. "Ben kendime baktım, Josie."

Ne olduğunu anlayamadan tokat sesi kulaklarımda çınlıyor. Şok olmuş bir halde elimi yanağıma götürüyorum. Bana tokat attığına inanamıyorum.

Yüzündeki ifade endişe verici, sıkıldığı dişlerinin arasından hızla nefes alıyor ama geri adım atmayacağım.

Bana doğru tehditkâr bir adım attığında, onu kendimden uzaklaştırıyorum. Sırt üstü düşmeden önce birkaç adım geriye tökezliyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, öfkemi kontrol edemiyorum.

"Ne oluyor, Josie? Artık kim olduğunu bile bilmiyorum. Bunu gerçekten nazik bir şekilde yapmak istedim ama seninle mantık yürütmenin mümkün olmadığı çok açık. İşimiz bitti."

Arkamı dönüyorum ve öğleden önce çantalarımı bıraktığım yere doğru yürüyorum. Birine uzandığımda beni arkamdan itiyor ve öne, duvara doğru düşmeme neden oluyor. Tüm bu egzersizler beni daha çevik yaptı ve hızla dengemi sağlıyorum. Etrafımda dönerken, bana tekrar tokat atmak için elini kaldırdı, ama

Bu sefer hazırlıklıyım. Kolumu kaldırıp onunkini savurdum ve yüzüne kapandım.

"Bir daha dene. Sana meydan okuyorum," diye tıslıyorum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar öfkelenmemiştim.

"Senin bitmek bilmeyen kendine acımanı dinleyen bendim!" diye haykırıyor.

Öfkemi içimde tutmak için dişlerimi birbirine geçirdim. Bu kavgayı o istiyor. Kontrolümü kaybetmemi, onun gibi olmamı istiyor.

"Benden bu kadar. Kendimi senin seviyene indirmeyeceğim."

Çantalarımı aldım ve kapıyı açtım. Öfkemden biraz olsun kurtulmak için kapıyı arkamdan olabildiğince sert bir şekilde çarpıyorum.

Az önce olanlara anlam veremiyorum. Josie'nin daha önce hiç böyle kontrolünü kaybettiğini görmemişim. Sanırım bir insanı onunla yaşayana kadar gerçekten tanıyamıyorsun.

Öfkem dinerken, gözlerimin arkasındaki yaşların diken diken olduğunu hissediyorum ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Josie'yle aramızdaki şeylerin bu kadar kötü bitmesine üzüldüm.

~

Binaya girerken dikkat çekmek istemediğimden başımı öne eğiyor ve saçlarımın yüzümü örtmesine dikkat ediyorum. Arkamda iki çanta sürüklediğimi ve her iki omzumda birer tane taşıdığımı görünce sanırım bu tartışmalı bir nokta.

Yolda duygularım allak bullak oldu, sürekli bir döngü içinde perişan, şaşkın ve kızgın arasında gidip geldim.

Çantaları kapının yanına koyup, kollarımı ortama sarmadan önce kapıyı hızla çalıyorum. Koridora bakıyorum, etrafımdaki hiçbir şeyi tam olarak göremiyorum.

Kapı açılmaya başladığında, çalkantılı duygularım üzerindeki küçük kontrolüm kırılırken kendimi içeri itiyorum. Kendimi ona gömüyorum, güvende hissetmeye ihtiyacım var. Kollarımı beline doluyorum ve yüzümü göğsüne saklarken tüm gücümle ona sarılıyorum.

Onu içime çekiyorum, ciğerlerimi ve hırpalanmış ruhumu onu her zerremle sevdiğim adam yapan dinginlik ve güçle dolduruyorum.

Bölüm 8

Logan

Çocuklardan biri olduğunu düşünerek kapıyı açıyorum. Siyah saçların parıltısı kapıyı itiyor ve Mia kollarını bana doladığında şaşkınlığım hızla endişeye dönüşüyor.

Yüzünü göğsüme bastırırken tüm vücudu titriyor.

Başının üstündeki çantaları görüyorum ve bir kolumu ona dolayarak kapıyı kapatmadan önce onları içeri sokuyorum.

Onu tutarak dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum. Aklımda sorular uçuşuyor, her biri endişemi arttırıyor.

Şu anda onu kucaklamama ihtiyacı olduğu çok açık ve bu düşünce kalbimi patlayacakmış gibi hissedene kadar doldurmak istiyor.

O bana geldi. Birine en çok ihtiyacı olduğunda ilk aklına gelen kişi bendim.

Gözlerimi kapatıp o anın içime işlemesine izin veriyorum. Ancak titremesi azaldığında elimi saçlarına götürüyorum. Saçlarını yüzünün yanından ve boynundan uzaklaştırıp dudaklarımı yüzünün yan tarafına bastırıyorum.

Ağzımı onun yumuşak tenine dayıyorum ve fısıldıyorum, "Konuş benimle."

Yanağı göğsüme yaslanana kadar başını çeviriyor ve dudaklarımı alnına götürüyor. Saçlarını okşamaya devam ederken, diğer kolum sıkıca ona sarılmış halde kalıyor.

"Josie ile konuşmaya çalıştım. Dinlemedi ve kendini kaybetti," diye fısıldıyor. Ne kadar üzgün olduğunu duymaktan nefret ediyorum.

Bu iki cümleden daha fazlası olduğunu biliyorum. Bana bakması için ellerimi yüzüne götürüyorum, ama gözlerim yüzündeki kırmızı lekeye düştüğünde, öfke beni kırmızı görmeme neden oluyor.

"Sana vurdu mu?" Elini tutup onu mutfığa çekiyorum. Buzluktan donmuş bir biftek alıp gördüğüm ilk havluya sarmakla meşgul oluyorum ve hissettiğim öfkeyi kontrol etmeye çalışıyorum.

Bir kenara koyduktan sonra Mia'nın kalçalarından tutarak onu tezgâhın üzerine kaldırdım. Zavallı buz torbasını elime aldım ve havluyu hafifçe bastırmadan önce parmaklarımı hafifçe çürüğün üzerinde gezdirdim.

Boştaki elimle kalçasını tutuyorum ve bacaklarının arasına doğru ilerliyorum. Ona doğru eğildim, şu anda ona olabildiğince yakın olmak istiyordum. Sevdiğim kadına birinin vurduğunu bilmek beni öldürüyor.

Elini yüzüne götürüp benimkinin üzerine koyuyor, diğer eliyle de yan tarafımı tutuyor. Bedenlerimiz birbirine değene kadar bir adım daha atıyorum ve boynunun yan tarafına bir öpücük konduruyorum.

Rhett'le konuşma fırsatı bulana kadar onunla arama mesafe koymam gerektiğini biliyorum ama bu neredeyse imkânsız.

Annem artık anne olmak istemediğine karar verip bizi Bay Hayes'in yanına gönderdiğinde gördüğüm ilk gülümseme Mia'nınkiydi.

Bu kız bana sırlarını açan, onu ilk öpen olmama izin veren, onu baloya götürmeme izin veren kızdı. Sırf yalnız olmadığımı bileyim diye gece geç saatlere kadar yanımda oturup ders çalışan kızdı.

Jaxson benim ikizim olabilir ve çok yakınız ama annemin gidişiyle farklı şekilde başa çıktık. Mia, ben her şeyi anlamlandırmaya çalışırken sessizce yanımda oturacak birine ihtiyacım olduğunu anlayan kişiydi.

"Ne oldu tatlım?" diye soruyorum, her şeyi duymak istiyorum.

"Ona taşınacağımı söylemeye çalıştım ama kendini kaybetti. Söylenmeye başladı ama çok hızlı tırmandı. Bana tokat attığında şok oldum. Onu o kadar sert ittim ki yere düştü. Şiddet yanlısı olmadığımı biliyorsun. Kontrolümü kaybetmekten nefret ediyorum. Bana bağırıp çağırmaya ve üzerime gelmeye devam etti ve ben de istediğinin bu olduğunu anladım. Kavga etmemi istiyordu ve ben o seviyeye inmeyeceğim. Çantalarımı aldım ve ayrıldım. Buraya geldiğimi ancak binanıza ulaştığımda fark ettim. Öylece içeri daldığım için özür dilerim ama..." diye nefes verdi, sonra fısıldadı, "Seni görmem gerekiyordu."

Gözlerini görebilmek için biraz geri çekiliyorum. Josie'yi ve kavgayı unutana kadar onu öpmek istiyorum. Kahretsin, onu soymak ve başka bir yerinin incinmediğinden emin olmak istiyorum.

Ama Rhett.

"Bana gelmene sevindim. Josie'yle kavga etmiş olman çok kötü ama yine de sevindim."

Elini aşağı doğru hareket ettirip bileğimi tutuyor. Gözleri ağzıma düşüyor. Dişleri alt dudağını çekerek beni anında sertleştiriyor.

"Bunu konuşmamız gerek," diyorum, yani 'biz'i kastederek.

Başını sallıyor ama devam etmemi bekliyor. Parmakları yan tarafımda sıkılaşıyor.

"Seninle daha fazlasını istiyorum Mia, ama önce Rhett'le konuşmam gerek. Onunla konuşmadan sana karşı olan hislerime göre hareket etmem doğru olmaz."

Dili dışarı fırlayıp dudaklarını ıslatıyor, bu da daha da yaklaşıp tadına bakmak istememe neden oluyor.

"Hisler mi?" diye fısıldıyor, yanakları hafifçe kızarıyor.

"Evet." Haklı olduğumu ve onun da benimle daha fazlasını istediğini umarak yüzüne bakıyorum.

"Yani beni önemsiyorsun ama Rhett'in ben on sekiz yaşındayken koyduğu o aptal kural yüzünden kendini tutuyorsun öyle mi?"

Kural hakkında tartışmak istediğini duyabiliyorum, bu yüzden hızlıca açıklıyorum, "Herhangi birimiz sana dokunmayı aklından geçirirse bizi öldürmekle tehdit etti. Ama kural yüzünden kendimi tutmuyorum Mia. Onunla konuşmam gerekiyor çünkü yapılması gereken doğru şey bu. O ikimizin de hayatının büyük bir parçası. Bu işi daha ileri götürmeden önce ona bir uyarı borçluyuz."

Paketi tutan elimi yüzünden uzaklaştırıyor ve daha iyi göründüğünü görünce rahatlıyorum.

"Sadece anladığımdan emin olmak için," diye fısıldıyor elini omzuma götürürken. "Bunu sen de hissediyor musun?"

"Ben de hissediyorum," diyorum gülümseyerek. Bunun artık ortaya çıkmasına sevindim. "Sadece arkadaşın olmak istemiyorum Mia. Seni istiyorum. Seni o kadar çok öpmek istiyorum ki kendimi tutmak için tüm gücümü harcıyorum."

"Bana dokunmaya izniniz yok ama Rhett bana hiçbirinizden uzak durmamı söylemedi."

Onu takip etmediğim için kaşlarımı çatıyorum.

"Bu da sana dokunmaya iznim olduğu anlamına geliyor," diye açıklıyor.

Gülümsemem büyüyor ve ona önce Rhett'le konuşmamız gerektiğini söylemem gerekiyor ama sonra öne doğru eğilip ağzını çeneme bastırıyor. Ellerini boynuma götürüyor ve parmakları tenime hafifçe bastırdığında yumuşak bir inilti çıkarıyor. Dudaklarıyla çenemde, sonra boynumda kavurucu bir iz bırakıyor ve ancak gömleğim tarafından engellendiğinde duruyor.

"Mia," diye uyarıyorum onu, sesim ihtiyaçtan kısık.

"Şşş." Gömleğimi tutup başımın üzerinden çekerken zar zor ses çıkarıyor.

"Buraya üzgün geldin. Yarın pişman olmanı istemiyorum."

Ben bir adım geri atana kadar beni itiyor, sonra tezgahdan kayıyor. Elim tutarak beni yatak odasına çekti.

Tam aklındaki durdurmak üzereydim ki bana döndü ve "İzin ver yanında uyuyayım Logan. Sana dokunmama izin ver. Daha fazlası için zorlamayacağım. Önce Rhett'le konuşmak istemene saygı duyuyorum ama buna ihtiyacım var. Burada seninle olmalıyım. Bunu istememin bencilce olduğunu biliyorum ama istediğim bu. Bunu çok uzun zamandır istiyordum ve sonunda senin de benim için aynı şeyleri hissettiğini bilmek... Bir saniye daha beklemeye tahammülüm yok."

Dürüstlüğüne bayılıyorum, aklından geçenleri söylemekten asla çekinmiyor. Tişörtünü çıkardığında, yüksek sesle inledim. Bütün gece boyunca sık gibi sert olacağım. Şortunu indirirken dudaklarında çekici bir gülümseme vardı.

Gözlerimi yavaşça vücudunda gezdirip çıplak teninin her santimini inceliyorum ve işte o zaman farkına varıyorum. Mia da aynı şeyi hissediyor. Aramızda daha fazlasını istiyor.

Elleri kot pantolonuma gittiğinde, elimi yüzüne götürüyorum. Parmakları fermuarı indirmeye çalışırken nefesini göğsümde hissediyorum.

Kot pantolonu bacaklarımdan aşağı itmesine ve içinden çıkmasına izin veriyorum. Kendime, onu öpmediğim ya da onu almak için yanıp tutuştuğum şekilde almadığım sürece, hiçbir çizgiyi aşmadığımızı söylüyorum.

Yüzünü ellerimle çerçeveliyorum ve nefesini dudaklarımda hissedene kadar eğiliyorum. Başparmaklarımla dudaklarının çizgilerini takip ediyorum, ne kadar yumuşak olduklarından büyüleniyorum.

Kendime olan hakimiyetimi kırılma noktasına kadar zayıflatan ürpertici bir nefes alıyor.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldiğinde yüzümü başka yöne çeviriyorum ve dudaklarımız buluşmak yerine birbirimizin yanaklarına değiyor.

"Seni bir kez öptükten sonra duramayacağım. İlk seferimizin özel olmasını istiyorum, Rhett'in tepkisi ne olur diye endişelenmeden."

Kendini indiriyor ve elimi tutarak beni yatağa çekiyor. Yatağa uzandığımda gözlerinin boxer'ımdaki ereksiyona kayışını izliyorum. Vücudumun verdiği tepkiyi ondan saklayamıyorum.

Beni takip ediyor, yatağa sürünüyor ve vücuduma tırmanıyor. İlk kez seks yapıp yapmadığını merak ediyorum ve başka bir erkeğin onun bekaretini aldığı düşüncesi kalbimde bir delik açıyor.

Karın kaslarıma bir öpücük konduruyor ve ben de onu ters çevirip iç çamaşırını yırtmamak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Bana işkence etmeye devam ediyor, boynuma ulaşana kadar göğsümden yukarı doğru öpüyor. Üstüme uzanırken derin bir nefes alıyor ve elini boynumun yanına getiriyor. Kollarımı ona doluyorum ve sonunda onunla ten tene olmanın tadını çıkarıyorum.

Bölüm 9

Mia

Şu anda hayatım karmakarışık ve burada Logan'la böyle yatmak emin olduğum tek şey.

Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, beni öpmesi konusunda fikrini değiştirmek için daha çok çabalırdım. Rhett'le konuşmasının onun için önemli olduğunu anlıyorum ve kesinlikle kavga etmelerine neden olmak istemiyorum.

Ayrıca, aramızdaki beklenti inanılmaz bir duygu.

Vücudumun sadece yarısı onunkinin üzerine gelene kadar hareket ediyorum ve bacağımı yukarı kaldırdığımda, kalçam boxer'ındaki sert çıkıntının üzerinden geçiyor. Nefesi aceleyle çıkıyor ve kolunu belime doluyor.

Elimi göğsünden aşağıya, karın kaslarının üzerinden geçiriyorum ve dokunuşumla kaslarının sıkılaşmasını izliyorum. Boxerına yaklaştığımda elimi tutuyor ve tekrar göğsüne götürüyor.

Onu baştan çıkarmak hızla bağımlılık yapıyor. Bana verdiği tepkiyi görmeye bayılıyorum. Bu tarif edilemez bir mutluluk.

Hayatınızın büyük bir bölümünde bir şeyi istediğinizde ve sonunda ona sahip olduğunuzda... dünyada böyle bir duygu yoktur.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Gece için onun yanına yerleşirken fısıldıyorum.

"Elbette." Elim bırakıyor ve kolunu başının altına koyuyor.

"Bana nasıl öpüşüleceğini öğrettiğinde ve beni baloya götürdüğünde, bunu bana iyi davrandığın için mi yoksa istediğin için mi yaptın?"

Başımı kaldırıyorum, böylece soruma verdiği tepkiyi görebiliyorum. Yüzünü bana çeviriyor, ağzının kenarından seksi bir gülümseme süzülüyor.

"Çünkü istedim," diye cevaplıyor hiç düşünmeden. "Seni öptüm çünkü ilk öpücüğünü başka bir erkeğin alacağı düşüncesine dayanamadım. Seni baloya götürdüm çünkü mümkün olan her anı seninle geçirmek istedim."

Her zaman tam olarak duymak istediğim şeyi söylerken onu nasıl sevmem? Sanki kalbimin içini görebiliyor.

"Gittiğinde beni unutmuşsun gibi hissettim," diye itiraf ediyorum ona.

"Seni asla unutamam. Bu nefes almayı unutmak gibi bir şey ve böyle bir şey mümkün değil."

Gözlerimi kapatmadan önce kalbinin üzerine bir öpücük kondururken mutlu bir iç çekiyorum.

Onun kollarında uykuya dalmak her şey... Cennet gibi. Onunla ilgili fanteziler kurmak zorunda olmadığım ilk gece ve itiraf etmeliyim ki, hiçbir şey gerçeğine benzemiyor.

~

Uyandığımda yatakta yalnızdım. Kalkıp banyoya gitmeden önce şortumu ve tişörtümü giyiyorum. Saçlarımı ve dişlerimi fırçalamak için parmaklarımı kullanarak hızlıca işimi yapıyorum.

Mutfağa doğru yürüyorum ve Logan'ın iş için giyinmiş olduğunu görünce kalbim küt küt atıyor. Adamım, takım elbiseyi eşi benzeri olmayan bir şekilde dolduruyor. Ama içinde ne kadar iyi görünse de, onu üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

Kahve yapmakla meşgul olduğu yere doğru yürüyorum ve beni fark ettiğinde boynunda gevşekçe asılı duran kravatının iki parçasına uzanıyorum.

"Günaydın," diyorum hızlıca kravatını bağlarken. Ona dokunmak için her fırsatı değerlendirirdim ve kravatını nasıl yapacağını öğretmek bunun binlerce yolundan sadece biriydi.

Bittiğinde, ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum, neredeyse ağzının köşesine dokunuyorum.

Elini yüzüme götürüyor ve önceki gece olduğu gibi başparmağıyla dudaklarımın çizgisini okşuyor.

"Kollarımda seninle uyanmayı çok sevdim," diye fısıldıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Bugün Rhett'in yanına taşınyorum, yani sen onunla konuşana kadar pek bir şey olmayacak," diye endişemi dile getiriyorum. Onu ne kadar çok istesem de, Rhett'le konuşmanın onun yapması gereken bir şey olduğunu da anlıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve onlarda gördüğüm kararlılık kalbimi ısıtıyor.

"Onunla konuşacağım."

Bu baskının onun omuzlarında olmasından nefret ediyorum. "Eşyalarımı taşıırken onunla konuşabilirim," diye teklif ediyorum.

Logan başını sallar. "Hayır, onunla konuşmak bana düşer. Kız kardeşini bozabilmek için onun rızasını almam gerekiyor," diye şaka yaparak gerginliğin acısını hafifletiyor.

Kahvelerimizi içtikten sonra, Rhett gitmeden önce onun evine gidebilmek için çıkıyorum. Logan ağır çantaları arabasına taşıırken ben de iki küçük çantayı taşıyorum.

Audi'sinin yolcu kapısını benim için açık tutuyor. Koltuğa yerleştikten sonra emniyet kemerini tutuyor ve benim için uzatıyor. Yalan söylemeyeceğim, bu ilgi hoşuma gidiyor ve o sürücü tarafına doğru yürürken gülümsemeden duramıyorum.

Araba ve daire çok Logan, pratik ama şık.

Rhett'in evine sessizlik içinde gittik. Bu rahat ve Logan'da sevdiğim pek çok şeyden biri daha. Sessizliği doldurmaya gerek yok.

Rhett'in kapısına vardığımızda Logan yüzümü ellerinin arasına alıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. Teması kesmeden ağzını yüzümün kenarından aşağıya doğru gezdiriyor ama ağzımın hemen yanında duruyor. Hayal kırıklığıyla inliyorum, bu da onun gülümsemesine neden oluyor.

"Yakında," diye fısıldıyor, kelimeyi karıncalanan ağzıma doğru üflüyor. Kelimenin tadını almak için dudaklarımı yalıyorum ve dilimin ucunu yanlışıyla alt dudağının kabarıklığına değdiriyorum.

"Siktir," diye inliyor, önce yalıyor, sonra dudağını ısırtıyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey. Eğer isteseydi beni burada koridorda almasına izin verirdim.

Ne yaptığımı düşünmeden, parmağımın ucunu alt dudağının üzerinde gezdirerek dilinin bıraktığı ıslaklığın bir kısmını alıyorum. Tadını alabilmek umuduyla parmağımı ağzıma götürüyorum.

Parmağımı ağzımın içine doğru takip ederken gözleri kararıyor. Emdiğimde inliyor ve ellerini kalçalarımın atarak bedenimi kendi bedeniyle aynı hizaya getiriyor.

Sert uzunluğunun karnıma baskı yaptığını hissediyorum, bu da külotumu anında ıslatıyor.

"Adil oynamıyorsun," diye homurdanıyor.

Benim yaptığım bir şey yüzünden sertleştiğini bilmek baş döndürücü bir düşünce. Pes etmeden önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyorum.

"Aşkta ve savaşta her şey mübahtır."

Seksi bir sırtış ağzının kenarını çekiştiriyor. "Savaş mı?"

"Evet, biz sevişene kadar savaş devam edecek. Adil bir uyarı, sana kolay davranmayacağım."

"Öyle mi?" diye homurdanıyor. Bir parmağını boynuma götürüyor ve sonra kalçama ulaşana kadar meme ucumun üzerinde hafifçe düz bir çizgi çiziyor. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Elimi tutup ağzına götürüyor. Arkasını öpeceğini düşünürken, parmağımı ağzına aldığı anda şaşıyorum. Beni bırakmadan önce ucunu hafifçe ısırıyor.

"Gitsem iyi olacak," diye fısıldar. "Seni sonra ararım."

Onun uzaklaşmasını izliyorum ve Rhett'in kapısını çalmadan önce asansörün arkasından kapanmasını bekliyorum.

Kapı açıldığında gülümsedim. "Sürpriz."

Rhett gülümsememe karşılık vermiyor, onun yerine kaşlarını çatıyor. "Yüzüne ne oldu böyle?"

"Josie'yle kavga ettim." Ona dürüstçe cevap verdim.

"O kaltak sana el mi kaldırdı?"

Bunun nereye gittiğini görebiliyorum ve bunu hemen durdurmalıyım. "Ben hallettim, Rhett. Artık küçük bir kız değilim. Çantaları taşımama yardım eder misin?" Umarım sözlerimi duyar ve yetişkin bir kadın olduğumu anlar.

"Mia, bunu sana söylediğim için üzgünüm ama sen her zaman benim küçük kız kardeşim olacaksın," diyor çantaları içeri getirirken.

Ona gözlerimi devirme isteğini bastırıyorum, bunun yetişkin olma durumuma yardımcı olmayacağını biliyorum.

Çantaları yatağın ayak ucuna koyduktan sonra, "Buraya taşındığımızda yerimizi almamıza yardımcı olan menajerin iletişim bilgilerini sana mesaj atacağım. Ayrıca Indie Ink'te seçebileceğiniz iki pozisyon var. Bana onları itip kakmamı söylemeden önce beni bir dinle."

"Logan benimle Indie Ink'te geçici olarak çalışmak hakkında konuştu bile. Bana uyar, o zaman söyle bakalım, iki pozisyon nedir?"

Tartışmayarak onu şaşırttığımı görebiliyorum.

"Hatırlat da Logan'a teşekkür edeyim," diye mırıldanıyor. "Biri benim için asistanlık yapıyor, diğeri de resepsiyonda çalışıyor."

"Bu kolay bir seçim," diyorum burnumu kıvrarak. "Resepsiyonu alacağım."

Alınmış görünüyor ve ben kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Neden benim asistanım olmak istemiyorsun?"

"Alınma Rhett, ama çok saçmalıyorsun. Beni deli edersin. Ben senin kardeşimim, unutma. Sen her şeyin belli bir şekilde yapılmasını isteyen mükemmeliyetçilerden birisin. Hayır, teşekkür ederim. Cezalandırılmayı seven biri değilim."

Haklı olduğumu bildiği için gülüyor. Ayrıca, sadece birbirimizin sınırlarını bozarız. Kardeşimi tüm kalbimle seviyorum ama onunla asla yakın çalışmayacağım.

"Yerleşmek ve acenteye bir randevu ayarlamak için bugünü ayırın. Resepsiyonda iki kişi olacaksınız. Melissa'ya sizi yarın beklemesini söyleyeceğim. İngiltere'de bir toplantım var, bu yüzden yarın birkaç günlüğüne ayrılacağım."

"Yurtdışına çok çıkıyor musunuz?" Ben soruyorum.

"O kadar da değil, ama bir birleşme ile meşgulüz, bu yüzden bizzat ilgilenmem gerekiyor."

"Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Sadece birkaç gün. Bir şeye ihtiyacın olursa Logan'ı ara."

Buna gülümsüyorum. Acaba Rhett bilinçaltında Logan'a sadece benim söz konusu olduğumda güvendiğinin farkında mı? Çok az şey biliyor.

Günü Rhett'in misafir odasına yerleşerek ve menajer Suzie'den randevu alarak geçirdim. İlgimi çekeceğini düşündüğü birkaç yer gösterebileceğini söyledi.

İçten içe kendi evimi almak zorunda kalmayacağımı ve yakında Logan'ın yanına taşınacağımı umuyorum. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, bu yüzden önce birbirimizi tanımamız gerekmiyor. Her geceyi onun kollarında geçirebilmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Yatağında oturup önceki geceyi yeniden yaşadım. Logan bana karşı çok nazikti. Benim hakkımda ne hissettiğini ve Rhett'le konuşacağını söylediğinde hayatımın en mutlu anıydı. Rhett çıkmamızı sorun ederse ne yaparım bilmiyorum.

Düşüncelerim Josie'ye dönüyor ve bana tokat attığı yerden hala hassas olan ağzımın köşesine dokunuyorum.

Ayağa kalkıp telefonuma doğru yürüyorum ve bir mesaj olduğunu görünce Logan'dan olduğunu umarak gülümsüyorum.

Josie'den geliyor ve okuduklarım gülümsememin hızla ölmesine neden oluyor.

Siktir git, kaltak! Siktir git. Rhett'i sikeyim. Carter'ı sikeyim. Jaxson'ı sikeyim. Marcus'u sikeyim. Logan'ı sikeyim. Tıpkı o şerefsizlerin yaptığı gibi beni de siktiniz. Hepinize bunu ödeteceğim.

Mesajın içinden gelen öfkeyi hissedebiliyorum. O kadar üzgünüm ki bir daha okuyamıyorum.

Az önce okuduklarıma inanamıyorum. Josie'nin başından beri bir sürtük olduğuna dair işaretler olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. New York'a taşınana kadar gerçekten iyi bir arkadaştı. İnsanlar hakkındaki yargıları iyi bir insanla bir pislik arasındaki farkı göremeyecek kadar yanlış mı?

~

Rhett eve gelir gelmez ona mesajı gösterdim.

"Onu becerdim derken ne demek istedi?" Benimle konuşmadığını biliyorum ama kelimeleri yüksek sesle söylediği anda aklıma bir şey geliyor.

"Rhett, onunla seks yaptın mı?" Kardeşime bu soruyu sormaktan nefret ediyorum, seks hayatı hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum.

"Ben nereden bileyim," diye ters ters bakıyor bana. "Birlikte olduğum kadınların yarısını bile hatırlamıyorum."

"Tamamen aşırı paylaşım," diyorum sahte bir dehşet ifadesi takınarak. "Sence Marcus'un elinde hâlâ vidalama ekibi listesi var mıdır?"

Bir listeleri olmasından nefret ediyorum. Josie'nin adının Rhett'in listesinde olup olmadığını bilmek istesem de, yine de bana listeyi attıklarını söyleyeceğini umuyorum.

"Listeyi nereden biliyorsun?" Rhett soruyor, gözlerinde şaşkınlık titreşiyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum kardeşim ama bu tam olarak bir devlet sırrı değildi."

"Liste Marcus'ta," diyor, derin ve karanlık sırlarını öğrendiğim için mutlu görünmüyor.

"Sana listeyi göndermesini ve Josie'nin adının listede olup olmadığını kontrol etmesini iste. Bu çok şeyi açıklayacaktır."

"Benden intikam almak için seninle arkadaş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sen ve arkadaşların söz konusu olduğunda daha çılgınca şeyler oldu. Beni kullandığını düşünmekten nefret ediyorum ama bu onun son davranışlarını açıklıyor. Umarım yanılıyordumdur."

Marcus az önce Rhett'e listeyi e-posta ile gönderdi ve ben de listeyi okurken herhangi bir işaret var mı diye yüzüne bakıyorum. Kaşlarını çatıyor ve ben daha fazla sessiz kalamıyorum.

"Ne? Listede mi değil mi?"

Öne doğru eğilip kafası karışmış gibi bakıyor. "Carter onu becerdi," diyor ama gözlerinin hâlâ sayfayı karıştırdığını görebiliyorum, sonra da "Siktir, Marcus da becerdi," diyor. Şaşkınlık yerini hızla öfkeye bırakıyor. "Nasıl oldu da hepimizi sikmeye hakkı oldu? Hiçbirimizin aynı hatuna çıkmaması gibi bir kuralımız var."

"Eww..." Hepsinin Josie'yi neredeyse paylaştığını düşünerek öğüreceğim.

"Bekle. Ne?"

'Hepiniz' dediğini fark ettiğimde tüm vücudum sarsılıyor. "Ne demek hepiniz?"

Ayağa kalktım ve aceleyle arkasına geçtim. İsim listesini görmek mide bulandırıcı ve hayatımda ilk kez Rhett beni hayal kırıklığına uğrattı. Gözlerim Carter'ın, sonra Rhett'in, sonra Marcus'un, sonra da Jaxson'ın altında listelenen tüm isimlerin üzerinde uçuşuyor. Logan'ın adının altındaki listeyi gördüğümde kalbim bir taş gibi acıyla çarpıyor. Diğerleri kadar uzun değil ama bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok ve isimlerden biri Josie.

Rhett'in elini yanağımda hissedene kadar ağladığımı fark etmiyorum. Bana dokunmasını istemediğim için ondan uzaklaştım.

"Nasıl yaparsın? Onlar gerçek insanlar, Rhett! Onlar duyguları olan kadınlar. Nasıl bu kadar çok kadınla birlikte olabilirsin?"

Telefonumu alıp Rhett'e arkamı dönüyorum ve hızla Josie'ye bir mesaj yazıyorum.

Mia: Hepsi seninle yattı diye erkeklerden intikam almak için mi benimle arkadaş oldun?

Bu cesur bir soru ama bir cevabı hak ediyorum.

Mesajın yanında iletildiğini gösteren bir tik işaretinin belirmesini izliyorum, ardından ikinci bir tik işareti mesajı okuduğunu gösteriyor. Cevap verirken ekranda küçük baloncuklar dans etmeye başlıyor.

Gerçekten arkadaşın olduğumu mu sandın? Ne kadar da safsın. Sen onların dokunulmaz küçük prensesisin. Onlar için değerli olan tek kadın. NOT. Connor'a seninle yatması için para verdim. Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun. Telefonunu çaldım ki seni dünün çöpu gibi atmalarının nasıl bir şey olduğunu bilesin. Çok acıtıyor, değil mi?

Ağlamamak için ağzımı kapatıyorum. Rhett telefonumu elimden alıyor ve mesajı okuyor. Yüzü soluyor ve bana baktığında sadece titreyebiliyorum

Kafam.

Hissettiğim hayal kırıklığını anlatacak kelime bulamıyorum. Connor'ın Josie ona para verdiği için bekâretimi aldığını bildiğim için kendimi kullanılmış ve kirli hissediyorum.

Rhett bana doğru uzandığında, başımı tekrar sallıyorum ve ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum.

Ona daha fazla bakamıyorum ve odama gidiyorum. Kapıyı arkamdan kapatana kadar k e n d i m i tutmaya çalışıyorum.

Kim beni daha çok incitti bilmiyorum. Rhett mi Logan mı?

Logan'ın listesindeki tüm bu isimleri görmek, aramızdaki şeyin gerçek olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Beni öpmüyor bile ama kendini altı kadına kolayca verdi.

Beni listesine ekleyebilmek için söylediği tüm sözler boş vaatler miydi?

Bölüm 10

Logan

Rhett aradı, sesi endişeden aklını kaçırmış gibiydi. Tek bildiğim Mia'yla ilgili bir şey olduğu.

Rhett, Mia ve beni öğrendi mi? Öğrendiyse bile, başıma ne gelecekse gelsin. Asansörü bekleyemeyeceğim için merdivenleri ikişer ikişer çıkarak onun dairesine ulaşıyorum. İçeri girdiğimde Carter'ı orada görünce şaşırdım.

"Mia iyi mi?" Başka hiçbir şeyi umursamadan soruyorum.

Rhett pencereden arkasını dönüyor ve ağladığını gördüğümde kalbim neredeyse duracak gibi oluyor.

"Ne oldu? Mia nerede?"

On saniyeden kısa bir süre içinde aklınızdan bu kadar çok kötü senaryonun geçmesi şaşırtıcı. Araba kazasından Mia'nın kaybolmasına kadar her şey. Her bir senaryo içimi bir öncekinden daha fazla burkuyor.

"Odasında," diyor, sesi titrek. Rhett'i daha önce hiç bu kadar kırılmış görmemiştim ama onun burada olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor. "Josie vidalama ekibi listesinde."

Kaşlarımı çatıyorum, bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.

"Hepimiz onu becerdik," Carter sanki bu sözleri söylemek bile ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi tükürüyor.

"Ne?"

Mia odanın dışında durduğu yerden usulca, "Hepiniz Josie'yle seks yaptınız," diyor. Gözleri kıpkırmızı ve bir mendili ölümcül bir şekilde kavırıyor. şu anki kadar zgn göründüğü bir zamanı bile hatırlamıyorum.

Ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermek istiyorum ama ona doğru bir adım atamadan Jaxson ve Marcus endişeli bakışlarla içeri giriyorlar.

"Hey, n'aber?" Marcus soruyor.

Mia nce Marcus ve Jaxson'a, sonra Carter'a bakar. "Hepiniz onu kullandığınız için beni kullanarak hepinizden intikam alabileceğini düşündü."

Mia'nın ses tonundan hoşlanmıyorum ve hl ne dediğini anlamıyorum. Onu bu kadar zgn görmek beni çok korkutuyor.

Ona doğru ilerliyorum, onu tutmak istiyorum ama o derin nefesler alırken elini kaldırıyor. Hasta olacak gibi görünüyor.

"Yapma. Yapma, Logan." Sesi akıldan çıkmayacak kadar çiğ ve onu böyle görmek beni ldryor. "Josie beni sevdiğim herkesten koparabilmek için telefonumu çaldı. Arkadaşımmış gibi davrandı, büyük ihtimalle acımı en n sıradan izleyebilmek için."

Başını sallar ve sonra Rhett'e bakar. Acıdan boğulan gözleri ezilmiş yapraklara benziyor.

"Hepiniz onunla seks yaptınız," diye fısıldıyor, sesi fırtınanın bastırdığı sönmekte olan bir ateş gibi sözcüklerin üzerinde çatlıyor.

Sonra bana bakıyor ve sanki biri karnımı deşiyormuş gibi hissediyorum. "Josie ile seks yaptın." Bu sefer sesi net ve güçlü ve bir şekilde bu daha fazla acı veriyor.

"Kendimi ne kadar kullanılmış hissettiğimi anlatacak kelime bulamıyorum. Ne kadar hayal kırıklığına uğradım." Marcus'a doğru yürür ve ancak o zaman ağlamaya başlar. "Listeyi sen başlattın, Marcus. Kadınları kullanılan bir isim listesinden başka bir şeye dnştrmediğiniz için Josie benimle yatması için bir adama para verdi. O adam benim

bekaret. Sizin için bir şey ifade etmeyebilir ama benim için ..." Sesi bir hıçkırıktay kayboluyor, gerisini zorla çıkarıyor. "Kendimi kirli ve kullanılmış hissediyorum. Umarım buna değmiştir."

Marcus kusacak gibi görünüyor. Sanırım hepimiz öyle hissediyoruz.

Mia'yı hiç böyle görmemiştim. O her zaman her durumun iyi tarafını gören biri olmuştur. Bu lanet karmaşasının içinde bir parça bile iyilik bulmanın mümkün olmadığını biliyorum ama zihnim yine de her şeyi unutturacak bir yol bulmaya çalışıyor.

Mia'nın telefonu çalışıyor ve bu bizi sersemlikten kurtarmaya yardımcı oluyor. Özel olarak cevaplamak yerine, hoparlörü açıyor.

"Ne istiyorsun?" diye tıslıyor ve bunu Mia'nın söylemesi kulağa yanlış geliyor.

"Nasıl bir his?" Josie alay ediyor.

Mia bir şey söylemeye çalışıyor ama bir hıçkırık onu kesiyor. Gözyaşlarını zorlukla yutarak birkaç hızlı nefes alıyor. Eliyle yüzünü kapatıyor ve onun yıkılmamak için verdiği mücadeleyi görmek bedenime hayat veriyor. Ona doğru koşuyorum ve telefonu elinden alıyorum.

"Nasıl bir his lan bu?" Josie çığlık atar.

"Josie," diye konuşmaya başlar Marcus.

Sözünü kesiyor, kelimeleri gıcırdatarak, "Seninle konuşmuyorum! Mia'nın nasıl hissettiğini bilmek istiyorum. Logan'ı içime aldığımı bilmek, sana mecbur olduğum için öpüşmeyi öğreten adamın dilini isteyerek boğazıma soktuğunu bilmek nasıl bir duygu?"

"Canım yanıyor," diye fısıldıyor Mia. "İncinmiş, kullanılmış, kirli ve midem bulanmış hissediyorum ve..." Sesi kırılıyor ama her kelimesi beni öldürerek devam ediyor. "Ne tür bir insan dört yıl boyunca birinin arkadaşymış gibi davranır? Bunu bana nasıl yaparsın? Conner'a ödeme yapmak... bunun beni ne kadar incittiğini gördün. Profesyonel yardıma ihtiyacın var Josie. Sen delirmişsin."

Josie acı acı güler. "Ben mi deliyim? Prenses, henüz benim çılgın tarafımı görmediniz."

Hat kesildi ve hepimiz olduğumuz yere çakıldık kaldık.

~

Rhett ön kapıda duruyor, Mia çıkamasın diye kapıyı kapatıyor. Hiçbirimizin ona yaklaşmasına izin vermiyor. Telefonda sonra ağlamayı bıraktı. Yumruklarını öfkeyle sıkıyor. Hangisi daha kötü bilmiyorum, Mia'nın bizim yaptığımız bir şey yüzünden ağlamasını izlemek mi, yoksa hepimizi dışarıda bırakarak kendini kapatmasını izlemek mi?

Jaxson ona yaklaşıyor ve kadın ondan bir adım uzaklaşıyor. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi görünüyor. Bunu ortadan kaldırmak için yapabileceğim bir şey olmasını dileyerek ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum.

"Mia," diye fısıldıyor Jaxson. "Bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilirim?"

"Bana bir isim ver, Jax," diye tersliyor Mia, belli ki ince bir ipliğe tutunmuş. Kalbi kırılmış ve öfkeli hissetmek arasında bir savaşta sıkışmış gibi görünüyor.

"Leigh Baxter, Josie Peterson, Paige Sanders, Jennifer Blake, Penny Wade, Jill Adams, Bethany Doss ve Simone Lawless."

Mia ilk kez Jaxson'a bakıyor ve boğazına tükürebilmek için kafasını koparmak üzere olmadığını görünce şaşırıyorum. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve Jaxson'ın onu tutmasına izin verdiğinde şok oluyorum.

Kardeşimin kollarında ağlıyor ve birinin ona yaklaşmasına izin verdiği için rahatlamam gerekiyor ama bu çok acı veriyor.

Jaxson'dan uzaklaştığında Rhett'e bakıyor ve o da hemen, "İsimlerini hatırlayamıyorum. Özür dilerim Mia. Her şeyi berbat ettim. Üniversitedeydim, etrafta dolanıyordum. Her biri bana asıldı. Bu

kim olduklarının bir önemi yoktu çünkü bu karşılıklıydı. Size şunu söyleyebilirim ki hiçbir zaman bir söz vermedim ya da bunun seksten daha fazlası olduğunu belirtmedim."

Mia başını sallıyor ama Jaxson'ın yanından ayrılmıyor.

"Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem, Rhett. Ne yaptığın ve kiminle yattığın konusunda söz hakkım yok, sadece bu konuda bu kadar utanmaz olman canımı acıtıyor. Pervasız davranışların hayatımı doğrudan etkiledi. Sen onları sikerken, karşılığında ben sikildim."

Rhett kıcı yere çarpana kadar duvardan aşağı kayar. Başını ellerinin arasına gömüyor, Mia'nın sözleriyle sarsıldığı belli.

Marcus pişmanlık dolu bir ifadeyle, "Mia, berbat bir halde olduğumu biliyorsun," diyor. "O listeye başladığımda on sekiz yaşıyordum ve üniversiteyi bitirdiğimizde bu saçmalığı bıraktık. Rhett'in dediği gibi, bu karşılıklıydı. O kızların her biri kendilerini neyin içine soktuklarını biliyorlardı. Etrafta dolanmamız sana ters teptiği için üzgünüm."

Dudaklarından acı bir kıkırdama dökülüyor. "Tepki," diye fısıldıyor. "Buna böyle mi diyorsun?"

Marcus'un başka bir şey düşünmesine fırsat vermeden gözlerini Carter'a çevirdi. "Hey, bana bakma. Biliyorsun çoğu şeyi berbat ettim."

"Haklısın Carter. Senden böyle bir şey beklerdim ama umursamaman senin için bile kalpsizlik."

Carter'ın yüzü taşa dönüyor ve bu durumun çok hızlı bir şekilde berbattan ananaslı boka dönüşeceğini anlıyorum.

"Umurumda değil demiyorum Mia. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, özellikle de Della söz konusu olduğunda. Ama artık o kişi değilim. Artık bir ailem var."

"Seninle kavga etmek istemiyorum," diye fısıldıyor Mia, bitkin görünüyor. "Hayır, bana anlat. Nasıl hissettiğini duymak istiyorum."

"Siktir, Carter," diye çıkıştım. "Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen?"

Derin bir nefes alır ve öfkesini çabucak dizginler. "Haklısın."

Mia'nın olduğu yere doğru yürüyor ve bunun onun için zor olduğunu biliyorum ama Mia'ya saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim. Siktir, bu hepimiz için zor.

"Özür dilerim Mia. Benim için bir kardeş gibisin. Seni incitecek bir şey asla yapmam. Kasıtlı olarak değil. Üniversitedeyken hıyarın tekiydim ve seni kışından ısırdığım için özür dilerim. Olanları değiştiremem ama üzgünüm."

Çenesi titriyor ve o kadar üzgün görünüyor ki Carter'ın donmuş kalbini bile eritiyor.

"Mia, seni seviyorum," diye fısıldıyor onu dikkatlice kucağına çekerken.

Marcus, "Kahretsin, kardeşim, beni ağlatıyorsun," diye mırıldanıyor. gözlerinden yaşlar akıyordu.

İlk gülen Jaxson oluyor ve bu, odadaki gerilimi hafifletmek için uzun bir yol kat ediyor.

Carter geri çekilip Marcus'u tersledi, sonra Mia'ya baktı. "İyi miyiz?"

"Evet," diyor gözyaşlarını silerken.

"Güzel, o zaman ben eve gidiyorum. Danny'ye bu gece ona masal okuyacağıma söz verdim."

Rhett yavaşça kendini duvara doğru çeker. Mia'ya doğru yürürken savaşa gitmiş ve kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Zamanı geri alabilseydim, senin için keşiş olurdum. Yaptıklarımı değiştiremem ve özür dilememin her şeyi sihirli bir şekilde düzeltmeyeceğini biliyorum. Josie'ye bunu ödeteceğime dair sana söz verebilirim."

Mia acı bir kıkırdama daha çıkarır. "Nasıl, Rhett? Elimizde fiziksel bir kanıt yok."

"Bırakın bunu ben düşüneyim. Bir yolunu bulacağım. Sana söz veriyorum, o deli kıcı bir daha asla sana yaklaşamayacak."

Mia uzun bir süre yere bakıyor, sonra rehberinde gezinmeye başlıyor ve ben anında ona bir adım daha yaklaşıyorum.

"Onu arama Mia. Onun ekmeğine yağ sürmüş olursun."

Gözlerini bana çevirdi. "Onu aramayacağım."

Bana sırtını dönüyor ve tüm hayallerime açılan tek kapının çivilenerek kapatılmasını izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Bay Peterson? Ben Mia Daniels. New York'a gelmeniz gerekiyor."

Hepimiz Mia'nın Bay Peterson'a son dört yılda olan her şeyi anlatmasını izliyoruz. İlk seferinde olduğu gibi şimdi de duymak çok acı veriyor.

Bay Peterson bir şeyler söyler, Mia da şöyle cevap verir: "Bunu düzeltmenin tek yolu gelip kızınızı almaktır. Gitmem için bana para veremezsiniz. Eğer vermezseniz, polise giderim. Parası olan tek kişi sen değilsin. Kızının beni yok etmeye çalıştığı gibi ben de senin adını yok etmek için en iyi avukatları tutacağım. Bir hafta var. Los Angeles'ta olduğunu ve ona profesyonel yardım aldığınızı teyit etmek istiyorum."

Telefonunu kapatıyor ve sanki yanan bir kömür parçasıymış gibi sehpanın üzerine fırlatıyor.

Rhett elini onun omzuna koyup sıkıyor. "Bu çok kötüydü."

"Ailesinden nefret ediyor. Düşünebildiğim en iyi intikam bu."

Rhett, Mia'ya yalvaran bir bakış atarken, "Sert ve zeki," diyor. "Umarım bağışlayıcıdır da?"

Mia ona başını sallar ama "Seni affetmiş olabilirim ama hâlâ kızgınım" der.

Onu kucaklamasına izin veriyor ve Rhett'ten gelen rahatlamayı neredeyse hissedebiliyorum.

"Bununla yaşayabilirim." Geri çekildiğinde bana ters ters baktı. "Kız kardeşime öpüşmeyi öğretmek de neyin nesi?"

Hay sikeyim.

Marcus, "Ve bu da benim yola çıkma sıram," diyor. Mia'ya bakıyor, "Seni seviyorum bebeğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ben de seni seviyorum Marcus."

Sonra bana baktı. "İyi şanslar, kardeşim. Seni tanımak güzeldi."

Başımı sallıyorum ve Jaxson Marcus'un peşinden koşarken gülmekten kendimi alamıyorum. "Hey, bekle."

"Ve sonra üç kişi olduk," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Mia'yı seviyorum," demeden önce Rhett'in ön kapıyı kapatmasını bekliyorum. Carter ve Marcus aynı şeyi söyledikten sonra bu cümlemin kulağa pek de hoş gelmediğini fark ediyorum. "Kız kardeş olarak demiyorum. Her şeyi tüketen bir şekilde söylüyorum. Mia yatağa birlikte girmek, birlikte uyanmak ve her şeyi birlikte yapmak istediğim kişi. Kız kardeşini seviyorum, Rhett."

"Kahretsin," diyor Rhett ve bunun iyi bir kahretsin mi yoksa kötü bir kahretsin mi olduğundan emin değilim. "Dostum, evet demek istiyorum -" Rhett başını sallayıp ellerini kalçalarına koyarken kalbim duracak gibi oluyor. "Yemin ederim, bu bir teklif olsaydı ben bile evet demeyi düşünürdüm ama yanlış kişiye nasıl hissettiğini söylüyorsun. Bu bana bağlı değil."

"Mia onun hakkında ne hissettiğimi biliyor. Senin onayını almadan bir ilişkiye başlamak istemedim."

Rhett bana elini uzatıyor ve bu gece ilk kez derin bir nefes almayı başarıyorum. Elini sıkıyorum ve gözlerindeki onayı gördüğümde gerçekten duygulanmaya başlıyorum.

"İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım," dedikten sonra Mia'ya doğru yürüdü. "Yarın biraz daha konuşuruz. Beni hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum ve özür dilerim."

Başını sallıyor, adam alına bir öpücük kondururken titreyen bir gülümseme veriyor.

Mia'ya doğru bir adım atmadan önce yatak odasının kapısını arkasından kapatmasını bekliyorum.

"Her zaman bunun hayatımın en mutlu anı olacağını düşünmüştüm," diye fısıldıyor ve gözlerimiz buluştuğunda ve onlardan parlayan yoğun acıyı gördüğümde, beni sakat bırakıyor. Sanki ayağımın altındaki zemin parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

"Yapma bunu," diye yalvarıyorum, ona doğru yürüyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpmek için eğildim ama o başını çevirip yanağını bana uzattı.

Bileklerimden tutarak ellerimi yüzünden uzaklaştırıyor ve fısıldıyor: "Bana nasıl öpüşüleceğini öğrettiğinde hayallerim gerçek olmuştu. Senden çok hoşlanıyordum ve sen oradaydın, beni öpüyordun. Bekaretimi senin için sakladığımı biliyor muydun? Tüm ilklerimi senin yaşamayı istedim."

Gözyaşları sessizce yanaklarından süzölmeye başlıyor ve yüzüne uzandığımda bir adım geri atıyor. Gözlerimi kapatıyorum çünkü bu çok fazla acıtıyor.

"Josie, Connor'a benimle yatması için para verdi. Siz gittikten sonra onunla kafeteryada tanıştım. Komik ve çekiciydi. Futbol takımındaydı ve kızların kendisini ona atmasından belli oluyordu. Beni gerçekten özel hissettirdi. Üç ay boyunca çıktık. Ondan gerçekten hoşlandım ve hayatımda bıraktığınız boşluğun küçük bir kısmını doldurmama yardımcı oldu."

Bunu duymak istemiyorum ama kendimi dinlemeye zorluyorum.

"Ona bekâretimi verdim." Sesi tıpkı benim kalbim gibi çatlıyor ve devam etmeden önce boğazını temizliyor, "Orgazm olur olmaz kalktı ve giyindi. İlk kez seks yapıyordum. Sonrasında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Giyinmenin bir sonraki mantıklı adım olduğunu tahmin ediyordum, ama sonra bana sadece bir düzüşme olduğumu söyledi. Ben sadece onun boşalacağı başka bir sıcak delikmişim.

Ama hey, takımdaki tüm çocuklara beni sırtüstü yatırmak için sadece birkaç akşam yemeğinin yettiğini söyleyecektir."

Acı her santimetrekaresi doldururken gözlerimi kapatıyorum.

"Hepiniz üzgün olduğunuzu söyleyeceksiniz ve hepsi bu kadar. Siz hayatlarınıza geri dönebilirsiniz ama ben dönemem. Kullanılmış olmanın hatırasıyla yaşamak zorundayım."

Avuç içlerimi sertçe gözlerime bastırıyor, acıya rağmen nefes almaya çalışıyorum.

"Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok." Kelimeler boğazımda yanarak ilerliyor ve kusmama dakikalar kaldığını biliyorum.

"Rhett'e yarın söyleyeceğim," diye fısıldıyor. "Logan," ona bakmamı bekliyor ve ben gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum. "Seni seviyorum. Sanki seni hayatım boyunca sevmişim gibi geliyor. Başıma gelen en kötü şeyin, başıma gelen en iyi şeyin yaptığı bir şey yüzünden olduğunu kabul etmek zor. Bunu aklıma yerleştirmek için zamana ihtiyacım var. Seni ne kadar sevsem de, bunu atlatabilir miyim bilmiyorum. Tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacım var. Bana zaman verebilir misin?"

Bir nefes çekiyorum ama hâlâ boğuluyormuşum gibi geliyor. Yavaşça eğilip gözlerimi kapatıyorum ve titreyen dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Hızlı bir öpücük. Seni incittiğim için çok üzgünüm öpücüğü.

Geri çekildiğimde fısıldıyorum, "Kendimi asla affetmeyeceğim. Benden daha iyisini hak ediyorsun ve umarım bunu bulursun. Bir gün şanslı bir piçi çok mutlu edeceksin."

Onu ilk kez öptüğümde de aynı şeyi söylediğimi bilerek yanından uzaklaşıyorum. Çünkü o zamanki halime geri dönmüştüm, Mia ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Bölüm 11

Mia

Hiç uyumadım. Kanepede oturup her şeyi anlamaya çalışıyordum. Neden bu kadar sert tepki verdiğimi anlaması için Logan'a söylemek zorundaydım ama onu incitmek istememiştim. Sadece hayatımı, hem geçmişini hem de geleceğini düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Kafamızda bu bulut varken bir ilişkiye başlamak istemiyorum. Artık bir ilişkiye başlamak konusunda endişelenmeme hiç gerek yok çünkü Logan daha başlamadan aramızdaki ilişkinin bittiğini açıkça söyleyerek buradan ayrıldı.

Rhett odasından çıkıyor ve ben onun kahve yapmasını bekliyorum.

Gözlerimin dairesinde gezinmesine izin verdim, duvarlar konuşabilseydi ne derlerdi diye merak ettim. Kaç rüyanın gerçekleştiğini gördüler? Kaç kalbin paramparça olduğunu gördüler.

Pahalı deri kanepesi. Duvarın yarısını kaplayan devasa televizyon. Özenle seçilmiş her sanat eseri. Hiçbirinin önemi yok. Hepsi insanların burada yaşayan ruhu görmesini engelleyen bir maske.

Gözlerim tekrar Rhett'e dönüyor ve onun bana doğru yürüyüşünü izliyorum. Adımları kendinden emin. Kardeşim çekici biri. Benden numarasını isteyen kızlar oldu. Hatta bazıları onlar için iyi şeyler söylemem için yalvardı.

Dışarıdan bakıldığında Rhett Daniels her şeye sahipmiş gibi görünüyor. İyi görünüm, sağlıklı bir banka bakiyesi, yakın bir arkadaş çevresi.

Daha derine bakarsanız, dünyadan sakladığı acıyı görürsünüz.

Kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmanın acısı. Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda babasını kaybetmenin acısı. Sıcak bir bedende teselli bulmaya çalışmanın, ancak bittiğinde daha kötü hissetmenin acısı.

Rhett her zaman benim yanımdaydı, ama onun oturuşunu izlerken, hiçbir zaman gerçekten onun yanında olmadığını fark ettim.

"Günaydın," diyor, o da hiç uyumamış gibi görünüyor. "Ee, sen ve Logan?"

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken Rhett'in gözlerinin içine bakamıyorum. "Hayır. Logan ve ben diye bir şey yok."

"Cidden, Mia. Bunun Logan'la arana girmesine izin mi vereceksin?"

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve gözyaşlarımı tutmak için mücadele ediyorum. "Connor beni kullandı. Bana bir şey ifade ettiğimi düşündürdü ve işi bittiğinde beni dünün çöpü gibi bir kenara attı. Futbol takımındaki herkese benim kolay biri olduğumu söyledi. Durması haftalar sürdü."

"Ne durmadan önce?"

"Kolay biriydim, bu yüzden kıcımlı tokatlama, beni nasıl becereceklerine dair kaba sözler söyleme hakkına sahip olduklarını düşünüyorlardı."

Kupanın masaya düştüğünü duyduğumda, gitmek için ayağa kalktım. Bunu yapamam. Logan'ın tepkisini görmek beni parçaladı ama Rhett'inki sonum olacak.

Yana doğru atılıyorum ama Rhett daha hızlı davranıp beni bir kalp atışında göğsüne kilitliyor. Bacaklarım, benden geriye kalanları yiyip bitiren ağrıdan yol veriyor. Rhett beni kaldırıp kucağına oturtuyor ve ben dağılırken bana sarılıyor.

Dakikalarca mı yoksa saatlerce mi öyle oturduk bilmiyorum ama ben ağlamaktan bitap düştüğümde tek yapabildiğim hiçbir şeye bakmamak oluyor.

"Dünü geri istiyorum. Hepimizin Kuzey Carolina'da yaşadığı ve en büyük endişemin nasıl öpüşeceğimi bilmemek olduğu günlere geri dönmek istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum," diye fısıldıyor perişan bir şekilde.

"Pazar sabahları uyanıp babam bize kahvaltı hazırlamaya çalışırken yanan pastırmanın kokusunu duymaya geri dönmek istiyorum."

Rhett bana karşı titremeye başlıyor ve ağladığını biliyorum.

"Gecenin bir yarısı gizlice odana girdiğim günlere geri dönmek istiyorum, çünkü beni yatağımın altındaki canavarlardan koruyacağını biliyordum."

"Mia," diye ağlıyor, yüzünü saçlarıma gömüyor. "Lanet canavarları sana doğru yönlendirdim."

Beni koruyamadığı için ağlarken ona sıkıca sarılıyorum. Devam etmeden önce biraz sakinleşmesini bekliyorum, bugün her şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor.

"Kendime sensiz de başarabileceğimi, hayatın bana sunduğu her şeyden sağ çıkabileceğimi kanıtlamak için o kadar çok çabalıyordum ki bu süreçte kendimi kaybettim. Tüm bunlar olmadan önce beni neyin mutlu ettiğini hatırlayamıyorum. Sanırım en zoru bu. Dürüst olmak gerekirse, Connor'ın beni kullanmasıyla başa çıktım. Özsaygımdan büyük bir parça kopardı mı? Yalan söylemeyeceğim. Öyle oldu ama kendimi toparlamak için çok çalıştım. Bekaretimi bir pisliğe verdiğim için her zaman üzgün olacağım ama travma yaşamadım. Sadece kim olduğumu bilmiyorum ve bu yüzden hayatımın geri kalanında ne yapacağıma karar veremiyorum."

Rhett alnımdan öpüyor ve fısıldıyor: "Olanları değiştiremem ama eskiden seni neyin mutlu ettiğini göstermeme izin verir misin?"

Başımı sallıyorum, sanki yeniden beş yaşındaymışım ve karanlıkla aramda duran tek şey ağabeyimmiş gibi hissediyorum.

"Bir şartla," diye fısıldadım.

"Adını söyle."

"Benim yanımda numara yapmayı bırakacaksın. Saçmalıklarını anlıyorum. Mutlu değilsin, Rhett. Küçük kardeşin olabilirim ama bu senin yanında olamayacağım anlamına gelmez."

Alnıma bir öpücük konduruyor ve fısıldıyor: "Kahretsin, çok hızlı büyümüşsün."

~

"Neden bana daha önce söylemedin?" Kanepede uzanmış Twilight izlerken Rhett sordu. Carter'ı aradı ve ona iş gezisine gitmeyeceğini söyledi. Sonra da izlememiz için Twilight'ı koydu. Bana eskiden sevdiğim şeyleri hatırlatmak için yaptığı ilk şey bu. Aynı zamanda bana

"Artık önemli olmadığını düşündüm. Geçmişte kalmıştı ve sadece kötü bir günmüş gibi orada bırakmak istedim. Bunun sizin yaptıklarınız yüzünden olduğunu öğrendiğimde anılarım canlandı. Liste yüzünden neden bir sürtük gibi tepki verdiğimi anlamayacağınızı biliyordum, bu yüzden size söylemenin daha iyi olacağını düşündüm. Yine de Logan'a söylemenin bir hata olduğunu düşünüyorum."

Bana baktığını hissedebiliyorum ama gözlerimi televizyondan ayırmıyorum. "Neden? Ona söylediğinde ne yaptı?"

"Ona zamana ihtiyacım olduğunu, başıma gelen en kötü şeyin başıma gelen en iyi şey yüzünden olduğunu söyledim. İkisini birbirinden ayırabilmek için zamana ihtiyacım vardı. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum. Belli ki onun için de bir anlam ifade etmiyordu çünkü kendini asla affetmeyeceğini söyledi ve sonra da gitti."

Rhett saçlarımla oynamaya başlarken, "Eğer benim hissettiklerimin yarısı kadar kötü hissediyorsa, ona söylediklerini sindirmesi biraz zaman alacaktır," diyor. Onunla yatağa girdiğimde hep yaptığı bir şeydi bu. Ben uyuyana kadar saçlarımla oynardı. "Erkeklerin bakış açısına göre, sana olanlardan sorumlu olan kadınla yattı. Bu başa çıkılması gereken boktan bir durum."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, Logan'ın Josie ile seks yaptığı düşüncesinden nefret ediyorum. "Sanırım beni en çok rahatsız eden de bu. Yattığı kızlardan birini şahsen tanıyorum. Onları birlikte hayal edip duruyorum ve bu korkunç bir şey."

"Onları birlikte hayal etmeyi bırakmalısın. Kendini çıldırtacaksın. İkiniz bunu aştığınızda, geçmişte kiminle birlikte olduğunun artık bir önemi kalmayacak. Önemli olan tek şey şimdiki zaman ve onun seninle olması. Adama bir şans verin. O seni seviyor ve dürüst olmak gerekirse hepimiz bunu bir mil öteden görebiliyoruz. Birlikte olmanız gerekiyor. Bu kadar uzun süre dayanmana şaşırdım. Ve söylemeliyim ki, bu küçük kız kardeşimle yapacağımı düşündüğüm bir konuşma değil. Ben bu iş için biçilmiş kaftan değilim."

Kıkırdıyorum, kaburgalarını dürtüyorum. "Gayet iyi gidiyorsun." Konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak soruyorum: "Evie'ye ne oldu? Buraya sizinle mi taşındı?"

Rhett sertleşiyor ve ben de yüzüne bakıyorum. Kaşları çatılmıştı ve yine üzgün görünüyordu. Görünüşe göre acısının kaynağını buldum.

"Bir süredir onunla konuşmadım. Son duyduğumda Chicago'daydı."

"Neden? Ne oldu? İkiniz oldukça yakındınız."

"Her şeyi berbat ettim," diye fısıldıyor ve pişmanlığını duyabiliyorum. "Bana son sözleri, beni umursamayan kadınlarla yatmamın mantıklı olmadığı, ama beni seven tek kadına dokunmayacağım oldu."

"Ah," diye fısıldadım.

"Onunla aynı fikirde olduğunu biliyorum. Şimdi kendini tutma."

Onun için üzülerek başımı sallıyorum. "Bırak da küçük kız kardeşin sana sağlam bir tavsiye versin. Kıza bir şans ver. O seni seviyor ve dürüst olmak gerekirse, herhangi bir aptal bile senin onu sevdiğini görebilir. Birlikte olmanız gerekiyor, bu yüzden ona git ve böyle bir aptal olduğun için ondan af dile."

Rhett kıkırdıyor ve beni sıkıyor. "Ukala."

Rhett iş seyahatine gitmek yerine üç gününü benimle geçirdi.

Yanık pastırma kokusuyla uyanıyorum ve bir anlığına kafam karışıyor, ta ki Rhett'in misafir odasında olduğumu fark edene kadar.

Hızlıca dişlerimi fırçalıyorum ve sabah rutinimin geri kalanını aceleyle tamamlıyorum. Rahat bir pantolon ve bol bir tişört giyerek mutfağa doğru yürüyorum.

Rhett bir sandalyenin üzerinde, yangın alarımını devre dışı bırakmakla meşgul. Tezgâha yaslanıyorum ve bu anın paha biçilemez olduğunu düşünüyorum. Yemek yapma sanatında asla ustalaşamadı.

Çırpılmış yumurta yapmayı bitirene kadar beni fark etmedi.

"Hey, kalkmışsın," diyor, küçük bir ülkeyi doyuracak kadar yumurta dolu tavaya gururla gülümseyerek. "Kahvaltı hazırladım."

"Yapmışsın," diyorum, iki tabak hazırlamasını izlerken. "Pastırmayı tam sevdiğim gibi yapmışsın."

Gözlerimiz bir an için buluşuyor ve duygularımız bizi boğmak üzereyken tabakları oturma odasına götürüyoruz. Yere oturup sehpanın yanında yemek yiyoruz. Bizim için hep böyle olmuştur, gösterişsiz.

"Evden gizlice kaçmaya çalıştığın zamanı hatırlıyor musun?" Bir çatal dolusu yumurtayı yuttuktan sonra söyledim.

"Hangisi?" Rhett kıkırdar.

Evet, eskiden çok kaçardı. Ben de "Babamın sana şaka yaptığı gece" diye açıkladım.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken başını sallamaya başlıyor. "Oh evet. Kahretsin, beni iyi yakaladı." En sevdiği çocukluk anlarından biri canlanırken onu izliyorum

yüzünün üzerinde. "Sürücü koltuğunun arkasından fırladığında neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Sonrasında ne olduğunu anlattım mı?"

Başımı salladım. Tek bildiğim babamın arabada saklanıp Rhett göle varana kadar bekledikten sonra dışarı fırlayıp onu korkudan öldürdüğü.

"İşte oradaydım, kelimenin tam anlamıyla tir tir titriyordum ve babamın beni dövmesini bekliyordum. Bana ömür boyu cezalı olduğumu söylemek yerine ne yaptı biliyor musun?" Cevap vermemi beklemeden hikâyeye devam etti. "Kolunu omuzlarıma doladı ve benimle birlikte şenlik ateşine yürüdü. O kadar korkmamış olsaydım, kahkahalarla gülerdim. Çocuklar bira ve sigaraları saklamak için çırpındılar. Marcus kendi sigarasını yuttu." Rhett sanki yine oradaymış gibi gülmeye başladı. "Orada kocaman bir duman bulutu içinde oturuyordu. Babam ona bir bira uzattı ve ateşi söndürmesini söyledi."

Yüzüne nostaljik bir ifade yerleşirken Rhett'in kahkahası kesilir.

"Sanki çocuklardan biriymiş gibi bizimle birlikte oturdu. Bize çocukken başını belaya soktuğu zamanların hikayelerini anlattı. Bira aklımıza bile gelmedi. Babam orada olduğu için değil, sadece onunla takıldığımız için eğleniyorduk. Eve dönerken ona neden gizlice kaçtığımı için kızmadığını sordum. Bana bunu ondan saklamaya çalıştığımı için mutlu olmadığını ama bunun büyümenin bir parçası olduğunu anladığını söyledi. Ayrıca bira ve sigarayı bir şekilde organize etmiş olmamızdan da mutlu olmadığını ve bunu arkasından yapmaktansa önünde yapmamızı tercih ettiğini söyledi. Bana her konuda ona gelebileceğimi, ona güvenebileceğimi göstermek istedi."

Rhett yarısı yenmiş yemek tabağına bakar.

"Bize güvenin değerini öğretti. Babam sayesinde bu kadar yakın bir arkadaş grubu olduk."

Gözlerim yanmaya başlayınca gözlerimi kırptırıyorum ve hızla bir yudum su içiyorum. "En iyi ebeveynlere sahiptik," diye fısıldıyorum.

"Evet," diyor Rhett, masanın üzerinden elime uzanarak. Sıkıca sıkıyor. "Ve benim en iyi kız kardeşim var."

Rhett'in temizlik yapmasına yardım ediyorum, sonra da çift direk dansı dersine gitmeye karar veriyorum. Son birkaç günü atlamıştım, bu yüzden egzersize ihtiyacım vardı. Stüdyoya gittiğimde Beth orada değildi ama Nancy odalardan birini kullanmamın sorun olmayacağını söyledi. Günün bu erken saatinde burada çok fazla kadın yok ve aslında gecenin telaşlı havasından çok daha fazla olduğumu fark ediyorum.

İlk otuz dakika boyunca, kendi yeni hareketlerimi denemeden önce bana öğretilen her şeyi uyguluyorum. Bedenim hareket etmeye devam ederken aklım Logan'a kayıyor.

Onunla birlikte olma hayalimden vazgeçecek miyim?

"Hayır, asla," diye fısıldıyor kalbim.

"Tabii ki hayır, yıllarca onun hayalini kurarak bana işkence ettikten sonra olmaz," diye homurdanıyor başım.

Logan uzun süre sessizlik içinde acı çekecek biri değil, ben de kin tutacak biri değilim. Biz böyleyiz işte. Onunla konuşmadan önce birkaç gün daha bekleyeceğim. Josie'nin destansı hatasını geride bırakabileceğimize eminim.

Şeytan demişken, biraz su içmek için mola verdiğimde telefonum ötüyor. Gelen bir mesajdı. Bay Peterson'dan geldiğini görünce hemen açıyorum.

Sevgili Mia,

Lütfen kızımın davranışı için içten özrümü kabul edin. Her zaman biraz dengesizdi ama hiç kimseye zarar vermedi. Size yaptıkları, sorununun ne kadar ciddi olduğunu görmemizi sağladı. Tranquil Paths'e yatırıldı. Kliniğe kabul belgesinin bir kopyasını ekledim.

Kızımın size yaşattığı acıyı telafi etmek için yapabileceğim bir şey varsa, lütfen bana söylemekten çekinmeyin.

Jeff Peterson.

Eki açıyorum ve ilk fark ettiğim şey, babasını aramamdan bir gün sonra hastaneye yatırıldığı oluyor. Çağırımı ciddiye aldığını ve yardım alacağını bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum. En önemlisi, ülkenin öbür ucunda ve benden uzakta olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor.

Arkadaşlığımı kaybettiğim için yas tutamıyorum, ama belki de bunun nedeni başlangıçta hiç arkadaşlık olmamasıdır. Hepsi yalandı ve yalanlar yok olduğu için üzülemiyorum.

Son birkaç günü Rhett ile geçirmek bana hayatta yeni bir bakış açısı kazandırdı.

Sorunlar, kendinize acımanız, dünyayı suçlamanız ve acı çekmeniz için bir neden olsun diye yolunuza çıkmaz. Sorunlar öğrenmek, güçlenmek ve hayatınızın bir sonraki aşamasına geçmek için fırsatlardır.

Logan hayatımın bir sonraki aşaması.

Yeni bir haftanın başlangıcı ve aynı zamanda Indie Ink'teki ilk günüm. Arabada Rhett'in yanında otururken bacağımanın aşağı yukarı zıplamasına engel olamıyorum.

Rhett park alanına dönerken, "Endişelenme," diyor.

"Senin için söylemesi kolay. Ya insanlar beni sevmezse? Ya sadece kardeşim olduğun için bu işi aldığımı düşünürlerse?"

Bana dönmeden önce BMW'sini ayrılmış bir yere park etti. "Öncelikle, insanların ne düşündüğünü umursamamalısın. İkincisi, Indie Ink'te hissen olduğu için bu işi aldın. Çalışmana gerek yok, ama ne yapmak istediğin konusunda hiçbir fikrin olmadığı için resepsiyon pozisyonunu önerdim. Yükselmeye hazır olduğunda hep birlikte oturup hangi departmanda çalışabileceğine karar verebiliriz."

"Ne gibi? Departman yönetmek gibi mi?" "Evet, istemiyor musun?"

"Tabii ki hayır. Resepsiyonda olmaktan memnunum. İnsanlardan sorumlu olmak istemiyorum."

"O zaman resepsiyonda ol. Demek istediğim, sen patronlardan birisin, kimse seninle uğraşamaz."

Bana patron denmesinden hoşlanmadığım için burnumu kıvırıyorum. Ben liderlik için uygun değilim. Ben daha çok besleyici bir ruha sahibim ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum.

"Gidelim," diyor Rhett arabadan inerken.

Köşeyi döndüğümüzde ben aniden duruyorum ama Rhett yürümeye devam ediyor. Carter'ın yanındaki yerini alışını izliyorum ve sanki bir karpuz yutmuşum gibi hissediyorum. Erkeklerin hepsi sıraya dizilmiş, tıpkı lisedeki ilk yılımda ve balo gecemde yaptıkları gibi.

Ne yapacağımı zaten bildiğimden, bu duygusal ana tanıklık edecek kimse olmadığı için şükrederek yaklaşıyorum. Büyük olasılıkla sonunda çirkin bir şekilde ağlayacak ve makyajımı mahvedeceğim. Hoş bir manzara değil, ama dünya için vazgeçmeyeceğim.

Rhett'in önünde durup ona kaşlarımı çatıyorum ama yüzümdeki gülümsemeyi uzun süre saklayamıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum Mia," diyor ve o anda gözlerimin arkasındaki yaşların sızısını hissediyorum ama sırasını bekleyen dört adam daha olduğunu bildiğim için onları yutuyorum. "Sen benim olabileceğimden çok daha güçlüsün. Senin gibi küçük bir kız kardeşim olduğu için şanslıyım."

Kahretsin, su işlerini başlatmak için gereken tek şey bu.

"Makyajımı mahvettiğin için teşekkürler," diye takılıyorum, yanağına bir öpücük kondurup ona sarılırken. "Sen her zaman benim kahramanım olacaksın," diye fısıldıyorum kulağına, diğerleri duymasın diye.

Bırakıyorum ve Carter'a doğru bir adım atıyorum. Bu yumuşak hareket onu gülümsetiyor.

"Sen son sınıfa başladığında babam beni oturttu ve her zaman kız kardeşime göz kulak olmam gerektiğini söyledi. Sen onun için bir kızdın. Sana göz kulak olma konusunda boktan bir iş çıkardım ama söz veriyorum, eğer biri sana bir daha bulaşırsa, onu bu gezegenden sileceğim."

Carter'ın yanağına bir öpücük konduruyorum ve ona sarılıyorum. "Seni seviyorum, Carter." Kolları beni sıkıca sarıyor ve ancak o zaman bu sözleri benden duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Biz hiçbir zaman duygularımız hakkında konuşacak türden insanlar olmadık. En önemli şey eylemlerdi ve hâlâ da öyleler.

Marcus'a doğru kayıyorum ve o da beni hemen kucaklıyor.

"Özür dilerim, Mia." Sözleri sanki dünyanın ağırlığını taşıyor.

Bu kadar duygusal olması beni şaşırttı. Marcus grupta hiçbir zaman duygusal biri olmadı. O aslında acımasız, soğuk ve duygusuz biriydi.

"Bu gezegende kalan birkaç günümü sana kendimi affettirmek için harcayacağım."

Şok olmuş bir halde geri çekilip ne demek istediğini sormak istiyorum ama beni daha sıkı tutuyor. "Sadece sen biliyorsun. Seninle sonra konuşuruz."

Onu bırakmaya kıyamıyorum. Tüm gücümle ona sarılıyorum ve fısıldıyorum, "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Bana sonra söylersin ve sorun neyse düzeltiriz."

Gitmeme izin verdi ve uzaklaştı. Gitmesine izin vermek beni öldürüyor. Ona neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Endişe içimi kemiriyor. Öğle yemeği saatimde ofisine gideceğim ve sorunun ne olduğunu öğreneceğim.

Jaxson'a doğru ilerlerken neler olduğunu merak eden diğerlerinin bakışlarını görmezden geliyorum.

Başımı kaldırıp gözlerindeki yaşları gördüğümde, Marcus'un sorununun ne olduğunu bildiğini anlıyorum. Bana sarıldı ve fısıldadı, "Ben bu işin üstündeyim. En iyi arkadaşımın savaştan ölmesine izin vermeyeceğim."

Kelimeler içimi ürpertiyor. *Ölmek mi?*

Bir hata olmalı. Evet, sadece büyük bir hata. Tekrar tekrar söylüyorum, kendimi her şeyin düzeltilebileceğine ikna etmeye çalışıyorum. Söylediklerini duyduğumu göstermek için omzuna doğru başımı sallıyorum.

"Bugün canlarına okuyacaksın."

Tekrar başımı sallıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum, Jax."

Derin bir nefes alıyorum ve Logan'a doğru bir adım atıyorum. Onun önüne geldiğimde ellerim titremeye başlıyor. Onu tekrar gördüğümde ona ne söyleyeceğimi çok düşündüm ve şimdi buradayım, iyi çalışılmış kelimelerim rüzgârda bir osuruk gibi kayboluyor.

"Onlara biraz zaman verelim," dediğini duyuyorum Rhett'in.

Asansöre binmelerini izliyorum ve yukarı bakmadan önce kapıların kapanmasını bekliyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor, gözleri yüzümü arıyor.

"Sizin yüzünüzden ağlamaktan bitap düşmüş olmam dışında, aslında iyiyim. Son birkaç günü Rhett ile geçirdim. Buna ihtiyacım vardı ve sanırım bir şekilde onun da buna ihtiyacı vardı."

Ağzının kenarı seğiriyor, sanki gülümsemek üzereymiş ama yapamıyormuş gibi.

Saçmalamaya başladım, sadece içimdekileri dökmek istiyordum. "Şanslı bir piçe birlikte olmamın daha iyi olacağını söylediğini biliyorum ama o şanslı piç senin olmanı istiyorum. Rhett kafamdaki karmaşayı anlamlandırmama yardımcı oldu ve bilmeni isterim ki olanlar için seni ya da hiçbirinizi suçlamıyorum. Bununla başa çıktım. Üzgündüm çünkü seni görene kadar eskiden nelerden hoşlandığımı hatırlayamıyordum. O zamanlar kalbimi küt küt attırıyordun ve bunu hissetmek çok güzeldi.

Tekrar. Tenimde karıncalanmalar yarattın ve bu harika hissettirdi. Senden çok hoşlanıyordum ve seni gördüğümde bu hoşlanmanın aşka dönüştüğünü fark ettim. Geçen haftaya kadar bir erkek tarafından istendiğimi ve sevildiğimi hiç hissetmemiştim. Bana sarıldığında sevildiğimi hissediyorum. Bana öyle baktığında, istendiğimi hissediyorum. Bizden vazgeçmeyeceğim Logan."

Söylediklerimin ya da en azından bir kısmının mantıklı olduğunu umarak derin bir nefes alıyorum.

Bölüm 12

Logan

Son birkaç gün hayatımın en zor günleriydi. Sanki bir öğütücüden geçirilmiş gibiyim. Mia'ya gidip bize bir şans vermesi için yalvarmak istedim. Ama o zaman istedi ve ben de buna saygı duymak zorunda kaldım.

"Connor'ın nerede olduğunu bulmak için saatlerimi harcadım," diyorum ve gözlerindeki endişe kıvılcımını gördüğümde onu hemen rahatlatıyorum. "Onu bulamadım ki bu muhtemelen iyi bir şey. Bir adamı dövmenin ve saldırı ya da cinayetten hapse girmenin kalbini kazanmanın yolu olmadığını anladım. Bunun benim ne istediğimle ya da neye ihtiyacım olduğuyla ilgili olmadığını anladım. Bu senin neye ihtiyacın olduğuyla ilgili. Bu da beni senin ne istediğini düşünmeye itti. Biraz zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin ve ben seni başka bir adama vermeye hazırdım çünkü sana layık olabileceğimi düşünmüyordum. Hâlâ sana layık olduğumu düşünmüyorum. Sana asla layık olamayacağım, Mia. İstendiğini ve sevildiğini hissettirdiğim için mutluyum. Beni sevdiğin için onur duyuyorum. Sen tanıdığım en harika insansın. Cehennemi yaşadın ve bunu benden çok daha iyi idare ediyorsun."

Devam etmeden önce bir nefes alıyorum. Onu benim yapmak ve son üç yılı silmek istiyorum. Mia'ya sarılarak ve onu severek geçirebileceğim çok fazla zamanı boşa harcadım.

"Hayatım boyunca pişmanlık duyacağım pek çok hata yaptım ama en büyüğü en yakın arkadaşımın kız kardeşini sevdiğimi kabul etmemek oldu. En iyi arkadaşımın

Bana ilk gülümsediğinde, bana sahip oldun. Sonunda birini sevdiğinde, onu koşulsuz seveceğini biliyordum. Sadece şanslı olanın ben olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama haklıymışım. Gerçekten koşulsuz seviyorsun. Sevdiğin kişi için bir dağa tırmanırsın. Onlar için okyanusta yüzersiniz. Binlerce güneşten daha parlak bir tutkuyla seversiniz. Milyon yıl geçse de sevdiğin kişi olacağımı düşünmemiştim. Bunu umuyordum ama olabileceğine inanmaya cesaret edemedim. Senin aşkını hak etmiyorum Mia."

Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlıyor ve alt dudağını çiğnerken gözlerini ayaklarına indirme dürtüsüyle savaştığını görebiliyorum. Dudağına uzanıyorum ve onu dişlerinin arasından kurtarıyorum.

"Seninle tanışmak kaderdi. Arkadaşın olmak bir bonustu. Ama seni sevmek benim yaptığım bir seçim, çünkü sensiz yaşlanmayı hayal bile edemiyorum. Eğer beni istiyorsan, hayatındaki şanslı piç olmaktan onur duyarım. Seni seviyorum. Seni hep sevdim ve hayatımın sonuna kadar da seveceğim."

Bir adım atıp kendini bana gömmeden önce yüzünü kapatıyor. Kollarımı ona doladığımda, bomba atıldığından beri ilk kez bir parça huzur hissediyorum.

Sessiz kalıyorum, kollarını belime dolayana kadar ona sarılıyorum. Ancak o zaman fısıldıyorum, "İkimizin de zamana ihtiyacı var, bu yüzden bence ağırdan almalıyız ve sonunda bir çift olduğumuz gerçeğinin tadını çıkarmalıyız. Senin için sorun olur mu?"

Başını sallıyor ve bana bakarken yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Yani öpüşmek yok mu?"

Bir kahkaha attım. "Ben o kadar yavaş demezdim. Ben daha çok Vegas'a giden ilk uçağı binmeyip hemen kaçmayı düşünüyordum."

Ona doğru eğildiğimde, dudaklarından taşan kahkahalarla benden uzaklaşıyor. Ellerini arkasına koydu ve başını sallayarak

Ben.

"Beklentiýi severim. Sizinle bir iddiaya gireceđim, Bay West. Kim teslim olursa Birincisi diđerini öperse, kazanana bir şey borçlu olur."

"Tamam, anlaştık." Ödölün ne olacağını düşünmeye çalıştığını görebiliyorum. "Kazanan bir evlilik teklifi alacak."

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Kesinlikle kaybetmiyorum."

Kolumu ona dolayarak onu yanıma çekerken gülüyorum.

"Sadece öpüşmek için sayılıyor, değil mi?" Ben soruyorum ve cevap olarak asansöre binerken kahkahayı basıyor.

Bölüm 13

Mia

Moladayım ve Marcus'la konuşmak için bu saatten yararlanıyorum.

Kapısını çalıp hafifçe açıyorum ve onu büyük pencerelerin yanında durmuş, dışarıya bakarken görüyorum. Sessizce kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum, arkamdan da aynı şekilde sessizce kapattığımdan emin oluyorum.

Onun yanına giderken kalın halı adımlarımı susturuyor. Bir süre hiçbir şey söylemeden New York'un aşağıdaki hayatla dolu güzel manzarasına bakıyoruz.

"Dört ay önce öğrendim," diye fısıldıyor. "Babam beni vurduğunda, kurşunu çıkardılar ama görünüşe göre parçalar gözden kaçmış. Kurşun zehirlenmesi geçiriyorum ve kalbime çok yakın olduğu için ameliyatın işe yarama ihtimali sadece yüzde otuz. Kurşunu çıkarmazlarsa öleceğim. Eğer çıkarmaya çalışırlarsa da ölme ihtimalim yüksek."

Şok içinde elimi ağzıma götürürken elim titriyor. Böyle bir şey olamaz. Marcus'un başında ölüm fermanı asılı dururken ben kendime acıyıp duruyordum.

Hayır, bu olamaz. Marcus çok genç. Önünde daha koca bir hayat var.

Kelimeleri algılayamıyorum. Sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum, yaşamı tehdit eden bir hastalığın acımasızlığı ve sonluluğuyla başa çıkmaya çalışan diğer insanları izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Sadece yüzde otuz şans olduğundan eminler mi? Yardım edebilecek bir doktor bulana kadar aramaya devam edebiliriz. Belki bir hata yapmışlardır. Bu mümkün, değil mi? Doktorlar her zaman hata yapar. İkinci bir görüş aldınız mı?"

Marcus bana dönüyor ve cevabı gözlerinde görüyorum, "Baktım, Mia. Öğrendiğim ilk ay inkar ediyordum, yanılıyor olmaları gerektiğinden emindim. Konuştuğum her doktor aynı şeyi söyledi. Daha erken fark edilseydi şansım daha yüksek olurdu ama zaten ölmek üzere olduğum için kalbim ameliyattan sağ çıkacak kadar güçlü olmayacak."

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı Marcus. Ölmek için çok gençsin. Önünde koca bir hayat var. Bu sana oluyor olamaz."

Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Kalp nakli listesindeyim ama kan grubum 0-negatif olduğu için donör bulmak o kadar da kolay değil. Ayrıca, şu anda o kadar ilerlemiş durumdayım ki sağlıklı bir kalbi almak israf olur. Vücudumun onu reddetme ihtimali yüksek."

"Hayır." Kelime yüksek sesle, sanki benden koparılmış gibi. "Savaşmaya devam etmelisin. Ölmüyorsun, Marcus. Yaşıyorsun. Sana bir kalp bulabiliriz. Ameliyattan sağ çıkabilmen için seni daha güçlü kılmanın bir yolunu bulacağız. Ölmüyorsun."

"Mia," diye fısıldıyor. "Bunu duymanın kolay olmadığını biliyorum. Ben ölüyorum. İnkâr etmek bunu ortadan kaldırmayacak. Ben bunu kabul ettim. Olan oldu."

"Bu hiç adil değil!" Ağlıyorum. "Sen daha 26 yaşındasın."

Gözlerinde boyun eğmiş bir ifade var ve beni en çok bu korkutuyor.

"Pes etme, Marcus. Uğruna yaşayacak çok şeyin var." Ben bu sözleri tekrar tekrar söylerken beni kucaklıyor.

Marcus ölemez. Ölmesine izin vermeyeceğim. Jax onunla ilgilendiğini söyledi. Jax'le konuşacağım ve birlikte Marcus için bir kalp bulacağız. Vazgeçmeyeceğiz.

"Seni tüm kalbimle seviyorum Mia."

Kalbimi ona verebilmeyi dileyerek kelimeleri ağzımda geveliyorum.

Çoğunlukla kırımın üstüne düştüğüm direk dansı seansımdan sonra Marcus'un evine gidiyorum. Öğleden sonra ofisinden ayrıldığımdan beri başka bir şey düşünemiyorum. O ölmüyormuş gibi devam edemem. Eğer zamanımız kısıtlıysa, zamanımın çoğunu onunla geçirmek istiyorum.

Kapısını çaldım ve açmadan önce bir süre bekledim. Gördüğüm şey karşısında şok oldum. Sanki yıllardır uyumamış gibi görünüyor.

"Marcus," diye nefes alıyorum, onu içeri kadar takip ediyorum. Omuzları ölümün ağırlığıyla kamburlaşmış.

Kapıyı kapattım ve yanına koştum. "Otur. Sana getirebileceğim bir şey var mı?"

"İlaçları yeni aldım. Burada ne yapıyorsun?" Arkasına yaslanıyor ve verdiği kiloları ancak şimdi fark edebiliyorum. Beni bakarken yakalıyor ve gülüyor. "Takım elbise kilo kaybını gizlemek için dolgulu. Erkekler fark etmesin diye özel diktiriyorum. Onlara söylemeye hazır değilim." Acı bir kıkırdama çıkarıyor. "Lanet bir kız gibi makyaj yapıyorum."

Önünde dizlerimin üzerine çöküp ellerimi dizlerine koyuyorum. Kumaşın üzerinden ne kadar üşüdüğünü hissedebiliyorum. Kalkıp odasına gidiyorum ve yatağın üzerindeki örtülerin dağılmış olduğunu görünce ona dönüyorum. Elini tutuyorum ve onu yukarı çekiyorum. Kolumu ona dolayarak yatağa girmesine yardım ediyorum ve yatar yatmaz üzerini örtüyorum.

"Neden hâlâ çalışıyorsun? Dinlenmelisin, böylece bir kalp bulduğumuzda daha güçlü olursun."

Sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Burada öylece yatıp ziyan olmayacağım. Sana söyledim çünkü sana borçluydum. Seni istemiyorum.

Yazık, Mia."

"Bana borcun mu vardı?"

"Vida ekibi listesi. Bu doğru Mia, ne ekersen onu biçersin." "Hayır Marcus, asla böyle düşünme." Fısıldıyorum. Elini tuttum ve ikimde de. "Josie'yle olanlar için seni suçlamıyorum. Bu onun suçu." Derin bir nefes alıyorum. "Sana acımıyorum Marcus. Seni önemsiyorum. Sana yardım etmek istiyorum çünkü biz bir aileyiz."

"Kendini kötü hissetme, Mia. Sen haklıydın. Her şeyi berbat ettim. En kötüsü ne biliyor musun?"

"Daha kötü ne olabilir ki?"

"Adı Willow. Della ve Evie ile oda arkadaşıydı. Onunla tanıştınız mı bilmiyorum. Akıllı ve inatçıdır. Aslında sana çok benziyor. Onu kendimden uzaklaştırdım ama şu anda tek yapmak istediğim ona sarılmak ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek."

Onun için her şeyi daha iyi hale getirebilmeyi dileyerek eline bir öpücük konduruyorum. "Onu neden uzaklaştırdın?"

Gözleri yaşlarla doluyor ve bir tanesi kaçarken hızla siliyorum.

"Ben ölüyorum. Çürüyen bir et parçasıyla birlikte olmak ister miydin?"

Sözleri zalim ve acımasız, kalbimi kırıyor.

"Öyle deme, evet isterdim. Logan senin yerinde olsaydı, her saniyemi onunla geçirmek isterdim. Yarın burada olacağına dair hiçbir garantim yok. Bu dersi ailem hayatımdan çıkarıldığında öğrendim."

"Bunu ona yapamam. Onu çok seviyorum."

"Bunu bir düşün, Marcus. Seni sevmek, sevgini hissetmek için bir şans var ama sen bunu ondan alıyorsun. En kötüsü olur da ölürseniz, onu hiç önemsemediğiniz düşüncesiyle baş başa kalacaktır. Ben olsam

Sevildiğimi ve o gitmiş olsa bile sevgisinin sonsuza dek benimle olacağını ve bunu kimsenin benden alamayacağını hatırlayarak ayrıldım. Yapabiliyorken onu sevin."

Elimi ağzına götürüyor ve arkasına bir öpücük konduruyor. "Ne zaman bu kadar harika bir kadın oldun?"

İltifatı karşısında başımı sallıyorum ama bunu kalbimin derinliklerine gömüyorum.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye soruyor.

"Telefonumu al." Uzanıp telefonu alıyorum ve ona bakıyorum.

"Ona tek başıma söyleyecek cesaretim yok. Onu arayıp buraya gelmesini söyler misin? Benimle kalır mısın?"

"Tabii ki." Gözyaşlarımı siliyorum ve Willow'u bulana kadar rehberinde geziniyorum. İsmine basıp hoparlöre alıyorum.

"Marcus?" Onun sesini duyduğuna şaşırılmış gibiydi.

"Willow, ben Mia. Rhett'in küçük kız kardeşi ve Marcus'un bir arkadaşayım. Telefon etmemi o istedi."

"O iyi mi?" diye soruyor, sesi artık gergin geliyor.

"Konuşabilmemiz için onun evine gelebilir misin?"

"Şimdi mi?"

"Evet."

"On dakika içinde orada olacağım."

Telefonu tekrar sehpa üzerine yerleştiriyorum. Oturmaya başlıyor ama onu durduruyorum, hafifçe yastıklara doğru itiyorum.

"Ne yapıyorsun sen? Dinleniyor olman gerekirdi."

"Beni yatakta görmesine izin vermeyeceğim," diyor, hala her zaman tanıdığım gururlu adam.

"Marcus, bu yönünü ondan saklama. Eğer ona izin vereceksen, hem iyi hem de kötü yönleriyle başa çıkabileceğine güvenmelisin."

"Haklısın. Bundan hiç hoşlanmıyorum ama haklısın." Yüzü solgun bir şekilde tekrar yere yığıldı.

"Ağrın var mı? Sana biraz su getireyim mi?"

"Su, lütfen."

Mutfağa koşup bir sürahiye su ve biraz buz dolduruyorum. Bir bardak alarak Marcus'un yanına dönüyorum. Ona bir bardak dolduruyorum ve bardağı yan masaya koymasına yardım etmeden önce birkaç yudum almasını izliyorum.

"Bence gerçekten çalışmayı bırakmalısın, en azından kendini daha iyi hissedene kadar. Çocukların da bilmesi gerek. Numara yapmak için kendini bu şekilde yormak aptalca Marcus. İşe ara ver ve dinlen. Önündeki savaş için güce ihtiyacın olacak. Çocuklara söyle ki sana destek olsunlar."

Uzun bir süre boyunca tek yaptığı bana bakmak oldu. Az önce söylediklerimi düşünüyor mu, yoksa dürüstlüğümden dolayı üzgün mü anlayamıyorum.

"Jax'e nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. En iyi arkadaşıma asla onun sağdıcı olamayacağımı nasıl söylerim? Çocukları doğduğunda purolarımla yanında olamayacağım." Yüzündeki acı ifadesi o kadar yoğun ki gözlerimi yaşartıyor.

Avuçlarını sertçe gözlerine bastırıyor.

"Bundan on yıl sonra onun hayatının bir parçası olmayacağımı düşünmek hayal bile edilemez. Hayatımdaki en önemli insana öleceğimi nasıl söylerim?"

Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi büyütüyorum.

"Ona öleceğini söyleme, Marcus. Ona hasta olduğunu söyle. Henüz ölmedin. Hala onunla, Willow'la, hepimizle zamanın var. O zamanı neleri kaçıracağını düşünerek harcama. Zamanını sevdiklerinle, sevdiğin şeyi yaparak geçir. Bizden ayrılсан bile herkesin hayatının bir parçası olmaya devam edebilirsin. Bundan yıllar sonrası için düşüncelerinizi yazın. Sağdıç konuşmanızı yazın. İlk çocuğu doğduğunda Jax'e ne söylemek istediğinizi yazın ve puroları zarfa ekleyin. Sen

hala burada olabilir. Bizden daha erken gitmiş olmanız, gittiğiniz anlamına gelmez. Ne hayatımızdan ne de kalbimizden asla çıkmayacaksınız."

Sözlerimin ona ulaştığını görebiliyorum ve eğer hayal görmüyorsam, sanırım gözlerinde eski Marcus'un bir kıvılcımını bile görebiliyorum.

"Hemşire olmalısın Mia. Hastalara ölüm için yalvarıyormuş gibi hissettirmeden şefkat gösterme yöntemin var."

Burnumu kıvırıyorum. "Sence?"

"Evet, benden duymuş olun. Senden harika bir hemşire olur ya da bakımevinde çalışabilirsin. Dürüstlüğü, ölüm cezasıyla karşı karşıyayken çığ ve ihtiyaç duyulan bir şey. Bakış açısı ve hatta biraz umut bulmama yardım ettin. Son aylarımı kendime acıyarak geçirseydim kendime çok kızardım."

Tam darülaceze ile temasa geçip geçmediğini soracaktım ki kapı çalındı.

"Ben alırım. Onu hazırlamamı ister misin?"

"Gördün mü, harikası. Lütfen Mia," diye fısıldıyor. Tüm bu durumdan ne kadar üzgün olduğunu görebiliyorum ve bana yüzlerce kez yaptığı gibi alnına bir öpücük kondurmak için ona doğru eğiliyorum.

Ön kapıyı açtığımda karşımda yumuşacık kahverengi gözleri olan güzel bir sarışın duruyordu.

"Merhaba Willow. Ben Mia," diyorum ve içeri girebilmesi için kenara çekiliyorum. Kapıyı arkasından kapatıyorum ve yüzümü ona dönmeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Selam Mia. Marcus iyi mi?" Çok endişeli görünüyor ve onun endişesini giderecek iyi haberlerim olmamasından nefret ediyorum.

"Willow, onu gördüğünde biraz şok olabilirsin. O çok hasta ve kendini hazırlamak için bir dakikaya ihtiyacın olursa anlayışla karşılarım. Çok kilo kaybetti ve çok bitkin ama seni görmek için sabırsızlanıyor."

Ağzı açılır ama hiçbir kelime çıkmaz.

"Yatak odasında. Onu görmek ister misin?"

Başını sallıyor, hâlâ bir şey söyleyemiyor. Elini tutuyorum ve onu odasına götürürken sıkıca tutuyorum.

Onu gördüğünde gözlerinden yaşlar akıyor. Ona doğru koşma isteğimle savaşıyorum. Willow yavaşça ona doğru yürümeye başladığında onu bırakıyorum.

"Hey, bebeğim," diye fısıldıyor. "Sürpriz."

Yatağa oturuyor, gözleri onun görebildiği her yerinde geziniyor, sonra öne doğru eğiliyor ve onu öpüyor.

Geri çekildiğinde, "Sürprizlerden nefret ettiğimi biliyorsun" diye fısıldıyor. İkisi de onun gerginliği hafifletme çabasına gülümsüyor.

"Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim," diye fısıldıyor yüzüne kararlı bir ifade yerleşmeden önce. "Sana söylemem gereken bir şey var ama söylemeden önce seni sevdiğimi bilmelisin. Bana acımanı istemiyorum."

Marcus ona her şeyi anlatırken gözyaşları sessizce dökülüyor. Gözleri birleşmiş ellerinde ve arkalarında saklanan korkuyu görebiliyorum. Kızın yüzünde acıma ifadesi görmekten korkuyor.

Konuşmasını bitirdiğinde, Willow onun yüzünü ellerinin arasına alır ve gözlerinin içine bakar. "Artık buradayım. Seni seviyorum ve tekrar bir pislik olsan bile yanından ayrılmayacağım."

"Bir pislik olduğumda, lütfen seni sevdiğimi unutma. Seni kalbimin her atışıyla seviyorum."

Sözlerini duyunca yükselen hıçkırığı bastırmak için ağzımı kapatıyorum. Willow geceyi burada geçireceğini söyleyince kendimi dışarı attım.

Telefonumu kontrol ettiğimde Logan'dan iki cevapsız arama olduğunu görüyorum. Saat çoktan 10 olmuştu. Şansımı denemeye karar veriyorum, Logan'ı aramak yerine Rhett'e mesaj atıyorum.

Geceyi Logan'da geçireceğim.

Dikkatli ol ve beni amca yapma. Daha çok gencim.

Mia: LOL

Bölüm 14

Logan

Kapı çalındığında kaşlarımı çattım. Geç oldu ve kimseyi beklemiyordum. Tam Mia'ya mesaj gönderecektim ki kimin geldiğine bakmadan önce telefonumu masaya fırlattım.

Kapıyı açtım ve Mia'yı görünce şaşırdım. "Hey, seni aramaya çalıştım. Her şey yolunda mı?"

İçeri girerken cesurca gülümsemeye çalışıyor ve bir an için buraya bizimle ilgili fikrini değiştirdiğini söylemek için geldiğinden endişeleniyorum.

"Geceyi burada geçirebilir miyim?"

Bizim için üzgün olsaydı geceyi burada geçirmek istemezdi, değil mi? Kendime sakın olmamı ve hemen sonuca varmamamı söylüyorum.

"Evet, tabii ki." Her şeyi kilitliyorum. "Spor salonundan yeni mi geldin?" Çantasına bakarken soruyorum.

"Hayır, ben daha önce gittim."

Ayrıntı vermiyor, ben de bırakıyorum. Elini tutup onu yatak odama götürüyorum.

"Açık olmak gerekirse, tek kural öpüşmek yok, değil mi?" diye soruyor gömleğinin eteklerine uzanırken.

Hemen ellerini tutup onu durduruyorum. Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışarak yüzünü inceliyorum.

"Konuş benimle."

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi gözleri yüzümde geziniyor.

"Bugün seninle paylaşamayacağım çok kötü bir haber aldım ama hayatın çok kısa olduğunu ve seninle bir saniyeyi bile kaçırmak istemediğimi fark etmemi sağladı. Ağırdan alacağımızı söylediğimizi biliyorum ama ağırdan almak çok abartılı. Sadece bu an var ve ben bunu seninle geçirmek istiyorum."

Kahretsin, biliyor. "Marcus'la ilgili, değil mi?"

"Biliyor musun?" diye şaşkınlıkla soruyor.

"Geçen gün Jax'i telefonda duydum. Marcus'un bağışçı listesinin başına geçmesini sağlamaya çalışıyor. Geri adım atmayacaklarını biliyor ama bu onu denemekten alıkoymuyor. Ayrıca Avrupa'daki bir kalp uzmanıyla da temasa geçmiş. Görünüşe göre, doktor kimsenin dokunmak istemediği vakalarla ilgileniyormuş."

"Henüz şansın yaver gitmedi mi?" O kadar umutlu görünüyor ki canı yanıyor.

"Henüz değil, ama pes etmiyoruz. Jax onunla bir randevu ayarlamaya çalışıyor."

"Herkes biliyor mu?"

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Marcus'un bize söylemesini bekliyoruz. Nasıl öğrendin?"

"Bana söyledi," diye fısıldıyor.

Şaşırdım. Marcus'un önce Mia'ya açılacağını hiç düşünmemiştim.

"Durum gerçekten çok kötü Logan. O ölüyor ve ben kendimi çok çaresiz hissediyorum. Az önce onun evinden geldim. O kadar çok kilo kaybetmiş ki korkutucu."

Bunu duyunca kaşlarımı çattım. Daha önce iyi görünüyordu.

Yüzümdeki şaşkınlığı okumuş olmalı ki, "Dolgu takımlar giyiyor ve geri kalanını makyajla kapatıyor" dedi.

Ne oluyor lan? "Ciddi misin?"

"Evet, bu hiç adil değil. Neden Marcus?"

"Bilmiyorum, tatlım. Keşke o olmasaydı."

"Ben de."

Onu kucakladım ve bir süre sarıldım. Şimdi neden işleri ağırdan almak istemediğini anlıyorum. Kimse zamanının ne zaman dolacağını bilemez. Yine de haklı. Sadece bu anımız var. Birlikte geçirebileceğimiz yılları çoktan boşa harcadık.

"Hadi biraz dinlenelim," diyorum, sadece onu yatağında kucaklamak istiyorum.

Onun gömleğine uzanmadan önce kendi gömleğimi çıkarıyorum. Etek ucundan tutarak yavaşça yukarı çekiyorum, böylece onu ilk kez soymanın tadını çıkarabiliyorum. Şortunu çıkarmak için çömeldiğimde, karnına bir öpücük kondurup eşsiz kokusundan derin bir nefes alıyorum. Direkt dansı yaparken giydiği seksi kıyafetin aynısını giyiyor ve bu kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Onu yatağa götürüyorum ve yanına uzanıp kollarıma almadan önce yorganın altına girmesini bekliyorum.

Hayatımın sonuna kadar ona bu şekilde sarılmaktan mutlu olacağım. Tek istediğim buydu.

Parmakları karın kaslarımın üzerinde geziniyor. "Hangi spor salonuna gidiyorsun?"

"Yok," diyorum, onu öpme isteğimi bastırarak, çünkü bu beklentinin tadını biraz daha çıkarmak istiyorum. Onu öptüğüm anda ona evlenme teklif edeceğimi söylediğimde ciddiydim. Benim için başka kimse yok.

"O zaman nasıl formda kalıyorsun?" Parmakları karın kaslarımın çizgilerini takip etmeye devam ediyor, bu da onu soyup içine gömülmemeyi çok daha zor hale getiriyor.

"Peşinden koştuğum için," diye kıkırdıyorum.

Beni sırtüstü yatırıyor, fısıldarken gülümsemesi baştan çıkarıcı, "O zaman sana teşekkür etsem iyi olur ve ilerisi için söylüyorum, doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Kontrolümü kaybetmemek için kendimi kanunları ve mahkeme prosedürlerini düşünmeye zorluyorum.

Dudaklarını her bir kasın üzerinde hafifçe okşarken nefesleri ılık. Saçlarını tutan banttan kurtarıyorum ve tenimin üzerine düşmesini izliyorum. Bu açıdan bakıldığında, bana oral seks yapmasına saniyeler kalmış gibi görünüyor ve sadece bu görüntü bile beni inletiyor.

Gözleri şehvetle dolu ve tek düşünebildiğim çok güzel olduğu. Hareket ediyor, bacağına kalçalarımın üzerine getiriyor ve sonra üzerime binerek amını sikime bastırıyor.

Fuuuuck. Neredeyse pantolonuma boşalacağım ve aramızda kıyafetler var. Onun ıslak sıcağının içine girdiğim anda bir ergen gibi kendimi kaybedeceğim.

"Bana böyle bakmaya devam edersen bir sorunumuz olacak," diye homurdanıyorum, onu almamdan saniyeler uzakta olduğumu biliyorum.

"Ne tür bir sorun?" diye mırıldanıyor, lanet olası mırıldanıyor.

Kulağa şehvetli seks gibi geliyor ve onu cehennemin kapılarına kadar memnuniyetle takip ederim.

"Pervasız ve ateşli olacak kaya gibi sert bir tür," diyorum, beni hissedebilmesi için kalçalarımı yukarı itiyorum.

Derin, baştan çıkarıcı bir sesle inliyor, bu da son kontrolümü de paramparça ediyor ve sikimi amına sürtmekten kendimi alamıyorum.

Kalçalarından tutarak onu sırt üstü yatırdım ve üzerine eğilerek, "Ateşle oynuyoruz," diye homurdandım.

Bana yaklaşıyor ve fısıldıyor, "O zaman beni yak."

Ağırdan almayı unutmam için gereken tek şey bu. Baştan çıkarıcı bir şehvet yayına sarılmış her ilahi günah gibi görünüyor.

Elleri göğsümde geziniyor ve çeneme ulaştığında beni kendine doğru çekmeye başlıyor. Gözlerinden anlıyorum, beni öpecek ve bir an için beni ilk öpecek kişinin o olmasına izin vermeyi düşünüyorum. Ama sonra içimdeki mağara adamı ortaya çıkıyor, ona evlenme teklif edebilmem için onu öpen kişi olmam gerekiyor.

Son anda başımı hareket ettiriyorum ve dudaklarımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum. Boynuna ulaştığımda, yumuşak teninden küçük ısırıklar alıyorum, güzel teninin her santiminde izimi bırakmak istiyorum.

Göğüslerinin üst kısımlarına göz gezdiriyorum, bunu ne kadar ileri götürmemiz gerektiğinden emin değilim. Bana kalsa çoktan taşaklarına kadar içine girmiş olurum. Sadece dalga geçmek istiyor olabilir.

Kalçalarını kaldırıyor, bana doğru sertçe bastırıyor ve bu benim yıldızları görmeme neden oluyor. İkimiz de inliyoruz ve eğer bunu tekrar yaparsa, dayanamayacağım. Onu sabit tutmak niyetiyle kalçalarını tutuyorum, ama kendini yavaşça bana doğru sürtmeye başladığında bu pencereden dışarı çıkıyor.

"Logan," diye fısıldıyor adımı en şaşırtıcı şekilde, hareketleri hızlandıkça daha hızlı nefes alıyor.

Bu Mia'nın var olabileceğini bile düşünmediğim bir tarafı. Beni yanlış anlamayın. Hoşuma gitti. Hem de çok. Daha fazla mükemmel olamayacağını düşündüğüm anda beni şaşırtıyor.

Parçalanana kadar onu inletmek isteyerek, boynundan aşağı öpücükler bırakmaya başlıyorum, yavaşça göğüslerinin üstüne doğru ilerliyorum. Sert meme ucuna ulaşana kadar göğüslerinin kabarıklıklarını yalıyorum. Onu ağzımın içine alıyorum, tam malzemenin içinden, bu da bana o tatlı inlemelerden birini kazandırıyor.

Ellerini saçlarıma gömüyor, kendini bana sunarken sırtını kamburlaştırıyor. Uzun zamandır bu gecenin hayalini kuruyordum ama o hayallerin hiçbirisi gerçeğiyle boy ölçüşemezdi.

Bir kolumu başının yanına koyarak ona bakıyorum. Parmakları kollarımda hafifçe aşağı yukarı geziniyor ve bana olan sevgisini her dokunuşunda hissediyor, her bakışında görüyorum.

Bu anın mümkün olduğunca uzun sürmesini isteyerek yavaşça eğilmeye başlıyorum. Nefeslerinin dudaklarımda patladığını hissettiğimde duruyorum ve her şeyi içime çekiyorum.

"Kımıldama," diye fısıldıyorum.

Elimi göğüslerinden aşağıya, külotuna kadar indiriyorum. Onu ilk kez avuçlarken her nefesini içime çekiyorum. Bir nefes çekerken dudakları aralanıyor ve neredeyse onun tadını alabiliyorum.

Elimi hâlâ onun üzerinde tutuyor, duyguların yüzünde nasıl oynadığını izliyorum. O mükemmel. Bedenime, hayatıma ama en çok da ruhuma tam oturuyor.

Aramızdaki son mesafeyi de kapatıyorum ve dudaklarımız birbirine değdiğinde kalbim neredeyse patlayacak. Nefesi kesiliyor ve titrediğini hissediyorum. Bu öpücüğün ne anlama geldiğini biliyor. Onu istediğim gibi yutmuyorum ama beni dizlerimin üzerine çökerten o gözleri görebilmek için geri çekiliyorum.

"Beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyorsun. Eğer izin verirsen, hayatımın geri kalanını senin de aynı şekilde hissetmeni sağlamaya çalışarak geçireceğim. Evlen benimle Mia, böylece sinemaya gidip arka sırada oturup gençler gibi öpüşebiliriz. Böylece hafta sonlarımızı geç saatlere kadar uyuyarak geçirebiliriz, çünkü bütün geceyi sevişerek geçirdik. Seni seçiyorum ve tekrar tekrar seçeceğim. Hayatımın her dakikasında seni seçeceğim, hiç şüphem yok. Şimdi de seni seçiyorum, elli yıl sonra da seni seçeceğim. Seni seçtiğim için asla pişman olmayacağıma, ama her gün sana neden doğru kişi olduğunu hatırlatacağıma söz veriyorum. Seni koruyacağıma, ama her şeyden önce bizi koruyacağıma söz veriyorum."

Gözyaşları şakaklarından aşağı süzülüyor ve saçlarının arasında kayboluyor. Derin ve yavaş nefesler alıyor, sanki her kelimemi içine çekmeye çalışıyormuş gibi dudaklarını aralıyor.

"Ben de seni seçiyorum," diye fısıldıyor, ellerini boynuma götürüyor ve beni aşağı çekiyor.

~

Ağızlarımız birbirine çarpıyor ve bir ömür boyu yakacak kadar güçlü, kavurucu bir sıcaklığı ateşliyor.

Dillerimiz birlikte dans ederken tadı muhteşemdi. Bu pck ilk pşmemizden çok daha yoğun, çünkü artık onun benim olduğunu biliyorum.

Dillerimiz birbirine dolanıyor ve alt dudağını ısırdığımda, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi ürpertici bir nefes alıyor.

Ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, ondan daha fazlasına ihtiyacım var. pşmeyi kesip fısıldıyorum, "Seni istiyorum Mia. Seni mümkün olan her şekilde istiyorum."

"Ben de seni istiyorum Logan. Benimle sevişir misin?"

Onu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ve hayatımı bana verdiği bu hediyenin kıymetini bilerek geçireceğim.

Arkasındaki ıtıtları açıyorum ve yavaşça elbiseyi sıyrarak göğüslerini görüyorum. Anı uzatamadan sol göğsünü elime alıyorum, ne kadar mükemmel hissettirdiğine hayranlıkla bakıyorum.

Her yerini görmek istediğim için parmaklarımı klotuna geçirip bacaklarından aşığıya doğru çekiyorum. Altımda çırılçıplak kaldığında, şehvet yerini hayranlığa bırakıyor. O benim her şeyim... O benim cennetim. Pantolonumu iterek çıkardım ve yere attım.

Tekrar zerine çıktığımda, gözleri aılana kadar aşığıya bakıyor. Sonra sanki beni ağızına almak için sabırsızlanıyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

"Kahretsin, yatakta lmclsn. Ama lmek için ne biçim bir yol."

Gğslerinin üzerinde sıcak öpücükler bırakıyorum, yumuşakça ısırıyorum ve kremsi teninin tadına bakıyorum. Bir elimi kalçasına koyduğumda, çıplak tenini parmak ularımin altında hissetmek çok etkileyici.

stne uzandım ve yüzünü izleyerek kendimi amına doğru sertçe bastırdım.

Bir inilti çıkartıyor ve nefes alışıları hızlanıyor. "Logan." Sesi ihtiyaçla dolu ve sikimi istediğini bilmek güçlü bir düşünce

onun içine gömülmek istediğim kadar kötü.

Tırnakları kollarıma batıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sikimi klitorisinde yukarı ve aşağı kaydırmak vücudunun benimkinin altında titremesine neden oluyor. Ağzını açlıkla alıyorum, tadına doyamıyorum. Dili bana hızlı ve sıcak bir saldırı başlatıyor. Vücudumdaki her sinir ucu bu kadın yüzünden canlı.

Elimi bacaklarının arasına sokup ne kadar ıslak ve ateşli olduğunu hissettiğimde, boğazımın derinliklerinde inliyorum. Bir parmağımı içine sokuyorum ve iç duvarları hemen beni daha fazla emmeye çalışıyor.

"Bunu çok uzun zamandır istiyordum," diye inliyorum.

Parmağımı yavaşça dar amına sokarken elimin topuğunu klitorisine bastırıyorum. Ona bu kadar yakın olmak kalbime bir şeyler yapıyor. Sanki onu kırıyor ve sadece onun yapabileceği bir şekilde tekrar bir araya getiriyor. Bu andan sonra çatlakları ondan başka kimse dolduramayacak.

Parmağımı daha derine sokarken avucumu klitorisine sertçe sürüyorum. Nefes nefese kalıyor ve dudaklarından bir inilti çıkmadan önce vücudu bir anlığına bana karşı geriliyor.

Parmağımı olabildiğince derine iterek klitorisinin üzerinde yavaş daireler çiziyorum ve ona ihtiyacı olan sürtünmeyi sağlıyorum. O kadar sıkı ki. Onun içinde olmak harika hissettirecek. Çok uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

Yavaşça hareket ediyorum, dokunuşuma verdiği her tepkiyi yüzünde izliyorum. O kadar duyarlı ki, izlemek büyüleyici.

Bir elini karın kaslarımdan geçirerek sikime doğru işkenceli bir yol çiziyor. Narin parmakları sert uzunluğumun etrafını sarıyor, başparmağı hassas şişkin başın üzerinde sürtünüyor.

"Siktir, Mia. Uzun süre dayanamayacağım." Yüzümü saçlarına gömdüm. Vücudumdaki her kas geriliyor, kontrol için savaşıyorum, böylece sadece çarpmıyorum

Onun içine girip rahatlamak için.

Kalçalarını kaldırıyor ve sikimi klitorisine bastırıyor ve eliyle beni hapsediyor. Onu hissetmek için gözlerimi kapatıyorum. Hareket etmeye başlıyorum, onun uyarılmasıyla kaplanana kadar horozumu kedi yukarı ve aşağı kaydırıyorum.

"Bu ... Logan, bunu yapmaya devam et," diye inliyor, boştaki eliyle kalçamı kavıyor ve sikimi ona doğru daha sert bastırıyor.

Onu ilk kez orgazm ederken yüzünü görmek istediğim için kendimi yukarı itiyorum, sadece kalçalarımızdan aşağıya dokunmamıza izin veriyorum. Aletimin yukarı aşağı kayışını izliyorum ve aletimin şişmiş başının onun şişmiş klitorisine sürtünmesini görmek neredeyse beni mahvediyor.

Kalçaları yanlarıma doğru sıkışıyor ve nefesleri hızlanırken dudakları aralanarak yukarı doğru yükselirken gözlerimi hızla yüzüne çeviriyorum.

"Logan," vücudu benimkinin altında gerilirken uzun ve sert bir şekilde inliyor. Onun orgazmını her şeyden çok hissetmek istediğimden, vücudunu benimkiyle kaplıyorum ve net bir şekilde düşünmeden, horozumu girişine yerleştiriyorum ve içime doğru itiyorum. Gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum, çünkü ona sadece horozumun başıyla girmeyi başarabiliyorum.

Uzun bir hamleyle giremeyecek kadar dar. Amcığı açgözlülükle başımı emiyor ve beni bir santim daha içine alıyor. "Siktir," diye inliyorum ve sanki taşaklarım gerginlikten titriyormuş gibi hissediyorum hareket etmemek. "Siktir, Mia." Kıçını yataktan kaldırıp beni bir santim daha içine alırken kelimeler ağızımdan döküldü.

"Çekil! Lütfen, kımılma," diye yalvarıyor, vücudu benimkinin altında titriyor.

Yavaşça, geri çekilmeden önce onu daha derine itiyorum. Yavaş tempoda devam ediyorum, kalçalarımın her itişinde kendimi daha derin ve daha derin çalıştırıyorum. Sonunda amının tamamen içinde olduğum için neredeyse yükümü patlatıyorum.

Dudaklarının sessiz bir "O" ile ayrılması için tek gereken bir itiş daha, o sırada aletimin üzerine boşalıyor. Kalçalarının yanlarıma doğru titrediğini hissediyorum ve onun

sikimi kavrayan kedi, inanılmaz.

Meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum, yavaşça taşaklarını tekrar derine batırmadan önce çekerken yumuşak etini ısırıyorum.

"Seni seviyorum Logan," diye fısıldıyor orgazmdan indiğinde.

Yanakları kızarmış ve yüzündeki ifade sevgiden çok daha fazlası. Ona karşı hissettiğim ama kelimelerle ifade edemediğim her şey. Buna neden sevişmek dediklerini şimdi anlıyorum.

Bölüm 15

Mia

Bu gece mükemmel ve hayal ettiğim her şey ve daha fazlası.

En muhteşem orgazmdan sonra, ağzımı yutmaya devam ediyor ve zihnimi onun içimde hareket ettiğini hissetme ihtiyacıyla bulutlandırıyor.

"Seni seviyorum Mia," diye fısıldıyor yavaşça hareket etmeye başlarken. Bu sözleri asla yeterince duyamayacağım.

Onu öpemediğim kadar sert öpüyorum, dilini içimde hareket ettiği gibi hissetmeye ihtiyacım var. Logan kollarını belimin altından geçiriyor, neredeyse bedenimi onunkine sıkıştırıyor. Kalçalarını içime doğru yuvarlayarak vücudumda mini orgazm dalgaları yaratıyor. Onun her güzel, sert santimini içimde hissediyorum. Bu ana kadar bu kadar mükemmel bir şeyin var olduğunu hiç bilmiyordum.

Logan bana coşkunun anlamını gösterirken, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini ifade etmek için inleyemiyorum bile. Karnımdaki karıncalanmalar, patlamak için ezici bir ihtiyaç haline gelene kadar artmaya devam ediyor.

Ellerimi kıkına götürüyorum ve tırnaklarımı ona batırıyorum, her hamlede kaslarının hareket ettiğini hissetmek istiyorum.

Boğazından alçak bir hırıltı çıkıyor ve sikini içime sokarken sanki bizi bir yapmaya çalışıyormuş gibi bedenimi yatağa daha sert bastırıyor.

Bir elini popomun altına kaydırıyor ve kalçalarımı ona kilitlerken parmakları etime batıyor. İçime girdiğinde, öncekinden daha derine gittiğini hissediyorum ve bu vücudumun zevkle titremeye başlamasına neden oluyor.

Daha hızlı hareket etmeye devam ediyor, kalçalarının her güçlü itışı sikini içimde en inanılmaz şekilde daha derine itiyor. Titreme ayak parmaklarımdan başlıyor, Meksika dalgası gibi vücudumda ilerliyor. Sanki her şeyim patlayacakmış gibi hissediyorum, çünkü birbiri ardına gelen saf coşku dalgalarıyla boğuluyorum.

Her şey duruyor, kalbim, nefesim, zihnim... her şey, ta ki o mükemmel sessizlik tekrar oluşana kadar. O kadar mükemmel ki, ruhuma daha önce hiç dokunmadığım bir şekilde dokunuyor.

Dünyaya geri döndüğümde ve coşkunun son dalgası da yok olduğunda, Logan'ın ürperdiğini hissediyorum, çünkü az önce hissettiğim aynı zevkin üstesinden gelmişti.

Aynı sessizliğin onun da üzerine çökmesini izliyorum ve kendini içime boşaltırken gördüğüm en güzel manzara bu.

Mutluluk gözyaşlarımdan dökülmesine izin verdim. Logan West beni seviyor. Uzandım ve parmaklarımı yüzünün yan tarafında gezdirdim. Bu harika, inanılmaz, güzel adam onun olmak için beni seçti.

O benim. Hayatının geri kalanında onu bu şekilde hissedecek tek kişinin ben olacağımı bilmek varlığımı fethediyor.

Burası benim bitip bizim başladığımız yer.

~

Logan'ın göğsümü okşayan eliyle uyanıyorum. Vücudunu hareket ettirirken boynumu öpüyor, ta ki beni tamamen sarana kadar.

"Seni her sabah yatağında çıplak görmeye alışabilirim." "Bu güzel olurdu," diyorum kollarımı boynuna dolayarak.

Gözlerinin bana böylesine merakla baktığını görmeye doyacağımı sanmıyorum. Ellerimi kaslı göğsünden aşağı kaydırıyorum, onu hissetmek hoşuma gidiyor. Ona istediğim zaman dokunabileceğim fikrine hâlâ alışmaya çalışıyorum. Dün gece yaptıklarımızın hatırası beni bunalıyor.

Ona gülümsedim. "Sen benim nişanlımsın." Kulağa aynı anda hem yabancı hem de doğru geliyor.

"Yakında benim karım olacaksın." Sözleri kalbimi eritiyor. Dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

"Teşekkür ederim Logan. Bana hayallerin gerçek olduğunu gösterdin," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Ellinci yıldönümümüzde seni hâlâ hayallerin gerçek olduğuna inandırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım Mia."

İçimin arzuyla uyanmasına neden olan aç bir öpücükle ağzını benimkine yapııştırıyor. Logan'la ilgili her şeyi seviyorum. Beni öpme şeklini seviyorum, bana düşündüğü tek kişinin ben olduğumu gösteriyor. Benimle sevişme şeklini, şimdiye kadar seviştiği tek kişinin ben olduğumu göstermesini seviyorum.

Parmaklarım sikinin etrafını sıkıca sarana kadar bir elimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Tıpkı önceki gece yaptığı gibi elime doğru itmeye başladığında inliyor.

Ona baktığımda tek gördüğüm arzu, gözleri gözlerimi tutarken dudakları hafifçe ayrılmış.

"Beni böyle okşamaya devam edersen boşalacağım," diye inliyor. Onu bu şekilde inletebilmenin verdiği saf zevk vücudumu ürpertiyor.

Arkasına yaslanıyor ve kalçalarımın tutarak, aleti bacakları arasında durana kadar beni aşağı çekiyor.

"Ellerini başının üstüne koy. Öyle yat ki seni izleyebileyim," diye hırlıyor.

Vay canına, ilk defa bana karşı alfa gibi davranıyor ve bu büyük bir değişim. üzerinde.

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve bu göğüslerimin Havayı.

"Mükemmel amina koyayım," diye homurdanıyor, eli boynumdan göğüslerimin arasına ve karnıma doğru sıcak bir yol çiziyor, ta ki bacaklarımın arasına ulaşp bir parmağını içime sokana kadar. Avuç içi klitorisime bastırıyor ve bu benden derin bir inilti çıkarıyor. Elini dayanılmaz derecede yavaş hareket ettiriyor. Kalçalarım hareket etmeye başlıyor, daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyuyorum.

"Kıpırdamadan dur," diyor ve vücudumun ihtiyaçtan kızarmasına neden oluyor.

Bu onun daha önce görmediğim bir yönü. Bu büyük bir heyecan, kolayca alışabileceğim bir şey.

Parmağını duvarlarımın kenarına doğru itiyor ve içimde dalgalanan bir zevk dalgasıyla vücudumu anında geriyor.

Bunu tekrar yapması için ona yalvarmak üzere dudaklarım aralanıyor, ama kelimeleri oluşturamıyorum. Ağzının kenarından bir gülümseme geçiyor, beni pelteye çeviren o seksi şekilde. Bana ne yaptığını biliyor, çünkü aynı noktayı yavaşça ovmaya başlıyor, ta ki parmak eklemlerim kıpırdamamak için yorgana yapışmaktan bembeyaz olana kadar.

Gerilim arttıkça sırtım yatağa doğru eğiliyor, sonra her şey unutulmaya başlıyor. Şimdiye kadarki en güçlü orgazmımı yaşarken hareketsiz kalmamın imkanı yok.

"Bu çok güzeldi," diye fısıldıyor nefes nefese.

Bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, bunun henüz bitmesini istemiyorum. Aletini açıklığıma yerleştirdiğini hissetmek içimde küçük zevk spazmları yaratıyor. Tıpkı önceki gece olduğu gibi, her saniyenin tadını çıkararak yavaşça içime doğru itiyor. Üzerime eğiliyor, kollarını başımın iki yanına koyarak kendini destekliyor. Bacaklarımın açılmasına izin veriyorum, böylece vücutlarımız sadece birleştığımız yerde birbirine değiyor.

Yavaşça hareket etmeye başlıyor, çekmeden önce olabildiğince derine iniyor. Benimle sevişirken gözleri gözlerimden hiç ayrılmıyor.

Hareket etmeye başlıyorum, her hamlesini kalçalarımı yukarı kaldırarak karşılıyorum, ta ki tek duyabildiğiniz tenlerimizin birbirine çarpması ve nefeslerimizin hızlanması olana dek.

Serbest kaldığımızda, bir önceki gece kadar güzel olur.

Bölüm 16

Logan

Jaxson'la konuşmam gerektiği için ofisine girip meşgul olduğu telefon görüşmesini bitirmesini bekliyorum.

"Lütfen, bizim için yapabileceğiniz her şey takdir edilecektir," diyor. "Kurallara uymak zorunda olduğunuzu biliyorum, ama ne gerekiyorsa hastane için yeni bir kanat inşa edeceğiz."

İşi bittiğinde sandalyesinde arkasına yaslanır ve ellerini kabaca yüzüne siler.

"Bu beni öldürüyor. Başka kimi arayacağımı bilmiyorum. Yemin ederim öyle bir noktadayım ki karaborsadan bir kalp satın almak istiyorum."

Bunu herhangi birimiz için kolaylaştıracak hiçbir şey söyleyemem.

"Carter'ı aradı. Hastalık izni almış. Mia dün gece onunla birlikteydi. Jax, durum düşündüğümüzden de kötü. Gerçekten kötü olduğunu söylüyor. Gidip onunla konuşmamız gerektiğini düşünüyordum. Bildiğimizi bilmesinin zamanı geldi."

Kardeşim anında yıkılır. Onu sadece bir kez ağlarken gördüm, o da babamın cenazesindeydi. Yedi yaşındaydık.

Masasına koştum ve onu yukarı çektim. Jax güçlü olandır. Benim için her zorbayı alt etti. Onu böyle görmek dayanılmaz. En iyi arkadaşı için ağlayan kardeşime sarılıyorum. Bu gezegende Marcus'u Jax'ten daha çok seven biri olduğunu sanmıyorum.

Bırakmadan önce kendini toparlaması için ona zaman veriyorum.

"Onu kaybedemem Logan." Sesi acı dolu.

Keşke Marcus'u kurtarmanın bir yolunu bulacağımıza dair ona söz verebilseydim ama bunu ona yapamam. Sahte umutlar onu daha çok incitir.

"Gidip onu görelim," dedim. Ofisten çıktığımızda Della'yla karşılaşıyoruz. "Jax bağırsaklarını kusuyor. Onu eve götürüyorum. Ofise göz kulak olur musun?"

Jax'e endişeli bir bakış atarak, "Elbette. Bol sıvı aldığından emin olun," diyor. "Umarım yakında kendini daha iyi hissedersin."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Dikkatleri üzerimize daha fazla çekmeden onu ofisten çıkarmayı başardım. Benim arabamı alıyoruz, çünkü araba kullanacak durumda olduğunu sanmıyorum.

Marcus'un dairesine vardığımızda, Willow kapıyı açtığında şaşırdım. Uyumamış gibi görünüyordu.

"Hey, çocuklar," diye fısıldıyor. "Çok uyuyor." "Sadece onu görmem gerek," diyor Jax. "Onu uyandırmayacağım."

Başını sallayıp içeri girmemize izin veriyor. Jax'i yatak odasına kadar takip ediyorum ama o yatağın yanına giderken geride duruyorum. Marcus'a bakıyor. Jax derin nefesler alıyor ama işe yaramıyor. Marcus'un bir şekilde bizden saklamayı başardığı kırılgan halini gördükçe vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başlıyor.

Marcus gözlerini açmadan, "Dostum, ağlamıyor olsan iyi edersin," diyor.

"Siktir git," diyor Jax.

Marcus ilk başta Jax'in şaka yaptığını düşünür, ta ki gözlerini açana kadar.

"Siktir git, Marcus Reed. Bunu benden saklamaya nasıl cüret edersin?"

Ne cüretle pes edersin?"

Marcus'un gücünü kaybetmesini izliyorum. İyiymiş gibi davranmanın ondan ne kadar çok şey götürdüğünü fark etmemiştim.

Jax yatağa oturur ve güçlü kollarının Marcus'un zayıf bedenini sarışını izlemek acı verir.

Marcus'u sallamaya başlar ve fısıldayarak, "Sana bir kalp bulacağım. Sana söz veriyorum, sana bir kalp bulacağım."

Marcus başını sallar, bir şey söyleyemeyecek kadar duygusaldır.

"Vazgeçmeyeceğim. Cenazene gitmemin imkanı yok. Cuma günleri mezarı başında bira içen o berbat arkadaş olmayacağım."

Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum, yıkılmamak için savaşıyorum. Kendimi toparlayabilmek için odadan çıkıyorum.

"Sen nasılsın?" Pencerenin yanında duran Willow'a soruyorum.

"Sevdiğim adam ölüyor," diye fısıldıyor unutulmaz bir şekilde.

Yanına gidip elimi sırtına koyuyorum ve onu biraz olsun rahatlatmaya çalışıyorum.

"Leigh ile konuşuyordum. Babası ilaç sektöründe çok büyük. Bay Baxter'ın bir şekilde yardımcı olabileceğini umuyorum."

Bir zamanlar hepimiz Jax ve Leigh'in birlikte olacağını düşünüyorduk. Aralarında neyin yanlış gittiğinden emin değilim ama Marcus'a yardım etmeye çalıştığı için minnettarım.

~

Son birkaç haftada olanlardan sonra, sanırım hepimizin biraz nefes almaya ihtiyacı var. Herkesi ofisime çağırdım. Marcus, Willow yanına taşındığından beri biraz daha iyi. Sanki daha fazla mücadele ediyor, belki de artık yaşamak için bir nedeni olduğu için.

Hepsi içeri girdiğinde bana tuhaf tuhaf bakıyorlar. Masamda oturan adamın kim olduğunu merak ediyor olmalılar.

"Geldiğiniz için teşekkürler çocuklar, bu Bay Specter," diyerek herkesi onunla da tanıştırıyorum.

"Oturun." Hepsi oturduğunda gülümsedim. "Mia'ya evlenme teklif ettim."

"Siktir," diyor Rhett ve ilk ayağa kalkan o oluyor. Bana sıkıca sarılıyor ve sanırım bu sırada bir kaburgamı kırıp kıramayacağını görmeye çalışıyor. "Sen benim kardeşim olacaksın. Kız kardeşim için daha iyi bir adam seçemezdim."

Marcus gözlerinin altındaki yaşları silerek, "Ah... Siktir," diye mırıldanıyor. "Hepiniz beni bir korkağa dönüştürüyorsunuz."

Ona doğru yürüyorum, böylece kalkmasına gerek kalmıyor. Carter ve Rhett'in bir şeylerden şüphelendiğini biliyorum ama Marcus henüz onlara söylemedi.

Marcus'un elini sıktım ve "Düğünümde olsan iyi edersin" dedim.

Sadece başını sallıyor ve ben de Carter ile Rhett'in sorgulayan bakışlarından kaçıyorum.

Carter benim de elimi sıktı. "İkinizin bunu resmileştirme zamanı geldi."

Jax ayağa kalkıyor ve "Bunu hak ediyorsun Logan," demeden önce bir an için gözlerini kaçırıyor. Başımı sallıyorum ve o da tekrarlıyor, "Hak ediyorsun, Mia. Onun sevgisine layıksın. Mia'yla mutluluğu bulmayı hak eden biri varsa, o da sensin."

Ben kabul edene kadar bunu söylemeye devam edeceğini bilerek başımı sallıyorum.

"Sizden iki iyilik isteyeceğim," diyorum boğazımı temizleyerek. "Nişanlım için mükemmel bir yüzük seçmeme yardım etmenizi istiyorum." Onlar bağırırken gülümsüyorum. "Ayrıca o koridorda yürürken hepinizin en önde durmasını istiyorum. Rhett dışında."

Bana kaşlarını çatıyor ve ben de bir anlığına acı çekmesine izin veriyorum.

"Onu evlendirebilmek için koridorda yürüyeceksin." Marcus boğuk bir sesle, "Kahretsin, bu çok duygusal," diyor. "Sanırım benim Toplarım geri çekildi ve amım büyüyor."

Hepimiz gülüyoruz ve Marcus'un hâlâ şaka yapabilmesine ve bizi güldürebilmesine hayranlık duyuyorum.

Dakikalar sonra kahkahalar kesildi. Bay Specter yanında getirdiği yüzükleri ortaya koyduğu anda, hepsi hangi yüzüğü almam gerektiği konusunda tartışmaya başladı. Onlar için istediğim şey buydu. Gizli kameraya bakıp göz kırpıyorum. Marcus'u kurtaramazsak, onunla ilgili olabildiğince çok anıyı kameraya çekeceğim.

~

Carter küçük platin halkayı parmaklarının arasında döndürerek, "Bu yüzüğü çok beğendim," diyor. Bana bakıyor ve gülümsemesi her şeyi anlatıyor. "Bu onun yüzüğü."

Della'yı kastettiğini bilerek başımı sallıyorum. "Bu onun için yapıldı."

"Kimin için?" Rhett konuşmanın sonunu yakalayarak sorar. Carter yüzüğü ona uzatır. "Ne düşünüyorsun? Della mı?" "Ciddi misin yoksa benimle dalga mı geçiyorsun? Genelde anlarım."

"Ciddiyim," diye gülüyor Carter. "Onu dürüst bir kadın yapmanın zamanı geldi."

"Doğru söyledin," diye şaka yapıyor Rhett.

Göz ucuyla Marcus'un Bay Specter ile konuştuğunu görüyorum.

Rhett ve Jax bile yüzük bakıyor ve ilişkileri yok. İçimden bir ses yakında vida ekibinin isimlerinin değişeceğini söylüyor, sadık dostlar. İsim değiştirme işini Marcus'a bırakacağım. Bu konuda berbat olduğum açık.

Sonunda bir yüzükte karar kıldım ve Bay Specter'dan benim için bir gravür eklemesini istedim.

Şimdi tek yapmam gereken Mia'ya yüzüğümü vermenin mükemmel yolunu planlamak.

Bölüm 17

Mia

Logan ve ben onun yanına taşınmamın daha iyi olacağına karar verdik. Zamanımın çoğunu onun evinde geçiriyorum ama Marcus'u haftada en az bir kez ziyaret ettiğimden emin oluyorum.

Kuzey Carolina'ya giden son uçağa bindim. Logan yarın her şeyi toplamama yardım etmek için bana katılacak.

Çocuklar evi asla satmayacaklar, çok fazla güzel anı barındırıyor ama ben annemin eşyalarını evimde istiyorum.

Taksiye binerken gülümsüyorum. Evi tekrar göreceğim için heyecanlıyım ve hafta sonunu burada Logan'la geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Burası ona aşık olduğum yer.

Taksi eve yanaştığında hemen parasını ödüyorum, sonra çantamı alıp iniyorum. Taksi uzaklaşırken Logan, Jaxson, Marcus ve Carter'la tanıştığım eve bakıyorum. Ailemin evine bakıyorum ve böyle harika adamlara ailem diyebileceğimi bildiğim için büyük bir rahatlık hissediyorum.

Kapının kilidini açtığımda derin bir nefes alıyorum ve ciğerlerimi her zaman evi dolduran tanıdık kokuyla dolduruyorum. Çantamı kapının yanına koyuyorum ve merdivenlerden yatak odalarına çıkıyorum.

O kadar derin düşüncelere dalmışım ki Logan "Hey, günün kötü mü geçti?" dediğinde neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Kalbim küt küt atıyor, tıpkı bana bu soruyu sorduğu son günkü gibi. Onu sadece yarın görmeyi bekliyordum ama itiraf etmeliyim ki bu hoş bir sürpriz oldu. Başından beri bana sürpriz yapmayı planladığı için daha erken bir uçuşa binmiş olmalı.

"Önemli bir şey değil. Yine dersi mi ektiniz?" Yüzümdeki kocaman gülümsemeyi engelleyemeyerek ilk öpüştüğümüz günkü sorumu tekrarlıyorum.

Ona sahip olduğum için çok şanslıyım. Bana öpüşmeyi öğrettiği günü canlandırmak istemesi, beni gerçekten ne kadar sevdiğini vurguluyor.

"Hayır, iptal edildi. Bu gece bir maç var." Logan başını eğiyor ve gözleri yüzümü arıyor, tıpkı beni ilk öptüğü günkü gibi. Artık bana öyle baktığında gerçek beni gördüğünü biliyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Odama girdiğimde Logan da beni takip ediyor. Yatağıma oturuyor, bu da bir delikanlıya aşık bir genç olarak ona karşı hissettiğim yoğun duyguları geri getiriyor. Onu böyle, bu evde görmeyi özlemiştim.

"Konuş benimle Mia. Yardımcı olabilirim ve en kötü ihtimalle dinleyebilirim."

Yüksek sesle gülüyorum, bundan çok keyif alıyorum. Hayatımın en muhteşem günlerinden birini yeniden yaratmaya istekli bir adam bulduğum için nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Henüz kimseyle öpüşmedim ve bugün tüm arkadaşlarım ilk öpüşmelerinden bahsediyordu. Sanki ..." Eskiden olduğum genç kız için biraz üzgün hissederek kelimelerin uçup gitmesine izin verdim.

"Nasıl hissettin?" Logan ayağa kalkıyor ve benim olduğum yere doğru yürüyor. Ona cevap vermediğimde, parmağını nazikçe çenemin altına yerleştiriyor ve yüzümü kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Sanki ..." Zor yutkunuyorum, bunalmış hissediyorum. "Eskiden şişman ve çirkin olduğumu düşünürdüm." Başımı sallıyorum. "Ama senin gözlerine baktığımda kendimi hiç öyle görmedim. Sen de beni hiç öyle görmedin. Ben hep senin gözlerinde ne kadar güzel olduğumu gördüm."

Sözlerimin onu şaşırttığını görebiliyorum.

"Şişman değilsin ve kesinlikle çirkin de değilsin, Mia." O ana geri dönüyor.

"Ya beni öpmek isteyen bir erkekle tanışırsam ve bunu berbat edersem?" "Seni gerçekten rahatsız eden bu mu?"

"Evet, aptal gibi görünmek istemiyorum."

"Nasıl öpüşüleceğini öğrenmek ister misin?"

"Ders almak için bir yere gidemem ki" diye fısıldıyorum, sırada ne olduğunu bilerek.

"Sana gösterebilirim."

"Bu senin için sorun olur mu?"

Ellerini boynumdan indiriyor ve gülümsüyor. Bu sefer farklı, sanki gergin.

"Elbette benim için sorun yok," diye fısıldıyor. "Burası kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi attığı kısım. Sana nasıl öpüşüleceğini göstermeme izin verdiğine inanamıyordum."

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve elini enseme koyarak midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Tek gereken bu, sadece bir dokunuş.

"Bu konuda çok fazla endişelenirseniz, tüm deneyimi kaçırsınız."

Şimdi ne demek istediğini anladığım için gülümsüyorum.

Başını sağa doğru eğerek, nefesini dudaklarımda hissedene kadar bana yaklaşıyor. Beni öpmesini beklerken kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Dudakları neredeyse dudaklarıma değene kadar yavaşça aradaki mesafeyi kapatıyor. "Mia Daniels, Bayan Mia West olma onurunu bana bahşeder misin?"

Dizlerinin üzerine çöküyor ve her şey duruyor. Kulaklarımdaki gürültülü gumbürtü, içimdeki titreme ve hatta ellerimin titremesi. Ayaklarımda dibindeki adama bakarken etrafımızda sadece mükemmel bir sessizlik var.

Cebinden bir yüzük çıkarıp bana doğru uzatıyor ve ben mutluluk gözyaşlarımı tutamıyorum.

"Logan West, isminizi almaktan onur duyarım."

Yüzüğü parmağıma takıyor ve hemen beni kucaklıyor. Vücudunu bana doğru bastıran bir adım atarken dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Dili yine alt dudağımda geziniyor ve dudaklarımı aralayarak ağzıma girmesine izin veriyorum. Alt dudağımla usulca ısırmadan önce dilimi okşuyor. Logan beni öptüğünde, her zaman her yerimi saran inanılmaz hislere karşılık olarak titreyen bir nefes alıyorum.

Diğer elini çeneme götürüyor ve vücuduyla beni duvara yaslanana kadar geri itiyor. Bu sefer durmuyor.

Bölüm 18

Logan

Ellerim şortuna gidiyor ve külotuyla birlikte hızla çıkarıyorum. Gömleğini çıkararak sütyenine erişmemi sağlarken, gömleğimi çıkarmak için hızlı bir çalışma yapıyor. Pantolonumu çıkarmak için birlikte çalıştık.

İkimiz de çıplak olduğumuzda, ellerimi o n u n etrafında dolaştırıyorum ve kıcını tutuyorum. Onu kendime doğru kaldırıyorum ve o da bacaklarını hızla belime doluyor. İçine girerken kıcının yanaklarını ayırıyorum.

"Logan," diye bağıyor, tırnakları omuzlarıma batıyor. Pes etmiyorum, ama içine girmeye devam ediyorum ve sadece tepkisinden bile onun tatlı noktasına ulaştığımı anlıyorum. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin" diye bağırmaya başladı.

Kollarını sıkıca etrafıma sarıyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor ve neredeyse boşalıyorum. Kıcını sıkıyorum, parmağım yumuşak etine giriyor ve bu onu sikimin etrafında dayanılmaz derecede sıkı hissettiriyor.

"Siktir," diye tıslıyorum boşalırken, daha fazla dayanamıyorum. Leğen kemiğimi klitorisine sürüyorum, coşkunun beni yıkamasına izin veriyorum.

Nefesi kesiliyor ve bana karşı geriliyor. Orgazm onu o kadar sert vuruyor ki, titremiyor bile. Orgazm olduğunu anlamamın tek yolu iç kaslarının sikimin etrafına kenetlenmesi. Onun iç i n d e olmak çok iyi hissettiriyor. İkimiz de boşalmış olmamıza rağmen durmuyorum, hızımı yavaş tutuyorum.

Birkaç dakika sonra, kendimi tekrar sertleşirken hissedebiliyorum ki bu yeni bir rekor. Daha önce hiç bu kadar çabuk iyileşmemiştim.

Ellerini boynuma götürüyor ve beni öpüyor. Hayır, sanki nefeslerim ona ulaşmazsa boğulacakmış gibi beni yutuyor.

Arkamı dönüp bizi yatağa götürüyorum. Üstüme oturdu ve bana binmeye başladığında bir elimi saçlarına göturdüm. Bir avuç tutuyorum ve o benim horozuma çarparken asılıyorum. Geri çekiliyor ve masum bir kızıdan vahşi bir kadına dönüştüğü anı görüyorum. Her vuruşunda göğüsleri göğsüme çarpıyor. Kahretsin, bu erotik.

İki elimi de göğüslerine götürüp sertçe sıkıyorum. Omuzlarımı tutuyor ve tırnaklarını derime geçiriyor, böylece üzerimde daha hızlı hareket edebiliyor.

Serbest kalmak için mücadele ettiğini gördüğümde ellerimi kalçalarına götürüyorum. Onu aşağıda tutuyorum ve üzerimde öğütmeye zorluyorum.

"Ah." Kelimeyi ağzından kaçırdı ve ben de hemen arkasını döndüm, böylece sırtüstü yattı. Sıkımı onun sıcak amına sokarak, omuzlarından kıkına kadar tüm vücudunu kavislendirene kadar onu hızlı ve sert bir şekilde alıyorum.

Geldiğini hissettiğimde, sol kalçamı yatağın üzerine, tam onunkinin altına yerleştiriyorum ve onu iyice açıyorum. Kalçalarını tutarak, orgazm dünyamı sarsana ve onun üzerine düşene kadar onu olabildiğince sert alıyorum.

Tükendim. Hareket edemiyorum.

"Sanırım beni kırdın," diye inliyorum, bu da onu sadece güldürüyor. Yanına kayıyorum ve öylece uzanıp ona bakıyorum.

Sol elini kaldırıp yüzüğe bakıyor ve daha yakından bakmak için yüzüğü çıkarıyor. Yazıyı gördüğü anda yüzündeki gülümseme kayboluyor ve gözleri parlamaya başlıyor.

"Seni seçiyorum," diyorum.

Yüzüğü tekrar takıyor ve ardından beni öpmeye başlıyor. "Seni seçiyorum," diye fısıldıyor, göğsümün her tarafını morartmaya başlarken. "Bunu sana hep yapmak istemiştım ve şimdi beni savuşturacak enerjin olmadığına göre, her santimini işaretleyeceğim."

Saçları az önce işaretlediğı derinin üzerinde gezinirken arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

~

Düğünü planlıyoruz, Marcus için bir kalp bulamazsak diye çok fazla beklemek istemiyoruz.

Bu akşam prova yemeğımız var ve bunun için heyecanlanacağımı hiç düşünmemiştim.

Tören için bilmemiz gereken her şeyi prova etmek üzere hepimiz kilisede buluşacağız. Daha sonra hepimiz yolun hemen aşağısındaki güzel İtalyan restoranına gideceğiz. Samimi bir havası var ve yemekleri harika.

Kilisenin önünde durduğumuzda Mia da ben de yüzümüzdeki kocaman gülümsemeyi engelleyemiyoruz. Elini tutuyorum ve kilisenin içinde yürürken, bir dahaki sefere buraya geldiğimizde nasıl karım olacağını düşünüyorum.

Papaz Bowen'ı selamlıyoruz ve herkes buradayken bize tüm süreci anlatıyor.

Mia ve Rhett kilisenin arka tarafına doğru yürürken, Rhett'in kolunu Mia'nın omuzlarına atıp saçlarını karıştırmasını izliyorum.

"Rhett!" diye bağılıyor ve bu hepimizi güldürüyor.

Jax yanımda duruyor, onu Marcus ve Carter takip ediyor.

Papaz Bowen'a gülümsüyorum, o da bana yaklaşıyor ve fısıldıyor: "Düğün gününde koridorda yürüyene kadar bekle. O zaman gülümsemeyeceksin. Bir bebek gibi ağlıyor olacaksın."

Sinirli bir kahkaha patlattım, bu da diğerlerini güldürdü. "Biz de gelebilir miyiz?" Rhett koridorun aşağısından bağıyor ve bu bizi daha da güldürüyor.

Papaz Bowen, "Düğün günü böyle bağırma," diye karşılık veriyor.

"Marcus!" Jax bağıyor ve salondaki tüm atmosfer değişir. mutluluktan paniğe dönüşüyor.

Jax, Marcus yere düşerken onu yakalar. Mia ve Rhett koridora doğru koşarken Carter şok olmuş bir şekilde durmaktadır. Mia çantasını kapar ve 911'i aramayı umarak telefonunu çıkarır.

Marcus'un kendine geldiği anlar olur ve o anlarda gözlerini Jax'ten ayırmaz. "Tuttum seni. Tuttum seni." Jax'in tekrar tekrar söylediği tek şey bu.

"Seni yakaladım."

~

Hepimiz bekleme odasında oturuyoruz.

"Jax," Carter onun oturduğu yerden başını kaldırıp bakmasını bekliyor, başı ellerinin arasında ağır ağır sallanıyor. "Bize neler olduğunu anlatacak mısın?"

Jax başını sallar, ayağa kalkar ve bekleme odasından dışarı çıkar.

Mia ayağa kalkıyor ve peşinden gitmek isteyen Carter'ın kolunu tutuyor. "Bırak gitsin. Ben sana söylerim."

"Biliyor musun?" Carter başını sallayarak yerine oturur.

Mia yanıma oturuyor ve ben de elini tutuyorum, eğer söyleyemezse atlamaya hazırım.

Tavana bakar ve sertçe yutkunur.

"Kurşunu göğsünden çıkardıklarında bazı parçaları gözden kaçırmışlar."

Derin bir nefes alıyor ve onun için ne kadar zor olduğunu görünce ben devralıyorum.

"Kurşun zehirlenmesi var. Çok geç yakalamışlar. Parçalar kalbine yerleşmiş ve zehirlenmenin yanı sıra enfeksiyona da neden oluyor. Parçaları çıkarmak için girdiklerinde hayatta kalamayacak kadar zayıf."

Boğazımı temizliyorum. Bu şekilde yüksek sesle söylemek yıkıcı.

"Marcus ölüyor," diye fısıldıyor Mia. Yerinde duramayarak ayağa kalkıyor. "Onu donör listesinde üst sıralara çıkarmaya çalışıyorduk. Kalp naklinden kurtulma şansı yüksekti ama bu geçen aydı. Marcus ölüyor," diyor yıkılırken.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," diyor Carter, hepimizin bir noktada söylediği aynı sözü söylüyor.

Başımı sallıyorum.

"Ne denedin?" Rhett sorar. Ayağa kalkar ve yürümeye başlar. "Bütün doktorları kontrol ettin mi?"

"Jax dinleyen herkesle konuştu."

"Meksika'da kalp almayı denedin mi?" diye tersliyor.

"Jax şu anda bununla meşgul," diyorum sakince, sanki yasaları çiğnemekten bahsetmiyormuşuz gibi.

"Neden kimse bana söylemedi?" Carter soruyor. O ayağa kalktığında ben de kalkıyorum. Havada yoğun bir gerilim var. "Neden bana söylemedin?" Bana doğru bakıyor.

"Bana düşmezdi."

"Senin yerin değil miydi?" diye tekrarlıyor sözlerimi. "O bizim kardeşimiz! Tam olarak sizin yerinizdi. Babamın tüm o kalp krizlerinden nasıl kurtulduğunu sanıyorsun? Marcus'a yardım edebilecek bir doktor tanıyor olabileceğimi bir an olsun düşündün mü?"

Kahretsin, yapmadım.

"Doğru," diye tersliyor Carter, dışarı çıkıp birinin numarasını çevirmeye başlarken.

"Düşünmedim," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Rhett elini omzuma koydu. "O üzgün. Bunun seni etkilemesine izin verme. Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

Mia beni kollarına çekerken sadece başımı sallayabiliyorum.

Bölüm 19

Mia

Hâlâ birinin gelip bize neler olduğunu anlatmasını bekliyoruz. Logan ve Jaxson'ın arasında oturuyorum, ikisinin de elini tutuyorum.

Willow yanında başka bir kadınla hızla içeri giriyor ve Jaxson'ın yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Carter nerede?" diye soruyor diğer kızlar.

Carter onun kolunu tutarak, "Hey," dedi. Onun içeri girdiğini bile görmedim. "Dr. Barnard'la konuştum. Bana Dr. Bokeria'nın numarasını verdiği için teşekkürler. Şimdi canlı bir konferans yapacaklar. Nasıl gittiğini sana haber veririm."

Tekrar ayrılır ve beklemeye geri döneriz. Jaxson kalkıyor ve Carter'ı odadan çıkana kadar takip ediyor. Umarım bir şeyler bulabilir.

Saatler sonra, Jaxson ve Carter odaya geri dönerler. İkisi de savaşa gitmiş gibi görünüyor. Endişe çizgileri onları yıllarca yaşlı gösteriyor.

Jaxson, Logan ve bana baktı. "Marcus sizi görmek istiyor. Koridorun sonunda, 413 numaralı odada."

Kahretsin, çok kötü. Oraya girip veda edebilir miyim bilmiyorum.

Logan beni ayağa kaldırıyor ve kolunu bana dolayarak koridorda yürüyoruz. Sanki kırık kalplerin ve kayıp hayallerin parçaları üzerinde yürüyormuşuz gibi uzun ve boş geliyor.

Odaya girdiğimiz anda gözlerim Marcus'u arıyor. Logan'dan kurtulup yatağın yanına koşuyorum ve monitörlerden gelen tüm tüpleri ve sesleri dinliyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye fısıldıyor Marcus. Yatak onu bütünüyle yutmaya çalışıyor gibi görünüyor. "Senden büyük bir iyilik isteyeceğim."

"Her şeyi," ikimiz de aynı anda söylüyoruz.

"Kilisede bir düğün istediğini biliyorum. Ölmeden önce gerçekten orada olmak istiyorum. Burada, bu odada mı evleneceksiniz?"

O daha konuşmasını bitirmeden başımı sallamaya başladım bile. Marcus için her şeyi yaparım.

Logan, "Papaz Bowen'ı arayıp çocuklara söyleyeceğim," diyerek beni Marcus'la yalnız bırakıyor.

Ona sarılmak istiyorum ama onu incitmekten korkuyorum. Bu kadar kırılğan görünmesi korkunç. Zehir gözlerimizin önünde onu yiyip bitiriyor. Bu kadar güzel, canlı bir adamın eski halinin bir kabuğuna dönüşmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu anlatacak bir kelime olduğunu sanmıyorum.

"Buraya gel," diye fısıldıyor, bir koluyla zayıfça bana uzanıyor.

Yatağın kenarına oturuyorum ve elimden geldiğince ona sarılıyorum.

"Gitmeni istemiyorum," diye hıçkırıyorum. "Yeterince umut edersem iyileşeceğini düşünmüştüm. Sana veda edemem."

"O zaman yapma," diye fısıldıyor. "Bu bedenin ölecek olması benim öldüğüm anlamına gelmez Mia. Bu sadece bir beden. Bu hayattan sonra nereye gideceksek oraya gideceğim ve siz bana katılana kadar oradakileri çıldırtacağım."

"Seninle konuşursam beni duyacağını düşünüyor musun?" "Umarım duyayım. Gerçekten öyle umuyorum."

~

Aynadaki yansımama baktım. Willow ve Leigh hazırlanmama yardım etti.

Della, Jamie ve Danny'nin hemen arkasında olduğu halde tuvalete girer. Bana sarılıyor ve gururla gülümsüyor.

"Büyüleyici görünüyorsun, Mia."

Willow ve Leigh'i selamlıyor ve ben elbiseyi göbeğimin üzerinde düzeltirken Danny, "Gerçek bir prenses gibi görünüyorsun," diyor.

Yüzündeki hayranlık bana yapılan en büyük iltifatı.

Hepimiz hazır olduğumuzda, kızlar erkeklerin yanına gitmek için ayrıldılar. Tuvaletten çıktığımda Rhett beni bekliyor. Kendini duvara yaslandığı yerden itiyor ve gözleri ayaklarımdan başlayıp yüzüme ulaşıyor.

"Keşke annem ve babam şu anda seni görebilselerdi. Dönüştüğün kadın onları çok gururlandırırđı."

Elimi yüzümün önünde sallamaya başladım. "Beni ağlatacaksın."

Elimi tutuyor ve boğazını temizliyor.

"Bu günü hiç düşünmemiştim. Seni başka bir adama vermek zorunda kalacağım bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Bir yanım hâlâ bunu babamın yapacağını düşünüyordu. Babam şu anda burada olsaydı sana ne derdi diye düşünmeye çalıştım."

Alnıma bir öpücük konduruyor ve geri çekildiğinde şöyle diyor: "Her zaman benim küçük kız kardeşim olacaksın. Sahip olabileceğin canavarlarla savaşmak için her zaman elimden geleni yapacağım. Ama sana söz veriyorum Mia, hamile olduğun için gecenin bir yarısı aşerdiğinde telefona cevap vermeyeceğim. Bu Logan'ın işi."

Gülmeye başlıyorum ve bu onu gülümsetiyor.

"Ama yeğenlerime her zaman bakıcılık yapmaya hazırım."

"Ledge Amca," diye sesleniyor Danny koridorun sonundan. "Neden bu kadar uzun konuşuyorsun? Bacaklarım beklemekten yoruldu. Logie Amca tırnaklarını yemeye başladı. Babam eğer hemen buraya gelmezsen seni almaya geleceğini söylüyor."

"Onu duydunuz. Hadi şu gösteriyi başlatalım."

Kolumu Rhett'in koluna doladığımda derin nefesler alarak beni koridorda yürütmesine izin veriyorum. Odaya girdiğimizde tüm çiçeklere ve adamların güzel görünmesi için gösterdikleri çabaya şaşıyorum. Marcus, dik oturabilmesi için arkasına koydukları yastıklara ağır ağır yaslanıyor.

"Bu kadını kim ele veriyor?" Papaz Bowen hemen konuya giriyor.

Rhett "İstiyorum" dediğinde deli gibi göz kırpmaya başlıyorum. Elimi tutup Logan'inkine yerleştiriyor.

Logan'ın gözlerine baktığımda her şey kayboluyor. Sadece onun sözlerini duyuyorum ve sadece bana duyduğu aşkı görüyorum.

Yeminlerimizi ederken, sahip olduğumuzu bile bilmediğim yüzüklerimizi değiştiriyoruz. Papaz Bowen dedi ki, "Size Bay ve Bayan West'i takdim ediyorum."

Odadan alkış sesleri yükseliyor ve Danny dans etmeye başlıyor, ama gözlerim Marcus'a gidiyor ve sahip olduğum tüm kontrolü kaybediyorum. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken gülümsüyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve ona bunu verebildiğimiz için çok mutluyum.

EPİLOG

Logan

Marcus'un yaşadığı aksilikten sonra durumu biraz daha iyiye gidiyor. Umutlanmamamız gerektiğini, bunun sadece fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyorum.

Karım beni öldürecek ama. Bugün katılacağı direk dansı yarışmasını bilmediğimi sanıyor. Onu desteklemek için hepimiz orada olacağız.

Herkes gitmeye hazır olduğunda, üç araba alıyoruz. Park yeri bulduk ve tam başlarken yerimize geçtik.

İlk yarışmacı sahneye çıktığında Rhett bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Küçük kız kardeşimin direk dansı yapmasına izin verdiğine inanamıyorum. Onu sana veriyorum ve ilk birkaç ay içinde onu bozuyorsun."

Gülüyorum ama yine de kelimeleri çıkarmayı başarıyorum. "Bunların hepsi Mia'nın. Benim söz hakkım yok. Bunu neredeyse bir yıldır yapıyor. Onu görene kadar bekle."

Tüm performansları izlerken, hepsinin iyi olduğunu kabul etmek zorundayım. Sırada Mia'nın olduğunu anons ettiklerinde dik oturdum.

Işık, sahnede hiçbir şey göremeyeceğimiz kadar azalıyor. Telefonumu çıkarıp kayda basıyorum, bu anı onun için yakalamak istiyorum. Piyano notaları şarkıyı açıyor ve mavi bir renk tonu onu görebileceğimiz kadar parlaklaşıyor.

Hareket etmeye başladığında nefesim kesiliyor. Çok daha iyi oldu. Kahretsin, şuradaki benim karım.

Yaptığı her şeyde çok fazla duygu var. Şarkıyı daha önce hiç duymamıştım ama ona mükemmel uyuyor. İlk yarıda karımı izliyorum, sonra yavaşça telefonumu çeviriyorum, erkeklerin yüzlerini yakalamak istiyorum. Carter'la başlıyorum, olduğu yerde donup kalmış, gözleri karımın her hareketini yakalıyor. Jaxson'ın yüzünde kocaman bir gülümseme var, bu da beni gülümsetiyor.

Aynı anda kamerayı Marcus ve Rhett'e odaklıyorum. Yüzlerindeki duygu paha biçilemez. Bunu onun için yakalayabildiğim için çok mutluyum. Kamerayı kendime çeviriyorum ve tekrar ona odaklamadan önce ona göz kırptıyorum.

Şarkı bittiğinde, yere kayarak ve hareketsiz yatarak performansını sonlandırıyor.

Adamlar bir an için afallıyor, sonra Marcus ayakta durmaya çabalıyor ve alkışlamaya başlıyor. Mia kafasını kaldırır ve Marcus'u görünce dizlerinin üzerine çöküp ağzını kapatır.

Marcus, "Hareket halindeki şiir gibiydiniz. Kalbimin her atışıyla, beni son bir kez daha şaşırttığın için teşekkür ederim."

Öne doğru eğiliyor ve yere doğru ağılıyor, ama sonra benim yapabileceğimden daha hızlı bir şekilde ayağa fırlıyor ve sahneden atlıyor. Marcus koridorda ilerlerken o da sandalyeleri kullanarak merdivenlerden yukarı doğru koşuyor. Son iki kişi ayağa kalkıp yoldan çekiliyor, Mia'nın kollarını ona dolaması için tam zamanında.

~

Mia

Noel için hiç büyük bir şey yapmadık ama bu yıl farklı. Kimse yüksek sesle söylemiyor ama bu Marcus'la son Noelimiz.

Willow'un bugün için her şeyi ayarlamasına yardım ediyordum. Erken kalktım ve Logan'ı uyandırmamak için usulca yataktan sürünerek çıktım.

Odadan gizlice çıkmadan önce bir çift pantolon, bir tişört ve kışlık ceketimi giyiyorum. Dışarı çıktığımda Marcus'u güvertede, üzerinde bir battaniyeyle otururken görünce şaşırmadım. Güneşin doğuşunu izliyordu.

"Eskiden hiç böyle şeyler yapmazdım," diye fısıldıyor.

Ona doğru yürüyorum ve hemen yanına bir sandalye çekiyorum. Oturuyorum ve elini elime alıp başımı omzuna yaslıyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

Gökyüzü nefes kesici bir renk cümbüşü.

"Sana bir şey sormam gerek."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne istersen."

"Jax'in Cuma günlerini mezarımın başında bira içerek geçirmemesini sağlayacağına söz ver."

Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyorum ama duygularımı bastırıyorum. "Söz veriyorum."

"Willow'la iletişimini sürdürmeni istiyorum. Yeni biriyle tanıştığında, bu mektubu ona vermeni istiyorum."

Zarfı ondan aldım ve üzerinde '*yeni bir hayat*' yazdığını gördüm.

o.

"Düğün günü, bunu evleneceği adama vermeni istiyorum. evlenmek."

"Kalbimi tutan adama.

Hayatım boyunca geçtiğimiz yıl ağladığım kadar çok ağlamamıştım. Vücudumuzun neden bu kadar çok sudan oluştuğunu şimdi anlıyorum.

"İlk çocuğunu doğurduğu gün, ona bunu ver."

Willow.

"Bunlar Jaxson için."

Onları alıyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdığı için kelimeleri okuyamıyorum. "Bu senin için."

Şaşıracak zarfı ondan alıyorum. Ne yazdığını görebilmek için gözlerimi hızla kırpttırıyorum ama zarfın üzerinde hiçbir şey yazmıyor.

"İlk çocuğunuzu beklediğinizde açın."

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum, çok duygusal hissediyorum. "Mektubum için teşekkür ederim. Söz veriyorum, onların da mektuplarını almalarını sağlayacağım. Hepsini güvende tutacağım."

Uzarlara, ufkun ötesine bakıyor ve ben de mektupları güvenli bir yere koymak için ayağa kalkıyorum.

~

Bu Noel'de tek bir kuralımız vardı, parasal değeri olan hiçbir hediye almamak.

Hepimiz oturma odasında oturuyoruz ve ağacın altında hiç hediye olmadığını görmek çok garip.

Önce Carter ayağa kalkar. Bir gece önce Jamie ve Danny ile özel bir Noel geçirdiler. Bir çocuğa hediye vermemek olmaz.

"Parasal değeri olmayan bir hediye vermenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Rhett kuru bir sesle, "Senin için berbat olmalı," diyor.

Hepimiz gülmeye başladık ve bu kalbimi ısıttı. İstedğim buydu. "Tamam, ama kulaklarınız kanamaya başladığında, bunun kendi kulaklarınız olduğunu unutmayın.

hata."

Kanepenin arkasından bir gitar çıkardığında o kadar şaşıyorum ki ağzım açık kalıyor. Danny üç adımda geliyor ve birlikte Marcus'a bakan kanepeye oturuyorlar.

Carter telleri tıngırdatmaya başlar. "İçimde bir arkadaşın var." Bir Disney filminden çocuk şarkısı söylüyor ve Danny de katılınca kalbim pelteye dönüyor.

Son nota bittiğinde hepimiz el çırpıyoruz ve küçük Bayan Danny hemen selam veriyor.

Sırada Rhett var. Hepimize kaşlarını çatıyor. "Şarkı söylemem için kartanesi kadar bile şans yok." Hepimiz aynı anda 'aww' diyoruz.

"Ama!" diyor parmağını kaldırarak. "Aslında bir şeyler düşünmeyi başardım ve bu bile tek başına bir hediye sayılmalı."

Della hemen, "Evet, düşünmeyi sevmediğini biliyoruz," dedi. Yine bir kahkaha patlattık.

"Güller kırmızı, menekşeler mavi, sizi seviyorum çocuklar, umarım siz de beni seviyorsunuzdur."

Hepimiz ona bakakalıyoruz, ta ki o gülmeye başlayana kadar. "Sadece seninle dalga geçiyorum."

"Ledge Amca!" Danny'nin nefesi kesildi. "S kelimesini söyledin."

Anında üzülmüş görünüyor. "Kahretsin, özür dilerim prenses." Tekrar söylediğini fark edince yüzünü kapatır. "Kahretsin."

Carter sonunda gülmekten nefesi kesildiğinde, "Senin yeteneğin çocuğuma nasıl küfür edileceğini öğretmek mi?" der.

"Beni bilirsiniz," diyor omuzlarını silkerek. "Hepiniz gülmeyi bitirdiğinizde, aslında küfür etmemi içermeyen bir şeyim var."

Hepimiz tekrar rahatlıyoruz ve Rhett bana bakıyor.

"Düğününde seninle hiç dans edemedim, bu yüzden bugün benimle dans edeceğini umuyordum."

"Bu mükemmel," diyor Marcus, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Rhett bana elini uzatırken 'Dance with my father'ın açılış notaları odayı dolduruyor.

Titreyen dudağımla elini tutuyorum ve ağlamamak için ısırıyorum. Beni kollarına çekiyor ve dans etmeye başlarken bana sarılıyor.

Rhett asla dans edemezdi, dans etmeyi kesinlikle reddetti ama şu anda benimle dans ediyor.

Rhett aniden durdu ve elini Marcus'a uzattı. Kalkmasına yardım ediyor ve şarkının geri kalanında birlikte dans etmemiz için beni Marcus'a veriyor.

Gözlerimi Marcus'tan ayırmıyor, mavinin rengini, taşıdıkları sevgiyi ve arkalarındaki kocaman ruhu sonsuza dek zihnime kazımaya çalışıyorum.

Şarkı bittiğinde, "Seni kalbimin her atışıyla seviyorum" diyorum. Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve sandalyeye dönmesine yardım etmeden önce alnına bir öpücük konduruyorum.

Jax ayağa kalkar ve bir an için gözlerini yere diker. "Bunu takip etmek zor. Seninle dans ederdim ama aynı etkiyi yaratacağını sanmıyorum," diye şaka yapıyor Marcus'la.

"Bu, üzerinde uzun uzun düşündüğüm bir konu. Pişman olacağın tek şey ne? Mia'ya olanlar için hâlâ kendini suçladığını biliyorum." Bir anda eğlenceli atmosfer buharlaşıyor ve gözlerim Jax ile Marcus arasında gidip geliyor. "Listeyi aldım ve o sayfadaki her bir ismi görmeye gittim. Josie hariç herkesi."

Jax, Marcus'a bir kağıt parçası uzatıyor ve Marcus gülmeye başlayana kadar nefesimi tutuyorum. "Dilekçe mi? Suçluluk duygusundan kurtulmam için onlara bir dilekçe mi imzalattın?"

"Evet, buna ihtiyacın olduğunu düşündüm. Kağıt üzerinde bir müdahale gibi."

Marcus gerçekten mutlu görünerek başını sallıyor ve ben de tuttuğum nefesi dışarı veriyorum. "Buna ihtiyacım vardı. Gerçekten ihtiyacım vardı. Teşekkürler, Jax."

"Bir şey değil." Marcus'un üzerine eğilir ve başının yan tarafına bir öpücük kondurur. "Seni seviyorum."

Marcus sadece başını sallar, hiçbir şey söyleyemez.

Zıplıyorum. Pistte dans ederken "Sıra bende" diye şarkı söylüyorum.

"Oh evet, direk nerede?" Jax şaka yapıyor ve ben de televizyonun arkasından zarfları almadan önce ona göz kırpıyorum.

"Hepinize kupon veriyorum. Marcus bana zamanın değerini öğretti. Bu yüzden her biriniz bir günlük kupon alacaksınız ve bu kuponla benim zamanımı istediğiniz gibi harcayabileceksiniz."

Zarfları dağıtmaya başladığımda Marcus, "Logan'ın nasıl harcayacağını biliyorum," diye takılıyor ve bu da son gerginliğin de kaybolmasını sağlıyor.

Logan ayağa kalktığında televizyona doğru yürüyor ve onu açıyor. Televizyona bir kamera bağlayıp oynat tuşuna bastıktan sonra tekrar yanıma oturuyor. Kolunu omuzlarıma doladığında onun yanında rahatlıyorum.

Ekranda anılarımız canlanırken hepimiz şok olduk. Logan çocuklardan benim için bir yüzük seçmelerine yardım etmelerini istiyor. Marcus ve Willow uyuyor. Rhett horluyor. Buna hepimiz gülüyoruz. Sonra Danny'nin Rhett ve bana düğün için acele etmemizi söylemesi ve düğünün kendisi var. Direkt dansım bile var.

Sonraki bir saati birbirimizi ne kadar mutlu ettiğimizi izleyerek geçiriyoruz ve bir sonraki Noel'in de aynı olması için dua ediyorum.

~

Logan

Bugün de kaydettiğimi kimse bilmiyor. Gelecek Noel için saklayacağım, böylece o zaman izleyebiliriz.

Mia yatağa sürünüyor ve kalçama bir öpücük konduruyor. Parmaklarını boxer'ımın altına sokuyor ve bacaklarımdan aşağı çekiyor.

"Ne yapıyorsun, tatlım?" Saçlarına uzanırken fısıldıyorum. "Sana Noel hediyeni veriyorum," diyor saçlarını sararken.

parmaklarını sikimin etrafında dolaştırıyor. Beni hafifçe okşuyor, ve bu karıncalanmalar gönderiyor

zevk tenimde yarışıyor. Kahretsin, bu iyi hissettiriyor.

Biraz öne eğiliyor ve saçları üzerime dökülüyor. Onu görebilmek için saçlarını tutarak uzaklaştırıyorum.

Beni ağzına almadan önce başını yalıyor ve kalçalarımın yataktan kalkmasını sağlıyor. Dilini etrafımda döndürürken emmeye başlıyor ve gözlerimi açık tutmak için savaştığım zorunda kalıyorum.

Onu sikimi emerken görmek bir fantezinin gerçeğe dönüşmesi demekti. Geri çekiliyor ve beni tabandan uca yalıyor, anında ucunda pre-cum oluşmasına neden oluyor ve bunu hızla emiyor.

Ağzını tekrar üzerime kaydırarak, tabanı okşarken daha sert emmeye başlıyor. Başının ellerimin altında hareket ettiğini hissetmek, beni sertçe emerken dudaklarının üzerimde kaymasını izlemek cennet gibi.

Nefeslerim ayrılmış dudaklarımın üzerinden daha hızlı geliyor ve içim zevkle sıkışıyor.

"Bekle. Bekle," diye inledim, henüz boşalmak istemiyordum.

Onu vücudumdan yukarı çekiyorum, böylece bana sarılıyor. Sikimi tutarak, kalçaları bana sürtünene kadar klitorisini ovmaya başlıyorum, ama daha fazlası için yalvarıyor.

İnlerken yanakları zevkten kızarıyor. Yumuşak yüz hatlarını, inlerken ayrılan dudaklarını, küçük çakıl taşları gibi sertleşen meme uçlarını ve kalçalarını içime çekiyorum.

"Logan," diye inliyor.

Aletimi açıklığına sürterken amıyla alay etmeye devam ediyorum. Sikimin başını onun açıklığına yerleştiriyorum ve onu tamamen doldurarak yukarı itiyorum.

Kalçalarını tutuyorum, böylece hızı yavaş ve derin tutabiliyorum. Karım ellerimde parçalanana kadar onunla sevişiyorum.

Kendimi serbest bıraktıktan sonra üzerime yığılıyor ve uzun bir süre ikimiz de hareket etmiyoruz.

"Hayatımda ne yapacağıma karar verdim," diye fısıldıyor. "Ah evet," diyorum, saçlarına bir öpücük kondurarak.

"Evet, büyük bir adam bir keresinde bana istediğimi yapmam gerektiğini, kendim için bir şey seçmem gerektiğini, çünkü istediğimin bu olduğunu söylemişti. Bir başka büyük adam da insanlarla aramın çok iyi olduğunu söyledi. Onların tavsiyelerine uydum ve Darülaceze Bakım Hemşiresi olmaya karar verdim. Marcus'la aynı şeyleri yaşayan insanların yanında olmak istiyorum. Onlara yardım edebileceğimi düşünüyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve kollarımı ona sıkıca sarıyorum.

"Bence bu işte harika olacaksın. Seni elimden geldiğince destekleyeceğim."

Bana gülümsüyor ve kulağını tenime dayamadan önce kalbimin üzerine bir öpücük konduruyor.

"Kalp atışlarını dinlemeyi seviyorum. Bunun aşkımızın ritmi olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

Son

*Jaxson ve Leigh'in [Careless](#) ~ Şubat 2018'de
çıkacak olan [hikayesinde neler olduğunu öğrenin](#)*

*Michelle'in heyecan verici Düşmanlardan Aşıklara serisinin
ilk kitabından bir alıntı için okumaya devam edin: KALPSİZ,
Kitap 1*

Önsöz

Della

Hayat bir dizi yalandan oluşur.

Aşk mı? Hepimizin yalnız olduğu soğuk ve katı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamak için birilerinin uydurduğu bir peri masalı. Bu dünyaya yalnız gelirsiniz ve yalnız gidersiniz. Yalnızlık, en çok korktuğumuz şeydir. Unutulduğunuz, reddedildiğiniz ya da göz ardı edildiğiniz anlamına gelir.

Küçük kızlara, bir prensin gelip onları sevgi dolu kollarına alacağına dair masallar anlatılır. Küçük yaşlardan itibaren onlara amaçlarının bir yere ait olmak olduğu öğretilir. Bir aileye, bir kocaya, çocuklara sahip olmaları gerekir - bunlar olmadan başarısız olurlar.

Küçük çocuklara itfaiyeciler, polisler, her türlü kötülüğün üstesinden gelecek cesur ruhlar hakkında hikayeler anlatılır. Onlara amaçlarının evin erkeği olmak, korumak, sağlamak olduğu öğretilir - eğer bunu yapamıyorlarsa, erkek değildirler.

Bunların hepsi çoğu insanın inandığı yalanlar. Kendimiz için çok gereksiz acılar yaratıyoruz. Başarısız gibi hissediyorsunuz çünkü kimse sizi *sevmiyor*. Sadece seni gören biri varsa varsın. Hayatınız ancak bir başkası için yaşıyorsanız değerlidir.

Hissettiğiniz o huzursuzluk mu? Bu, inanmaya zorlandığınız tüm aldatmacalardan kurtulmak için haykıran ruhunuzdur.

Arada bir, birileri toplumun yarattığı normlardan kurtulur. Ben de o insanlardan biri olmak istiyorum. *Farklı* olmak istiyorum. Toplumun bizim için koyduğu her kuralı yıkmak istiyorum.

Bu, hayatta olduğum ve hayatın içinde amaçsızca dolaşan bir koyun olmadığım anlamına gelecektir.

Bölüm 1

DELLA

Ben masayı toplamaya başlarken kızıl saçlı heyecanla, "Şimdi bakma ama az önce içeri girdiler," diye fısıldıyor.

Üniversitenin ilk yılından beri çalıştığım bar ve lokanta Rameses her zaman öğrencilerle dolup taşıyor.

Sarışın arkadaşı omzunun üzerinden bakarken boş tabakları üst üste koyuyorum.

"Kahretsin, çok ateşli. Rhett tarafından becerilmek için her şeyimi verirdim."

Önceleri insanların böyle konuştuğunu duyduğumda utanırdım ama neredeyse üç yıldır üniversitede olduğum için artık beni şok eden çok az şey var.

Benim geldiğim yerde pek bir şey çıkmaz. Saluda'da sadece bir ilkokul olduğu için Polk County Lisesi'ne gitmek zorunda kaldım. Yoldan geçen rastgele maceraperestler ve yaz aylarında gelen turist dalgası dışında, yedi yüz civarındaki yetersiz nüfus pek fazla flört malzemesi sunmuyordu.

Kapıya doğru bakıyorum ve bir grup adamın içeri girişini izliyorum. Onları o kadar iyi tanımıyorum. Onlar hakkında söylentiler duymuştum, Screw Crew olarak biliniyorlarmış. Her kız onlar tarafından becerilmek ister ve her erkek onlardan biri olmak ister. Bu gerçekten aptalca.

Benim bölümüme oturuyorlar ve siyah saçlı olan, temizlemekle meşgul olduğum masada oturan sarışına sırtıyor. Alt dudağını ısırıyor ve

ona göz kırpıyor. Kahretsin, ben bile bunun seksi olduğunu kabul etmek zorundayım. Biriyle çıkmıyor olabilirim ama her sıcak kanlı kız gibi ben de ateşli bir erkeği gördüğümde takdir ederim.

Sarışın heyecanla çığlık atar ve ayağa fırlar. "Yarına kadar, adım Rhett'in becerilenler listesinde olacak."

Kırmızı kafa masaya biraz para atar ve arkadaşını erkeklerin olduğu yere kadar takip eder. Sarışın, adamın kucağına kayar ve sanki yarın yokmuş gibi hemen onu öper. Üniversitede spor olarak *sevişme* olmalı. Yemin ederim öğrencilerin yarısı olimpiyatlara katılmaya hak kazanır.

Bizim oralarda insanlar böyle davranmaz. Eskiden çalıştığım Mom 'n Pop lokantasının sahibi Sue onları kapıdan kovalardı. Annem öldükten sonra Sue bizi yanına aldı. Sue sayesinde Grafik Tasarım alanında lisans eğitimi alabiliyorum. Onun cömertliği olmasaydı, Jamie ve ben sokaklarda yaşıyor olurduk. Annem kanserle uzun süren mücadelesinin ardından vefat ettiğinde yaklaşık üç aydır onun lokantasında çalışıyordum. Sue annemi toprağa verebilmem için bana borç para verdi. Bizi de yanına aldı. Yaşlı ve çivi gibi sertti ama aynı zamanda bizi önemseyen tek kişiydi.

Babam öldüğünde on yaşındaydım. Onu bizden alan bir kazaydı. Yürüyüş yaparken bir köke takılmış ve Büyük Bradley Şelalesi'nden aşağı düşmüştü. Babam öldükten sonra işler kötüye gitti. Annem Jamie'ye hamileydi ve geçimini sağlamak için her türlü tuhaf işi yapmak zorundaydı. Annem öldüğünde ben on altı yaşındaydım. Zavallı Jamie sadece altı yaşındaydı ve ölümün kesinliğini anlayamadı. Aylarca annemin nerede olduğunu ve ne zaman geri döneceğini sordu. Ailemizi erken yaşta kaybetmiş olsak da her şey o kadar da kötü değildi. Fakir olmak o kadar da önemli değildi. Hiçbir zaman dürüst bir iş yapmaktan korkmadım. Sadece Jamie için daha fazlasını istiyorum. Ona dünyayı vermek istiyorum ve o kasabada sıkışıp kaldığımız sürece bu gerçekleşmeyecek. Saluda sadece üç buçuk saat uzaklıkta olsa da, sanki

başka bir gezegenden. Saluda'daki insanlar kendi yollarında ilerliyorlar. Ben öyle değilim. O küçük kasabanın sunduğu monoton yaşamdan daha fazlasını arzuluyorum. Hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemek istiyorum. Bağımsız olmak istiyorum. Seyahat etmek istiyorum. Yaşamak istiyorum.

Kirli tabakları mutfağa götürmeden önce bardakları tepsiye yerleştirdim. UNC'deki bu bedava yolculuğu kazanmak için kıcımlı yırtarak çalıştım. Kazandığım bahşışler neredeyse kirayı karşılıyor. Zaten fazla bir şeye ihtiyacım yok. Diplomamı alabilmek için buraya çalışmaya geldim.

Sadece altı ay kaldı ve işim bitecek. O zaman iyi bir iş bulabilirim. Saluda'ya dönüp Jamie'yi alacağım ve o kasabadan temelli ayrılacağız. Bu benim üç adımlık planım. Başka bir şey için zamanım yok, bırakın oyalanmayı. Bayan Amerika olduğumdan değil, onunla çıkmak için bekleyen bir sürü erkek var. Hayır, karşı cins beni neredeyse hiç fark etmiyor, bu da benim için gayet iyi. Ayrıca, erkeklerin hepsi azgın aptallar. Oda arkadaşlarımdan Willow'un bir keresinde "*Sikler hükmeder, beyinlerin salyası akar.*" dediğini duymuştum.

Üç ateşli kızla aynı daireyi paylaşıyorum. Leigh, Willow ve Evie'nin surat asması gerekiyor ve erkeklerin hepsinin ayaklarının dibinde salyaları akıyor. Fark edilmeden geçip gitmemi kolaylaştırıyorlar ki bu bir lütuf. Kızlarla aynı evi paylaşıyor olabilirim ama birbirimizi pek tanımıyoruz. Onlardan herhangi biriyle takılamayacak kadar meşgulüm. Düşünsenize, bazen Willow ya da Leigh'i görmeden koca bir hafta geçip gidiyor. Gün aşırı gördüğüm tek kişi Evie.

Dışarı çıkıyorum ve çocukların oturduğu masaya doğru ilerliyorum, daha fazla insanın onlara katıldığını fark ediyorum. Masaya geldiğimde Evie'yi görüyorum. Adamlardan birinin yüzünü yemekle meşgul olan sarışına ters ters bakıyor.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" Genel olarak soruyorum.

Evie gözlerini çiftten ayırıyor. Beni fark ettiğinde dudaklarında hoş bir gülümseme beliriyor. Keşke onun saçları bende olsaydı. Kızıl saçlarındaki doğal kıvrım sayesinde yıkayıp gidebiliyor ve kurumaya bırakabiliyor. Bense kalın kahverengi saçlarımı fönle kurutmak zorundayım, yoksa içine bir şey yuva yapmış gibi görünür.

"Hey, tatlılar. Bana her zamankinden getir lütfen" diyor. Hemen altı tavuk nugget siparişini yazıyorum. Burada servis ettiğimiz tavuk nugget'lara bağımlı.

"Onu tanıyor musun?" Adamlardan biri bana bakarken Evie'ye soruyor. Kirli sarı saçları var, güçlü çenesinin üzerinde saat beş yönünde bir gölge var. Bela olabilecek birine benziyor.

"Evet, Della oda arkadaşlarımdan biri." Aralarında oturduğu iki sarışın erkeği işaret ediyor ve onları bana tanıtmaya başlıyor. "Bu ikisi Jaxson ve Marcus." Sonra çenesini telefonuyla meşgul olan başka bir adama doğru uzatıyor. "Bu Logan. Jaxson ve Logan ikiz." Kaşlarını şakacı bir şekilde sallıyor. "Çifte bela."

Evie'nin arkadaşları olduklarını görünce onlara gülümsüyorum. Beni arkadaşlarıyla tanıştırmasının pek bir önemi yok, yarın onları hatırlayacak değilim ya.

Siyah saçlı adama tekrar ters ters bakıyor. "Bu Rhett," diye adamın adını neredeyse tükürüyor.

Aralarında bir şeyler kötü gitmiş olmalı.

Rhett sarışını kucağından itiyor ve koyu kahverengi gözleri benim üzerimde gezinirken dudaklarını yalıyor.

"Neden seninle daha önce tanışmadık?" diye soruyor. "Apartmana birkaç kez geldim ama seni orada hiç görmedim. İnan bana, senin gibi bir yüzü hatırlardım."

Flörtünü görmezden geliyorum ve cevap veriyorum, "Ya ders çalışıyorum ya da isteyim. Oda arkadaşlarımı pek görmüyorum."

"Eminim tadın tatlıdır," diyor bana göz kırparak.

Evie'nin ondan neden hoşlanmadığını şimdi anlıyorum. Onu hiç suçlayamam. Tekrar masaya bakmadan önce ona kaşlarımı çatıyorum.

"Mutfaktan bir şey isteyen var mı? Yirmi dakika içinde kapatıyoruz."

Rhett tekrar, "Ben sizden birini alırdım," dedi.

"Zamanını boşa harcıyorsun," diye tersliyor Evie, sinirlenmiş bir halde.

Evie'ye baktığında yüzündeki gülümseme kayboluyor. Bana dönüp bakmadan önce saniyeler sessizlik içinde geçiyor. "Halı mı yiyorsun?"

"Ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum, oyun oynayacak havada değilim.

Yorgunum ve uyumayı düşünmeden önce bitirmem gereken bir ödevim var.

"Amcıklardan hoşlanır mısın?"

Ne pislik ama.

Muhtemelen Tanrı'nın kadınlara hediyesi olduğunu düşünüyordur.

Derin bir nefes alıyorum, böylece ona aklımdan bir parça vermiyorum. Bu işe, ona cehenneme gitmesini söylemenin tatmininden daha çok ihtiyacım var.

Jaxson aniden, "Ben bir Dr Pepper, çizburger ve patates kızartması alacağım," diyor. Bu diğerlerini de harekete geçiriyor ve ben de hızlıca tüm siparişleri yazıyorum. Siparişi mutfığa götürmeden önce Jaxson'a minnettar bir gülümseme veriyorum.

Siparişleri mutfığa teslim etmeyi bitirdiğimde, daha fazla masayı temizlemek için ön tarafa gidiyorum. Evie ve arkadaşlarının oturduğu masanın yanındaki masayı temizlemekle meşgulken Marcus, "Bacaklarını açtıramayacağına yüzüne bahse girerim," dedi.

"Kızların benim için genişçe açılmalarını sağlamakta ustayımdır. Açma çubuklarına benim adım verilmeliydi," diye şaka yapıyor Rhett, bir yandan da sarışını yanına çekiyor. "Öyle değil mi bebeğim?"

Başını hülyalı hülyalı sallıyor, aslında onun saçmalıklarına kanıyor.

Rhett'in o yüzlüğü çoktan cebine koyduğunu düşünerek başımı sallıyorum. Eğer söylerse, sarışın bacağı tam buraya vuracak.

Siparişlerini almaya gidiyorum ve Rhett'in tabağını önüne koyarken bileğimi tutuyor. Beni daha yakına çekmeye çalışıyor ama ben direnerek elimi onunkinden kurtarıyorum.

"Hadi bebeğim. Çok üşümüştün. Eminim seni ısıtmanın bir yolunu bulabilirim."

Boş ver onu, Della. O sadece kibirli bir pislik.

Kendi uyarımı görmezden gelerek ellerimi masanın üzerine koyuyorum ve tam yüzüne gelene kadar öne doğru eğiliyorum. Tatlı tatlı gülümsüyorum ve alt dudağımı ısıyorum, tıpkı onun daha önce yaptığı gibi. Gözlerinin dudaklarıma kilitlenmesini memnuniyetle izliyorum.

"Oh, bebeğim," diye inliyorum baştan çıkarıcı bir şekilde. Dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor. Benimle bir şansı olduğuna gerçekten inanacak kadar kibirli. Ne salak ama. "Sırf seksi olduğun için her kızın seninle birlikte olmak istediğini sanıyorsun. Bana dokunmana izin verdiğim gün, cehennemin donduğu gündür. Senin çürümüş, cinsel yolla bulaşan hastalıklı aletini yanıma yaklaştırmam. "

Ona bir öpücük verip uzaklaşıyorum, ona haddini bildirdiğim için kendimden memnun hissediyorum.

"Şunu iki yüz dolar yapalım. Dediğim gibi, bunu senin için yaymasına imkân yok," diyor Marcus gülmeye başlarken.

Kelimeleri duyunca olduğum yerde kalakaldım. Kanım kaynamaya başlarken yavaşça arkamı döndüm. Hatamı ancak Rhett'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayılınca anlıyorum. Aptal oyunlarına kanmıştım. Bahis benim hakkımdaydı.

Rhett benimle göz göze geldiğinde, "İki katı," diyor. "Dört yüz dolar."

Marcus ve masadaki diğer çocuklar yine gülüyor. "Sıra sende. Lanet olsun, parayı almaktan zevk alacağım."

"Ne kadar aptalsın sen?" Genel olarak tüm erkeklere soruyorum. Hepsi arasında herhangi bir beyin aktivitesi olduğundan ciddi olarak şüpheliyim. "Benim önümde bahse giriyorsunuz. Siz aptallardan birini yanıma yaklaştıracığımı mı sanıyorsunuz?" Beni ilk kimin becerebileceğine dair iddiaya girmelerine, üstelik bunu benim önümde yapmalarına kızgın ve kırgınım.

Rhett ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Ona ters ters bakıyorum, keşke bir bakışımla onu hadım edebilseydim.

Elini yüzüme doğru kaldırıyor ve ben tokatla uzaklaştırıyorum. "Sen cidden işe yaramazın tekisin," diye çıkışıyorum, ona bedensel bir zarar vermek istiyorum.

"Burada neler oluyor?" diye derin bir ses Rhett'in suratına yumruk atma düşüncelerimi bölüyor.

Gözlerim sesin sahibine kayıyor ve bir an için kaşlarımı çatmayı unutuyorum. Onu grupta birlikte birkaç kez görmüştüm ama daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Kahretsin, çok seksi. Diğer çocuklar onun yanında sönük kalıyor. Diğerlerinden çok daha uzun boylu, koyu kahverengi saçları parmaklarımın kalın tellere dolanması için yalvarıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve neredeyse nefes almayı unutuyorum. Gözleri, herhangi bir kıza kendi adını unutturacak karanlık havuzlar gibi. Çenesi birkaç günlük kirli sakalla kaplı ve bu onu çok daha çekici kılıyor. Gömleği kaslı göğsünün üzerine sıkıca sarılmış. Görüldüğü kadar sert olup olmadığını öğrenmek isterdim.

Rhett aniden, "Carter, tam zamanında geldin. Bir bahse girdik. Onu ilk yayana 400 dolar." Pislik başparmağıyla beni işaret ediyor. Ani bir istekle onu yakalayıp elinden çekip almak istiyorum.

Nedense, Carter burada olduğu için bu aptal bahis beni gerçekten rahatsız ediyor.

İşleri daha da kötüleştirmek için üç adam daha içeri giriyor ve masada durmaya başlıyor.

"Siz de ister misiniz?" Marcus ateşle benzin döküyor. "Neye katılmak?" diye sorar içlerinden biri.

"Bahis havuzu. Onu ilk kim becerirse, o kazanır."

Gözlerim etrafımdaki tüm yüzlerde geziniyor. Evie bana "özür dilerim" diyor. Jaxson ve Logan dikkatlerini veremeyecek kadar yemekle meşguller. Marcus bana göz kırpmıyor ve bu öfkem yeniden alevleniyor.

İşler kontrolden çıkmadan önce arkamı dönüp mutfığa geri dönüyorum. Masalarımın geri kalanını temizlemek için dışarı çıkmadan önce onların gitmesini bekliyorum. Rameses'te neredeyse üç yıldır çalışıyorum. Screw Crew gibi aptallarla uğraşmaya alışkın olduğumu düşünebilirsiniz.

~

Eve yürüyüş bu gece çok daha uzunmuş gibi geliyor. Kamyonetimi almalıydım. Eski ve ne zaman kenara çeksem kocaman bir duman topu bırakıyor ama en azından hala çalışıyor.

Eve geldiğimde, daire boş oluyor. Diğer kızlarla paylaşmanın en sevdiğim yanı bu. Buradayken daire hep bana kalıyor. Bazen onlarla dışarı çıkmanın, birlikte gülüp eğlenebileceğim yakın arkadaşlarımın olmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Ama sonra kendime buraya arkadaş edinmek için gelmediğimi hatırlatıyorum. Jamie için buradayım. Önemli olan tek şey kız kardeşim. Ben burayı bitirdikten bir ay sonra Jamie 11 yaşına girecek. O on iki yaşına gelmeden iyi bir iş bulmalı ve kendimize ait bir ev almalıyım.

Çantamı tek kişilik yatağın üzerine atıyorum. Odamda pek bir şey yok, sadece ikinci el bir yatak ve komodin var. Önce duş alıyorum, sonra yatağıma yerleşmeden önce kendime kahve yapıyorum. Bütün gece sürse bile üzerinde çalıştığım ödevi bitirmem gerekiyor. Neyse ki yarın Pazar ve sadece on ikide işte olmam gerekiyor, bu da uyuyabileceğim anlamına geliyor.

Sonunda mutlu olana kadar işimin içinde kayboluyorum. İçinde hala biraz soğuk kahve kalan fincanı kaptığım gibi mutfağa yürüyorum. Kapının açıldığını duyduğumda fincanı durulamakla meşguldüm. Ellerimi kurulayıp hangi kızların evde olduğuna bakmaya gidiyorum. Carter'ın kolunu Evie'ye dolamış içeri girdiğini gördüğümde hafif bir hayal kırıklığı hissediyorum. İstenmeyen bu duyguyu üzerimden atıyorum.

"... lanet olası kaltak," gözleri üzerime dikildiğinde her ne söylemekle meşgulse bitiriyor.

Kahretsin, o gözleri zihnimi çamura çevirme gücüne sahip.

Sonra Evie başını kaldırıyor ve şişmiş yanağını görünce şaşkınlıktan dudaklarım aralanıyor. Maskara yanaklarına bulaşmış, gözlerinin etrafında kırmızı lekeler var. Öne atılıp Evie'yi ondan uzaklaştırıyorum.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye tısladım.

Onlar içeri girerken Evie'ye küfretmekle mi meşguldü?

Onu kanepeye götürdüm ve oturmasına izin verdim. Yüzünü kaldırıyorum ve endişeli gözlerle yanağındaki çürüğü inceliyorum. Gözyaşları içimi öfkeyle titretiyor. Evie tanıdığım en iyi insanlardan biri. Neden ona zarar versin ki?

Carter'a dönüyorum, bedenim öfkeyle titriyor. "Çık dışarı!"

Bana doğru bir adım atıyor ve bu beni geriyor. Ben arkadaşlarım gibi değilim. Dizimi onun taşaklarına sokmakta tereddüt etmeyeceğim.

"İzin ver-" diye konuşmaya başladı ama sözünü kestim. Açıklamasını, becermeyi sevdiği o havai kafalı sürtükler için saklayabilir.

"Söyleyeceğin hiçbir şey bunu düzeltmeyecek. Omurgasız bir pislikten başka bir şey değilsin. Bu seni tahrik mi ediyor?" Ona doğru yürürken alay ediyorum. "Kendini erkek gibi mi hissettiriyor?"

"Della," diye sesleniyor Evie arkamdan. Ona geri dönmem gerekiyor. Onu itebildiğim kadar sert itiyorum ve geri adım attığında memnun oluyorum.

Başını eğiyor ve yüzünde okuyamadığım bir ifade var. Kızgınlık olabilir mi? Kimin umurunda? Screw Crew'dan nefret ediyorum. Bir avuç zorbadan başka bir şey değiller. Umarım Evie'nin yakın arkadaşı değillerdir. Onlar gibi adamlardan uzak durmalı. Onlar beladan başka bir şey değiller.

Daha önce görmedim ama giydiği tişörtün markası pahalı. Para kokuyor. Bu her şeyi açıklıyor.

"O paranın birazını kullanıp kendine biraz ahlak satın almalısın," diye çıkışıyorum.

Şaşkınlıkla gülüyor ve başını bana doğru sallıyor. Gözleri bacaklarıma kayıyor ve ancak o zaman üzerimde sadece bir tişört olduğunu hatırlıyorum.

~

Carter

Beyaz pamuklu külot. Sikeyim. Gömleği aşağı çekti ve bana kaşlarını çattı. "Dikkatli ol bebeğim. Bana öyle bakarsan başın belaya girer," diye alay ediyorum.

Çünkü onu kızdırmak çok kolay.

Daha önce lokantada, aslında onun seksi olduğunu düşünmüştüm. Erkeklere karşı durduğu için onu takdir ettim. Harika bacakları olduğunu kabul etmek için ondan hoşlanmama gerek yok ve ağzından bahsetmeme bile gerek yok. Onu dizlerinin üzerinde, dudakları sikime sarılmış görmek isterdim. O zaman onun benim hakkımda düşündüklerini yaşarım ve onun adını da sikilenler listesine eklerim. O sadece başka bir yargılayıcı kaltak. Arkadaşlarıma onu savunduğum, geri çekilmelerini ve iddiadan vazgeçmelerini söylediğim için pişmanım. Sırf dört yüz dolarlık bir sikikten başka bir şey olmadığını anladığında yüzündeki ifadeyi görebilmek için o bahsi kazanacağım.

Çatık kaşlarının ölüm bakışına dönüşmesini izliyorum, ama yanaklarına süzülen allığı kaçırmıyorum. Sen ne bilirsin ki? Küçük Bayan yüksek ve kudretli

benden nefret edebilir, ama o kızaran yanaklar benden etkilendiğinin açık bir işareti. Bu benim yararına olacak.

Ona sırtıyorum ve fısıldıyorum, "Oyun başlasın."

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve kokusunu alıyorum. Yenilebilir elma gibi kokuyor.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ve ben senin arkadaşlarından biri değilim" derken alnında hafif bir kaş çatma var. Aramızda bir parmağını oynatıyor. "Burada her ne olduğunu düşünüyorsan, öyle değil. Polisleri aramadan önce dairemizden çık. "

"Başkalarını yargılamakta çok hızlısın, değil mi?" Onunla eğlenmenin farklı yollarını planlamaya başladığımda söylüyorum. "Senden farklı olan herkesi yargılarken, yüksek kaidenin üzerinde oturmayı sevenlerden birisin. Bana sorarsan oldukça berbat bir durum."

"Sana sormadım," diye tersliyor, mavi gözleri öfkeyle parlıyor. Bu onları elektrikli gösteriyor.

"Hayır, yapmadın," diye fısıldadım. "Sana bir tavsiye, bir dahaki sefere hemen sonuca varmadan önce gerçeklerden emin ol. Böylece kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp özür dilemek için bana geri dönmek zorunda kalmazsın. Yine de seni dizlerinin üzerinde görmeyi çok isterim."

Yüzünü şüphe kapladığı anı görüyorum. Sonunda hareketlerini ikinci kez tahmin ediyor. Ona doğru eğildiğimde bu beni sırtmaya itiyor. Gözlerinin genişlemesini ve yanaklarındaki kızarıklığın derinleşmesini izliyorum.

"Unutma, bu küçük oyunu ben başlatmadım, sen başlattın." Yanaklarımız birbirine değene kadar daha fazla eğildim ve kulağına fısıldadım, "Ama kesinlikle bitireceğim, bebeğim."

Geri çekiliyor, nefesleri hızlı geliyor. "Hiçbir şeyi ben başlatmadım ve acınası bir oyun oynamıyorum."

Hâlâ ne yaptığını anlamıyor. "Tatlım, beni çok fazla parası olan ve zerre kadar ahlakı olmayan bir pislik olarak etiketlemekte çok hızlı davrandın. Ben kimim ki seni hayal kırıklığına uğratayım? Benimle ilgili kafadaki imaja uygun yaşamak zorundayım. Senin gibi zeki küçük bir şeyi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Kocaman gözlerle bizi izleyen Evie'ye bakıyor. Della bana dönüp bakamadan arkamı dönüp gidiyorum. Özür dilemesini kolaylaştırmayacağım. İnsanların benimle dalga geçmesine izin vermeyeceğimi ve bunun yanına kâr kalmayacağını zor yoldan öğrenecek.

Beni Evie'ye vuracak boktan bir zengin çocuğu olmakla suçladığı için ona kızgın mıyım, yoksa onun katil vücudundan tahrik mi oldum, emin değilim. Daha önce bir kadın için hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Onun ne düşündüğü neden umurumda ki? Benim hakkımda pek bir şey düşünmediği açık.

Evie'ye yardım ediyordum. O ve Rhett, Rhett'in etrafında dolaşan psikopat sarışın ona saldırdığında tartıştılar. Rhett'e erkek gibi davranmasını ve Evie'yi önemseydiğini kabul etmesini söyledim. Çöplerden kurtulmasını da söyledim. Yemin ederim Evie'ye aşık olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamak için önüne gelen her şeyi beceriyor. İnkâr edip duruyor ama ne zaman başka bir erkek ona baksa kendini kaybediyor.

Neden bir araya gelmediklerini anlamıyorum. Kör bir adam bile birbirlerine aşık olduklarını görebilir.

Psikopat sarışın Evie'yi tokatladıktan sonra, iyi olduğundan emin olmak için onu eve getirdim. Bunu yaptım çünkü o iyi bir insan ve olanları hak etmedi. Ayrıca bunu yaptım çünkü Rhett en iyi arkadaşlarımdan biri ve olanlardan dolayı kendini kötü hissedeceğini biliyorum.

Ama daha çok Della'yı tekrar görme umuduyla yaptım. Daha önce lokantada aramızda bir gerginlik vardı ve bunun gerçek olup olmadığını merak ediyordum.

Daireye ilk girdiğimde, Evie'nin yüzünü görene kadar gerginlik tüm gücüyle oradaydı.

O yargılayıcı tavrını takınana kadar adamların bu lanet bahsi unutmasını sağlamaya niyetliydim. Daha önce de yanlış yargılandım ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Marcus ve Rhett'in sikik listeleri var. Lakabımız olan Screw Crew'dan sorumlu olan erkek fahişeler onlar. Ben aziz değilim ama o ikisine karşı hiçbir şeyim yok. İkizler Jaxson ve Logan'a gelince, onlar flört etmeyi pek sevmezler. Jaxson üniversite ve kişisel antrenörlük arasında meşgul oluyor, Logan ise gruptaki sessiz kişi.

Bana gelince, tüm odağım diplomamı bitirmek. Mezun olduktan sonra Indie Ink Publishers'da çalışmaya başlayacağım. Babam en alttan başlamam gerektiğini söyledi. Nedenini anlıyorum. Şirket ve orada çalışan insanlar hakkında her şeyi öğrenmemin en iyi yolu bu. Babamdan görevi devraldığım, bunu hak ettiğim için yapmak istiyorum.

Çocuklarla paylaştığım eve geri dönerken, aklım o küçük ateşböceğine gidiyor. Sadece bir gömlek ve külot giymiş olmasına rağmen beni bir patron gibi idare etti. Evie'yi savunduğu için onu takdir etmeliyim. Ama lanet olsun, ben asla bir kadını incitmem.

Della ile biraz eğleneceğimden eminim.

Bölüm 2

Della

"Her şeyi yanlış anladınız," diyor Evie. "Carter beni sadece eve getirdi. Bana vuran o değildi. Carter bana asla zarar vermez."

Lanet olsun!

Ne halt ettim ben?

Kapıya doğru dönüyorum ve Carter'ın çoktan gittiğini görünce mideme korkunç bir his yerleşiyor.

"O sarışın sürtük beni tokatladı çünkü Rhett ile kavga ettim," diye açıklıyor. "Bu tür kızlardan neden hoşlandığını gerçekten anlamıyorum."

Kapıyı kapatıp mutfığa doğru yürüdüm. Buzdolabını açıp soğuk bir şeyler arıyorum. Fazla bir şey yoktu, ben de bir şişe su aldım. Oturma odasına geri dönerken etrafına bir bulaşık bezi sarıyorum.

Hafifçe Evie'nin yanağına bastırıyorum. "Sadece orada tut. Şişliğe iyi gelecektir."

Yanına oturdum ve iç çektim. Başımı arkaya atıyorum ve sefil bir iç çekiş daha yapıyorum.

"Carter'ı sana vurmakla suçladım," diye fısıldadım. "Kahretsin, özür dilemek zorunda kalacağım."

Evie elimi sıktı. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Alt dudağımı dişlerimle endişelendiriyorum. Evie'yle göz göze geldiğimde, sadece acıma duygusu var.

"Kahretsin, fena çuvalladım, değil mi?"

Başını sallıyor ve su şişesini kucığına bırakıyor.

"Carter hakaret edip yanına kâr kalacak türden bir adam değil. Gruptaki en kalpsiz kişi o."

"Kalpsiz mi?" diye sordum. "Eve sağ salim dönmeni sağladı."

"Çünkü Rhett ile aramızda bir aşk-nefret ilişkisi var. Bu dört adam Carter'ın ailesi. Onlar için her şeyi yapar. Onu üç yıldır tanıyorum ve beni hâlâ güvenli bir mesafede tutuyor."

"Yani bana özür dilemememi mi söylüyorsun? Hatalı olduğumu kabul etmekten korkmuyorum."

Evie vücudunu benimkine doğru çeviriyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Sadece zamanınızı boşa harcayacak ve işleri daha da kötüleştireceksiniz. Jaxson'ı aldatan bir kız vardı. Carter, seks yapacaklarını düşünerek onu iç çamaşırlarına kadar soydu. Evlerinin dışında iç çamaşırlarıyla utanç yürüyüşü yaptırdı. Carter affetmedi, intikamını aldı. Tüm bunları görmezden gelsen daha iyi olur. Zaten onu çok sık görmüyorsun."

Ondan su şişesini aldım ve açtım. Az önce söylediklerini düşünerek birkaç yudum aldım. Onu zalim biri olarak görmemiştim. Belki de Evie haklıdır? Onu sık sık gördüğüm söylenemez. Ayrıca, diplomamı almama sadece birkaç ay kaldı. Biz farklı dünyaların insanlarıyız. Buradan ayrıldıktan sonra Carter'ı bir daha asla görmeyeceğim.

Merakıma yenildim ve sordum, "Neden onlarla takılıyorsun? Belaya benziyorlar."

"Onlar sorun değil, Della" derken derin düşüncelere dalmış görünüyor. Onlar benim ailem. Bunu çok az insan bilir ama benim hiçbir şeyim yoktu. Rhett beni bulduğunda açlıktan ölmeme ve sokakta yaşamama bir öğün kalmıştı." Dairenin etrafına bakıyor. "Bütün bunlar onların sayesinde. Eğitimimi, ihtiyacım olan her şeyi onlar karşılıyor."

İçimde bir şok dalgası. Milyon yıl geçse de Evie'nin bir zamanlar sokaklarda yaşadığını tahmin edemezdin.

"Karşılığında ne istiyorlar?" Ben soruyorum. Karşılığında bir şey elde etmeyen hiç kimse bir şey yapmaz.

Başını sallıyor. "Bir şey yok. İlk başta bir bit yeniği olduğunu düşünmüştüm. Yani, insanlar o kadar da iyi değiller, anlıyor musun? Ama hiçbir zaman bir şey istemediler, Della. Onları bu yüzden seviyorum. Mükemmel olmaktan çok uzaklar ama onlar benim."

Evie'nin bana anlattığı her şeyi özümseyerek bir yudum daha su içiyorum. "Onların adını kim buldu, Screw Crew?"

Evie kanepeye yaslanıp rahatlatırken kıkırdıyor. Şimdiye kadar en çok konuştuğumuz an bu. Güzel olduğunu kabul etmeliyim.

"Bu Marcus. Bu işe ilk o başladı. Eğer erkeklerden biriyle yattıysan, o zaman sen bir Screw Crew bebeğisin."

"Öyle m i s i n ?" Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. "Üzgünüm, bu kişisel bir soru."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Hayır, gelmeyeceğim. Kız kardeşlerin yasak olduğuna dair bir kuralları var."

Kaşlarımı çatıyorum, anlamıyorum. "Ama hiçbirleriyle akraba değilsin."

"Beni de öyle görüyorlar, o yüzden yasaklıyım. Bana sorarsanız bu aptalca bir kural. Sadece ben ve Mia varız, Rhett'in kız kardeşi. Rhett bu kuralı Mia 18 yaşına girdiğinde koydu. Sanırım Logan ona aşık. Rhett bana doğru baktığında Logan ona kuralı hatırlatıyor. Bence Rhett'i kuralı çiğnemeye zorluyor, böylece Mia ile bir ilişki yaşayabilecek."

"Logan telefonla konuşan iyi biri miydi?"

Başını sallıyor. "Her zaman telefonu açık. Mia'yla sürekli mesajlaştığını kimsenin bilmediğini sanıyor ama ben ekrana bir göz attım."

"Rhett neden kuralı bozmuyor?"

Evie'nin yeşil gözlerini hüzünlü bir bakış gölgeliyor. "Mia onun dünyası. Onu korumak için her şeyden vazgeçer ve hiç kimse onun küçük kız kardeşiyle çıkmaya layık değildir."

"Onun izni olsa da olmasa da birileriyle çıkacak," diye açık açık söylüyorum. "Önüne gelen her şeyi becerirken ondan biriyle çıkmamasını bekleyemez." Yüzünde bir acı titreşimi var ve bu beni sözlerime pişman ediyor. "Üzgünüm, Evie."

"Haklısın," diyor acısını omuz silkerek. "Carter'ın kalpsiz olduğu yerde, Rhett utanmaz. Önceleri, bir kıza bağlanmamak için o kadar çok kızla yattığını düşünürdüm. Zamanla bunun acımı hafifletmek için kendime söylediğim bir yalan olduğunu fark ettim. Bana ve Mia'ya bakıyor. Kendini bize adadı. Ben onun için sadece küçük bir kız kardeş gibiyim."

"Erkekler aptaldır," diye homurdanıyorum.

Carter ve Della'nın hikayesine devam edin ~

Kalpsiz.

Michelle'in heyecan verici Men Of Honor serisinin ilk kitabından bir alıntı için okumaya devam edin: PREDATÖR, Kitap 1

PROLOGUE

Cara

"Cara," diye seslendi babam bana, "battaniye sende mi?"

"Evet, baba." Battaniyeyi arabadan çıkardım ve annemle babamın peşinden yola koyuldum. Çoğu gencin aksine, ben benimkiyle olmayı seviyorum. Harika bir ilişkimiz var.

ilişki. Onlarla her konuda konuşabileceğimi biliyorum. Aramızdaki ilişki hep böyleydi.

Babam teknenin motorunu çalıştırıyor ve bizi nehrin aşağısına doğru götürüyor. Güneşli bir gün ve sıcaklığın en kötüsünü serinletmek için hafif bir esinti var. Öğle yemeğinden sonra hep buraya geliriz. Bu bizim ailece geçirdiğimiz zaman. Barajın geniş açıklığına geldiğimizde babam tekneyi yavaşlatmaya başlıyor.

Battaniyeyi açıyorum ve annemle ben uzanıp rahat etmeye çalışırken mutlulukla gülüyorum. Babam bulunduğumuz yerden memnun kaldığında motoru kapatıyor ve sonra gelip diğer tarafıma uzanıyor.

"Şuna bak," diyor babam, bir bulutu göstererek. "Bir arabaya benziyor." Gülüyorum. "Sana her şey araba gibi görünüyor."

"Hayır, ciddi," diye gülüyor ama devam ediyor, "bak, şunlar tekerlekler, şuradaki de çatı."

En saçma şeylerden konuşuyoruz ve sonra sessizleşip etrafımızdaki kuş cıvıltılarını dinliyoruz. Üniversiteye gittiğimde bunu ailemle yapmayı özleyeceğim. Onlarla sadece birkaç değerli haftam kaldı. Her zaman yaptığım gibi dalıp gidiyorum.

Huzurlu uykumdan beni çekip çıkaran büyük bir gürültü duyuyorum. Annemle babamın çığlıklarını duyuyorum ve tüm vücudum şoktan anında soğuyor.

Tekne aniden yana yatıyor ve bedenimi yana savuruyor. Zemini tırmalamaya çalışarak tutunacak bir şey arıyorum. Sandalyelerden birine sertçe çarptım ve vücudumu sarsarak keskin bir acıya neden oldu.

Tekne büyük bir çatırtıyla parçalanır ve su, açgözlü yudumlarla parçaları yutar.

"Baba! Anne!" diye bağıryorum. Gözlerim etrafa dalıp onlardan bir iz arıyor ama teknenin parçalanması ve korkunç gürültüden başka bir şey yok.

Tekneden geriye kalanlar, son nefesini vermekte olan bir canavar gibi hızla havaya yükseliyor. Aşağı kaymaya ve sandalyeye tutunmaya başlıyorum ama çok geç kalıyorum. Bir şey omzuma sertçe çarpıyor ve çamurlu suya düşüşümü hızlandırıyor.

"Baba," diye çığlık atarken, düşüşümü durduracak bir şeyler arıyorum. Tahta parçaları bana batıyor ve sonra çamurlu su beni yutuyor.

Nasıl yüzüleceğini biliyorum. İyi bir yüzücüyüm ama suyun rengi nefesimi kesiyor... Kırmızı. Yukarı çıkmak için mücadele ediyorum ve bu sadece buz gibi bir korkunun vücuduma yayılmasına neden oluyor.

Ölmek istemiyorum!

Daha yüksek bir ses duyuyorum. Çarpma gibi değil. Bu sefer suya çarpıyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Su gitmeme izin vermiyor.

Beyaz sıcak bir acı içime işliyor ve su yutuyorum. Kan yutuyorum.

Kör edici bir ışıkla uyanıyorum ve ışık sulanmakta olan gözlerimi yakmayı bırakmadan önce birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekiyor. Kafa karışıklığı içime çöküyor.

Neredeyim ben? Kelimeleri söylemeye çalışıyorum, ama sesim bozuk bir inilti gibi çıkıyor.

Gözlerim odanın içinde geziniyor ve sonra sırtımda keskin bir ağrı başlıyor.

Annem ve babam nerede? Ne oldu?

Titreyen hıçkırıklar göğsümde dalgalanıyor ve acıyı çok daha kötü hale getiriyor. Gözlerimden sıcak yaşlar dökülüyor, saçlarıma karışıyor.

"Cara." Gözlerim sese takılıyor ve onun annemin kardeşi Tom Amca olduğunu görüyorum. "Özür dilerim," diyor sandalyeden kalkarken.

Kaşlarımı çatıyorum, ne için üzgün olduğundan emin değilim.

Yorgun bir şekilde yüzünü ovalıyor ve sonra derin bir iç çekiyor. "Bir kaza oldu. Ailen... başaramadılar."

Ailem... öldüler mi?

HAYIR! Kalbim acıyla sıkışıyor ve sonra göğsümde keskin bir sancı büyümeye başlıyor. Acı dolu bir nefes çekiyorum ama bu his, içim boşalana ve sadece ailemin kaybıyla dolana kadar büyümeye devam ediyor. Bir sonraki nefesimde, hıçkırıklar boğazımı yırtmaya başlıyor.

Gitmiş olamazlar! Çok erken. Veda edemedim.

Düşüncelerim hızlanmaya başlıyor ve panik iliklerime kadar işliyor. Ölmüş olamazlar... ailem değil.

Ailemi bir daha asla göremeyeceğim gerçeği beni çok derinden yaralıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir boşluk duygusu beni sarıyor. Sanki bir dalga tüm mutlu anılarımı silip süpürüyor ve geride sadece üzücü bir kalp kırıklığı bırakıyor.

Tek kelime edemeyecek kadar korkuyorum ve gözlerim Tom Amca'ya bana aksini söylemesi için yalvarıyor. Annemle babamın her an içeri girmesini bekleyerek kapıya bakmaya devam ediyorum.

Her şeyi daha iyi yapacaklar. Boşluğu ortadan kaldıracaklar.

"Bakım personeli sizinle ilgilenecek. Yürüyebildiğin zaman ülkeyi terk etmelisin." Tom Amca'ya bakıyorum, sözleri karşısında kafam karışıyor.

Neden Güney Afrika'yı terk edeyim ki? Burası benim evim.

Yatağı tam popomun altından kaldırıyor ve hareket vücudumu sarsarak sırtımda bir acı dalgası yaratıyor. Tekrar aşağı indirmeden önce yatağın altına kalın bir zarf sokmasını izliyorum.

"O zarfı iyi sakla. İçinde senin için yeni bir pasaport ve biraz para var. Amerika'ya gitmen için bir vize ayarladım ama sadece üç ay geçerli. Bu kadar kısa sürede ancak geçici bir vize alabildim. Burada kalamazsın. Amerika'ya vardığında, küçük kasabalardan ayrılma ve adını bir daha asla kullanma. Nereden geldiğini unut, yoksa seni bulurlar."

Onlar mı? Kim onlar? Neden insanlar benim için gelsin ki? Bunların hiçbirini anlamıyorum.

Çaresizlik hissi beni ele geçirirken çılgılık atmak istiyorum.

Tom Amca hafifçe yanağımı okşuyor, üzgün bakışları yüzüne bitkin bir ifade veriyor. "Güney Afrika'yı terk et, Cara. Mümkün olduğunca çabuk." Üzerime eğiliyor ve alnıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Kaç, Cara. Çok uzaklara koş ve asla durma!"

Onun gidişini izliyorum ve sonra hastane odasında sadece zarfla ve içime çekmeye çalıştığım her panik nefeste içime saplanan keskin boşluk parçalarıyla dolu bir kalple yalnız kalıyorum.

Gerçeklik tekrar içimi sıkıştırmaya başlamadan önce bir an için sadece göz kırpıp nefes alabiliyorum.

Ailem öldü! Yalnız

mıyım?

Başıma gelenlerden dolayı kederli ve üzgün bir şekilde ağlamaya başladım.

Be

ⁿ. Daha 18 yaşındayım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Annemi ve babamı istiyorum.

Odaya bir hemşire giriyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor, ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Sıcaklığı. Bana bir şey veriyor ve bu kalbimi tırmalayan acıyı yatıştırmaya başlıyor.

Bu rahatlamanın geçici olduğunu biliyorum ama keyifli uykuyu kollarımı açarak karşılıyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Cara

"Kapatma zamanı," diyor Bay Johnson o ürkütücü sessiz ses tonuyla. Başlangıçta bu beni korkuturdu ama paraya ihtiyacınız varsa böyle şeylere alışıyorsunuz. Hayatım boyunca pek çok farklı iş yaptım ama doldurulmuş hayvan satmak en az sevdiğim ve en tuhafı olmalı.

Bay Johnson bana 'işin püf noktalarını' öğretmeyi teklif etti (onun sözleri, benim değil.) Tahnitçi olmayı öğrenmek istememin imkanı yok. Sadece bir yüz dolara daha ihtiyacım var ve buradan gidiyorum. Zaten burada çok uzun süre kaldım.

Yalnız bir hayat yaşıyorum ama buna alıştım. Böyle işte. Değiştiremeyeceğin bir şeyi sorgulamanın bir faydası yok. Hayatımın bu şekilde devam edeceğini kabullenmek daha iyi.

Artık annemin adı olan Cassy Smith adını kullanıyorum. Cassy, Cassandra'nın kısaltması ve Smith de annemin kızlık soyadıydı. Tom Amca'nın yaptığı çok hoş bir şeydi. Bu şekilde kendimi ona daha yakın hissediyorum.

On sekiz yaşındayken başıma gelen şeylerin hiçbirini hâlâ anlamış değilim. Hayır, yalan söylüyorum. Acıyı anlıyorum, çünkü gerçek ve sabit olan tek şey buydu.

Gemide ya da aileme ne olduğunu anlamıyorum. Neden ayrılmak zorunda kaldığımı ve Tom Amca'nın beni neden terk ettiğini anlamıyorum.

Hayatın anlaşılacak için var olmadığı sonucuna vardım - denemek sizi sadece delirtir. Hayat sadece yaşanmak içindir, her gün kendi sorunlarıyla yeni bir gündür.

Yedi yıldır Amerika'dayım. Şanslı numara yedi... değil mi? Artık pasaportumu kullanamıyorum. Sadece üç ay geçerliydi ama bir kamyon durağında tuvalet temizlemek olan ilk işimi bulmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Bektan bir işti ama zaten bu yüzden orada çalışmama izin verdiler. Ucuz iş gücü.

Tom Amca'nın dediğı gibi sürekli hareket halindeyim. Bir yerde iki aydan fazla kalmam. Altı haftadır buradayım ve kaçmak için o tanıdık kaşıntıyı hissediyorum.

Arkadaş edinmem ve kesinlikle kimseye bağlanmam ve Steven'ı uzaklaştırmamın nedeni de buydu. Onunla daha fazlasını görebiliyordum. Eğer biriyle daha fazlasını görebiliyorsan, bu genellikle bela demektir. Kaçarken, başka birine bağlanmak boynunuzda ölü bir ağırlık taşımak gibidir.

Scappoose'dan geçtiğı için bir geceliğine onunla takılmanın iyi bir şey olduğunu düşündüm. Sadece birkaç geyik avlamak için gelmişti, sonra eve dönecekti.

Seks yaptık, muhteşem bir şey değildi ama başka bir insanın dokunuşuna duyduğum özlemi yatıştırdı.

Hiç gitmedi. Onu yerel barda takılırken gördüm, bu yüzden oraya gitmeyi bıraktım.

Gitme vakti geldi. Bunu içimde hissedebiliyorum.

Daha iyi günler görmüş ceketimi omuzlarıma atıyorum ve tezgahın altında tuttuğumuz ısıtıcının kapalı olduğundan emin oluyorum. Bu dükkân zaten bir buz kutusu ve daha kış bile gelmedi.

Bay Johnson atölyesinin bulunduğu arka tarafa kilitlenirken ben de hızlıca o günkü yiyeceğimi çıkarıyorum. Küpün içindeki su hala sıcak, bu yüzden bir fincan eriştenin üzerine biraz döktükten sonra Bay Johnson'ı bekliyorum.

Atölyesinden ayaklarını sürüyerek çıkıyor ve ben de ön kapıyı açıyorum, böylece yanımdan ayaklarını sürüyerek geçmeye devam edebiliyor. Yavaşlamasını istemiyorum, çünkü o zaman yapacak yüzlerce şey bulacak ve ben burada daha uzun süre sıkışıp kalacağım.

Ayağımı kapıyı durdurmak için kullanarak, açık tabelasını kapalı gösterecek şekilde hızla çeviriyorum. İkimiz de dükkândan çıktığımızda Bay Johnson kapıyı kilitliyor. Kaldırımda ağır ağır yürümeye başlamadan önce bana yorgunca el sallıyor. Sanırım ben de eve gitmeliyim.

Home.

Benim için öyle bir yer yok. Gölge bir motelden daha da gölge bir motele taşınıyorum. O hastaneden kaçtığımdan beri hayatım böyle. Kaçmak zorundaydım, hayatımdan korktuğum için değil, yüklü faturayı ödeyecek durumum olmadığı için. Gece vakti bir hırsız gibi sıvıştım.

Yavaşça yürüyorum ve parmağımın ucuyla yemeğimin sıcaklığını test ediyorum. Çoktan soğumuş. Parmağımı bardağa sokuyorum ve yutulacak kadar iyi görüne kadar karıştırıyorum. Yıllardır cup o' noodle ile yaşıyorsanız, çiğnemezsiniz, sadece yutarsınız, böylece o şey guruldayan midenizi doldurabilir. Çiğnemek, artık tacos, pizza ya da hamburger için ayrılmıştır... iç çekerim.

"Merhaba," diye arkamdan birinin seslendiğini duyuyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Steven'ın bana doğru koştuğunu görüyorum.

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandım.

Bana yetişiyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Biz mi?" Oh, dostum, büyük umutların var. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Ben eve gidiyorum."

"Seninle yürüyeceğim," diyor fazla neşeli bir şekilde, sanki bu gece şansı yaver gidecekmiş gibi.

"Ben kendi başıma iyiyim." Kolunu omuzlarımdan çekip daha hızlı yürüyorum.

"Hadi ama bebeğim. Geçen gece iyi vakit geçirdik."

Olduğum yerde duruyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Tek gecelik ilişki," vurgu için bir parmağımı kaldırarak kelimeleri heceliyorum. "Bu bir daha olmayacak."

Elimi tutuyor, oldukça sıkı bir şekilde ve beni sokağa doğru çekmeye başlıyor.

"Hayır dedim, pislik," diye bağırarak kolumu çekip kurtarmaya çalışıyorum. İçimde alarm zilleri çalmaya başlıyor ve gerginlik üzerime çöküyor.

Bir fincan erişte elimden dökülüyor. "Yemeğimi döküyorsun!" Ona bağırıyorum.

Yemeğimi kaybetmeyi umursamıyor gibi görünüyor ve elimi çekiştirmeye devam ederek beni daha hızlı hareket etmeye zorluyor.

Midem bulanıyor ve ilk defa kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Bu adamı gerçekten ne kadar iyi tanıyorum?

Ya beni parka sürükleyip tecavüz ederse? Lanet olsun! Ya bir seri katilse? Lanet olsun!

"Tamam," diyorum biraz nefes nefese. Panik damarlarımda dolaşırken kalbim çılgınca atıyor. "Sen bara git, ben seninle orada buluşurum. Ben sadece gidip düş almak istiyorum." Sesim titriyor. Kahretsin, korktuğumu duyabiliyor.

"Hayatta olmaz, bebeğim. Hiçbir yere gitmiyorsun," diye tersliyor.

Beni caddenin karşısına sürüklüyor. Araba lastiklerinin gıcirtısını duyuyorum ve hislerim harekete geçtiğinde artık çok geç.

Kollar beni arkamdan kavıyor ve ağızıma ve burnuma bir parça bez tıkanıyor.

Tehlikede olduğumu fark etmeye başladığımda üzerime soğuk bir korku çöküyor.

Sert metal bir yüzeye fırlatıldığında dehşet dolu bir çığlık boğazımı yırtıyor. Bir kapının çarparak kapandığını duyuyorum ve içimi ezici bir tehlike duygusu kaplıyor.

Yüzümü hastalıklı kokan bezden çekmeyi başardım. "Bırakın beni!" Her şeye tekme atıp vururken çığlık atıyorum.

Kendimi kollarımla yukarı itmek için çok uğraşıyorum ama sürekli aşağı itiliyorum.

"Go-Go-Go!" Steven bağırıyor. "Paketi aldık."

Başımın yan tarafına sert bir şey çarpıyor ve sonra sağ koluma keskin bir iğne batıyor. Çekmeye çalışıyorum ama artık çok geç.

Tüm dünyam sallanıyor ve dönüyor.

İKİNCİ BÖLÜM

Cara

Dünya bulanıklaşıyor ve ilk başta hâlâ rüya gördüğümü ve suyun altında olduğumu sanıyorum ama sonra dilimde tatlılığın tadını alıyorum. Rüyalarımnda her zaman kanın metalik tadını alırım ve bu o değil. Bu hastalıklı bir tatlılık.

Gözlerim ağırlaşıyor ama onları zorla açıp etrafıma bakıyorum. Karanlık ve kendimi oturma pozisyonuna ittiğimde üzerinde olduğum şey boş bir ses çıkarıyor. Gözlerimin alışmasını bekliyorum ama alışmıyorlar. Kahretsin! Burası gerçekten karanlık, sanki mürekkep dolu bir kabın içine düşmüşüm gibi.

"Alo?" Fısıldıyorum, çünkü yüksek sesle söyleyemeyecek kadar korkuyorum. Cevap yok, sadece kendi acınası korkmuş sesimin sert yankısı var.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, ayaklarımın altındaki zemini dikkatlice test ediyorum ve yine içi boş bir çarpma sesi geliyor. Bir çeşit metal levhanın üzerinde duruyor olmalıyım. Sanırım.

Kollarım otomatik olarak geriliyor, bir şeye çarpacağımdan korkuyorum. Sanki dengem bir anda bozuldu ve beni terk etti, korkuya kapıldım ve hislerim tamamen altüst oldu.

Hareket edemeyecek kadar korkuyorum ama burada öylece duramayacağımı da biliyorum. Tüm vücudum, sanki büyük bir pisliğin içinde olduğumuzu şimdi anlamış gibi titremeye başlıyor.

"Haydi Cara," diye korkmuş zihnime biraz cesaret aşılamaya çalışıyorum. "Bir çıkış yolu bul. Sadece bir çıkış yolu bulmalısın. Sakin ol ve kendini kaybetme."

İleriye doğru küçük adımlar atıyorum, ellerim korkunç bir şekilde titriyor. Sert bir duvara çarptığımda, nefesim dehşet içinde hızlı soluklara dönüşüyor. "Hayır! Kahretsin, neredeyim ben?"

Duvar boyunca ilerliyorum ama başka bir duvardan başka bir şey bulamıyorum, sonra bir tane daha... ve bir tane daha. Alan çok küçük.

"Lanet olsun! Boka batmış durumdayım. Beni öldürecekler. Oh, Tanrım. Öldüm ben! Beni nasıl buldular? Neyi yanlış yaptım?" Panik, tüm sağduyuyu ortadan kaldırıyor. Bir köşeye doğru ilerliyorum ve kırım yere değene kadar aşağı kayıyorum. Neredeyse onunla bir olana kadar soğuk, sert yüzeye bastırıyorum.

Dehşet, karanlığın pençe gibi parmaklarıyla bana uzanmasını sağlıyor. Zamanı yavaşlatıyor ve havayı inceltiyor. İçinde bulunduğum durumun dehşeti içimi titretiyor ve ağzımı kurutuyor.

Saniyeler kan donduran, dehşet dolu dakikalara dönüşüyor.

Dakikalar, sinir bozucu derecede korkunç saatler gibi hissettiren şeylere kayıyor.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Dışarısı gece mi gündüz mü bilmiyorum. Beni kimin ya da neden tuttuğunu bilmiyorum.

Çıplak dehşetten başka bir şey bilmiyorum.

Dizlerimi göğsümde sıkıca kavırıyor, kendimi sallıyordum ki tek duvara çarpan gürültülü bir patlama sesi duydum. Çığlık atıyorum ve soğuk metale daha da bastırıyorum. Bu da neydi böyle?

Aşamalardan geçiyorum. Önce panik, sonra korku. Sonra tekrar sakinleşene kadar kaçmanın bir yolunu bulacağıma dair kendimle mantık yürütmeye başlıyorum. En son öfke geliyor, öfkeyle dolana kadar kendimi savunmanın yollarını planlamaya başlıyorum ve beni yakalayanı nasıl öldüreceğimi hayal ediyorum.

Saniyeler içinde sıcaktan soğuğa, histerik bir şekilde ağlamaktan çılgın bir insan gibi kendimi sallamaya geçiyorum.

Ama Şu anda tek hissettiğim fel edici bir korku, daha önce hissettiğim hiçbir Şeye benzemiyor.

Her saniyenin son saniyem olabileceğini düŐünüp duruyorum.

Havam tükenecek diye endiŐelenip duruyorum. Ya gmldysem ve bunun farkında bile değilsem!

Bu kara delikte öldüğümü ve kimsenin bunu bilmediğini hayal edip duruyorum.

Kapıda bir anahtar Őıngırtısı duyuyorum ve sonra küçük odaya ışık doluyor. Kuru dudaklarımdan korkmuş bir çığlık dklyorum. IŞık benden alınmadan önce hızla etrafımı tarıyorum. Sadece gri duvarlar, gri bir zemin ve gri bir tavan var. Küçük bir kutuya benziyor.

Aman Tanrım! Beni bir kutuya koymuŐlar. Beni gmecekler!

Gğsm sıkıŐmaya başlıyor ve nefes almak zorlaşıyor. Soğuk terler döküyorum ve vücudum korkunç bir Şekilde titremeye başlıyor.

Bu Şekilde lmek istemiyorum.

Yanaklarımdan sıcak gözyaşları dökülüyor ama onları silmekten çok korkuyorum.

Kapının yanında duran adam bana öylece bakıyor ve bu beni dehşete düŐürüyor. Sert bir sakalı ve dağınık, tuzlu ve biberli saçları var. Ortalama bir erkekten daha iri. Uzun boylu, geniş ve rahat bir hayat yaşadığını gösteren bir karnı var.

Onu tanımam biraz zaman alıyor ama tanıdığımda içimi bir rahatlama kaplıyor ve bir an için kendimi baygın ve sersemlemiş hissediyorum.

"Bay Attridge?" Mırıldanıyorum ve sonra gzyaŐlarımla geliyor.

Dengemi sağlamak için duvarı kullanarak ayakta durmaya çalışıyorum. Bacaklarım titriyor, her an yol vermekle tehdit ediyor.

Her zaman evimize gelirdi. O, babam ve Tom Amca kazadan önce çok yakındılar.

Ama sonra bana kaşlarını çatıyor ve artık dostça görünmekten çok uzak. Bu benim rahatlama anımın kısa sürmesine neden oluyor ve gzyaŐlarımla kuruyor.

üzerimde.

"Cara," diyor odaya girerken. Kapıyı kapatıyor ve ben artık onu göremiyorum.

Bir kibrit küçük alanı bir anlığına aydınlattığında kalp atışlarım hızlanıyor ve irkiliyorum. Küçük alev ürkütücü gölgelerin zıplamasına ve çelik duvarlarda dans etmesine neden oluyor.

Bir sigara yakar ve sonra geriye sadece parlayan kırmızı kömür kalır.

"Easy'nin barının oradaki yolda yürürken seni gördüğümüzde ne kadar şaşırdığımızı bir düşünsene. Annene çok benziyorsun. Huzur içinde yatsın." Bir nefes çekiyor ve kömür daha da parlayarak odaya ürkütücü bir hava katıyor. "Adını annenin adıyla değiştirmen aptalca. Seni bulmamızı çok kolaylaştırdın."

Bir nefes daha çekiyor ve yüzü yine korkutucu bir kırmızı ışıltıyla aydınlanıyor.

"Evet, bu yaptığın gerçekten aptalca bir şeydi," diye fısıldıyor rahatsız edici bir şekilde ve tüylerim diken diken oluyor. "Ne yazık ki senin için babanla görülecek bir hesabımız var." Tükürdüğünü duyuyorum. Güney Afrika aksanının ne kadar derin olduğunu unutmuşum. Neden burada olduğunu anlamıyorum.

Titremeye başlıyorum ve korku beni boğana kadar göğsümde kabarıyor. "Bunların hiçbirini anlamıyorum!" Korku dayanılamayacak kadar büyük olduğunda haykırıyorum.

"Biliyorum, kızım. Üzgünüm ama işler böyle yürüyor. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Çocuklar babalarının günahlarının bedelini öderler."

Kapı tekrar açılıyor ve üç adam içeri giriyor. Bir an için arkalarından süzülen keskin güneş ışığına karşı sadece siluetlerini seçebiliyorum. Birinin elinde bir kamera var ve kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başlayana kadar kamerayı kurcalıyor.

Kameraya ne gerek var ki?

Diğer ikisi bana yaklaşıyor ve gözlerim onlara kayıyor.

Steven!

Steven onlardan biri mi?

Titremem durdu ve sadece bakabiliyorum. Beni izliyorlardı. Çok dikkatsizdim! Hayatım için koştuğumu unutmuşum.

"Kameraya adını söyle kızım," diye çıkışıyor Bay Attridge.

"Cassy Smith," diye geveliyorum. Onları kızdırmak istemiyorum.

"Gerçek adın!" diye sinirli bir şekilde tersledi ve sesindeki düşmanlıktan ürktüm.

"Cara Ellison." Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. "Tarihi söyle," diye tekrar bağılıyor.

"Dokuz Ekim." Gözlerimi aynı anda her yerde ama en çok Steven ve Bay Attridge'de tutmaya çalışıyorum.

"Ralph Ellison senin için kim?" Hırlıyor ve midem korkuyla çalkalanıyor.

"O benim babam," diye sızlanıyorum.

"Sadece on dakikalığına, beyler. O şerefsizin ciddi olduğumuzu anlamasını sağlayacak kadar kasete ihtiyacımız var. Çocukların seninle işi bittikten sonra amcan seni kurtarmak için koşarak gelecek, tıpkı aileni öldürdüğümde yaptığı gibi. Kızma Cara, işler böyle yürüyor. Gücenmek yok." Sigarayı yanındaki adama uzatırken Bay Attridge'i kocaman gözlerle izliyorum. "Al bakalım, Henry." Sonra beni üç adamla baş başa bırakarak çıkıp gitti.

Kapı kapanıyor ve kameradan parlak bir ışık yanıp sönerek beni aydınlatıyor. Parlak ışık dışında her şey kararıyor. Vücudum titremeye başlıyor ve soğuk duvara geri çekiliyorum.

Neler oluyor?

Ne yapacaklar?

Aklımdan milyonlarca korkunç senaryo geçiyor ve içimdeki paniğin soğuk pençesini sıkıyor.

Önce Henry hareket etti ve bana doğru geldi. Karanlığın iri bir kütlesi gibi görünüyor. Çığlık atıp yana doğru eğildim ama kolumdan tutup beni geri çekti.

Nereye gidersem gideyim, kör edici ışık gidiyor ve küçük kırmızı ışık bana tüm bunları kaydettiklerini söylüyor.

Henry'nin sesi her sinirimi tahrik eden ve içimi titreten vahşi bir hırıltı. "Orada öylece durma! Buraya gel ve onu tut!"

Köşeden zorla sürüklendim. Dengemi kaybediyorum ve dizlerim sertçe yere çarpıyor. Dişlerim takırdıyor ve güçten dilimi ısırıyorum. "Ceketi çıkar," diye bağıyor Henry.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve geri çekilmeye çalışıyorum. "Lütfen yapma!" Ne için yalvardığımı bilmiyorum ama aklıma gelen tek şey bu.

Hareketlerim panikle çılgınca artıyor ve küçük alanda hepimizle birlikte hava sıcak ve havasız hale geliyor. Sigaranın dumanı öğürmek istememe neden oluyor.

Steven ışığın önünde hareket ederek ışığın kaybolmasını sağlıyor. Tüm duyularım bana geri dönmeden önce bir saniyeliğine şok içinde oturuyorum. Henry'nin parmakları kaval kemiklerime saplanıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Geriye doğru düşüyorum ve başım sert çelik zemine çarpıyor, zeminde ve vücudumda titreşen içi boş bir ses daha çıkarıyor. Boğucu bir his üzerime çökerken paniklemeye başlıyorum.

"Siktirin gidin!" Onlara tükürüyorum ve bacaklarımdaki tüm güçle tekme atmaya başlıyorum. Henry'nin göğsüne tekme atmayı başardım ve o da kık üstü yere düştü.

Zafer anımı ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmek için kullanıyorum. Sürünerek uzaklaşıyorum ve yaptığım her hareket küçük alanda yankılanıyor.

Steven bana doğru geliyor ve ben de kaçabilmek ya da en azından kendimi savunabilmek için ayağa kalkmak için acele ediyorum. Kaçma içgüdülerim sonunda devreye girdi. Geç olması hiç olmamasından iyidir!

Parlak ışık görmemi zorlaştırıyor. Üzerime atlıyorlar ve korkudan içimden taş kesilmiş bir çığlık kopuyor. Bir sürü el beni tutuyor!

Çekiyor ve vuruyorum ama hiçbir yere varamıyormuşum gibi geliyor. Tek duyduğum sert nefes alış verişler, kesinlikle benimki ve hemen yanımdaki onlarınki - yaklaşıyorlar.

Korkunç bir an kollarım acıyla geriye çekildi ve sonra ceketim vücudumdan söküldü. Yere itildiğimde kığım sertçe yere çarptı.

İçine girilmiş biri gibi vuruyor, tekmeliyor ve hırlıyorum. Korku her yerimi ele geçirdi. Bu dehşetin yarattığı durumda tek bir düşünce var: hayatta kalmak. Bir şekilde hayatta kalmalıyım.

Her zaman korkunun soğuk olduğunu düşünmüşümdür. Onu hep soğuk olarak tanımlardım. Çok yanılmışım, çok yanılmışım.

Korku zihninizi dehşet verici bir şekilde berraklaştırır. Böylece etrafınızda olup biten her küçük şeyi algılayabilirsiniz. Vücudunuz tamamen adrenalinle çalışır ve damarlarınızda bir damla kan pompalanmaz.

Etrafımda dolaşırken giysilerinin çıtırtılarını duyuyorum.

Henry kolunu geri çekerken havanın değiştiğini hissediyorum. Darbenin gelmesini beklerken derimin yüzümün üzerinde inceldiğine yemin edebilirim.

Bilmemek durumu daha da kötüleştiriyor.

Korku acıyı daha da kötüleştirir.

Korku zamanı durdurur.

Korku, insanları canavara dönüştürür ve her ses, olabileceklere dair bir uyarıya dönüşür.

Bir yumruk yanağıma sertçe çarpıyor ve boynum şiddetten geriye savruluyor. Çığlık atıyorum ve kulaklarıma çaresizce geliyor. Acı yüzümün sol tarafının tamamını kaplıyor ve kendi kalp atışlarıyla nabız atmasına neden oluyor.

Sonra Henry'nin korkunç sesi karanlıkta dalgalandı. "Gömleğini çıkar!" Hırıltı, hırıltılı nefeslerle geliyordu.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama benden çok daha hızlılar. Steven arkamda hareket ediyor ve safra boğazımı yakıyor. Keşke üzerlerine kusabilseydim. Belki o zaman dururlar.

Ama kusmuyorum ve Steven beni tuttuğu anda vücudum sarsılıyor.

Beni öylece dövmelerine izin
veremem! Kahretsin, ya bana
tecavüz ederlerse?

Oh, Tanrım! Bundan kurtulamayacağım. Bu piçlerden birinin sikini bana yaklaştırdığı düşüncesi bile beni vahşi bir canavara dönüştürmeye yetiyor.

Dirseğimi Steven'a doğru savurmaya çalışıyorum. Hareket dengemi bozuyor ve yana düşüyorum, havasızlıktan başka bir şeye savrulmuyorum.

Steven gömleğimi tuttu ve boynuma doğru çekti. Kör edici bir an boyunca boynumu korkunç bir şekilde sıkıyor ve hava kaynağımı kesiyor. Tekrar çekiyor ve kuvvet başımı geriye atıyor. Malzeme derimi ısıyor ve sonra yok oluyor. Nemli hava gövdemde yapışıyor ve kendimi korkunç bir şekilde açıkta hissediyorum.

"Hayır! Siktir git! Hayır!" Boğazım yanana kadar bağıyorum.

"Kollarından tut," diye homurdanıyor Henry. Sigaranın kömürünün kıpkırmızı yandığını ve Henry'nin yüzünü aydınlattığını görüyorum. Kahretsin, şeytana benziyor - şeytanın kendisi gibi.

"Bırakın beni!" Çığlık atıyorum. Kendimi bu imkânsız durumdan kurtarmak için çırpınmaya ve tekmelemeye başladım.

Henry bir dizini kalçalarımın üzerine yerleştiriyor ve sol eli sertçe göğüslerimin üzerine iniyor. Beni tekrar yere yatırdı ve sonra

sigarayı yanıma dayadılar. Yanık yoğun ama bir sonraki adımda ne yapacaklarını bilmemenin verdiği korkuyla kıyaslanamaz bile.

Sigarasını savuruyor ve sonra yumruğu bana geliyor. Darbe gözlerimi acıyla şişiriyor ve dünya dönmeye başlıyor. Bakırımsı bir tat ağzımda patlıyor ve boğazımı safrayla yakıyor.

Bir sonraki darbe yüzümde bir delik açmaya çalışıyormuş gibi hissettiriyor. Üçüncü yumruk parlak ışığın solmasına neden oluyor ve acı dişlerimin bile ağrmasına neden olana kadar devam ediyor.

Savaşmaktan vazgeçiyorum ve vücudum gevşiyor. Kan ağzıma doluyor, yan tarafımdan ve ağrıyan çenemden aşağı akıyor. Son hatırladığım, ayağı kaburgalarımın değdiğinde göğsümde oluşan keskin bir acı.

Karanlık beni yavaş yavaş öldürüyor. Kör edici ışık beni daha da korkutuyor. Dört gün olduğunu biliyorum. Kulağa fazla gelmiyor ama Tom Amca için günde bir kez kayıt yapıyorlar. Tom Amca'nın bu sefer bana yardım edeceğini sanmıyorum. Onunla yıllardır konuşmadım. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum.

Bay Attridge her gün dayağa beş dakika ekliyor. Dün, yirmi beş dakika yirmi beş yıl gibi geldi. Hiç bitmeyecek sandım.

Bugünden korkuyorum! Her ses beni korkuyla zıplatıyor.

Her gün bir giysimi çıkarıyorlar. İkinci gün spor ayakkabılarım, üçüncü gün çoraplarım, dördüncü gün kot pantolonum. Kıyafetlerimi almaya devam ediyorlar, bana kendimden daha az şey bırakıyorlar.

Sürekli titriyorum ve bunun soğuktan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyorum. Sadece iki parça kıyafetim kaldı.

İlk gün hala şoktaydım. Yaşlı adam yemek getirdiğinde yemedim. İkinci gün kendimi hareket etmeye zorladım. Beni tekmelemeleri ve vurmaları bittikten sonra acıyı bastırdım ve yemek yedim. Yutmamak için mücadele ettim.

Üçüncü gün daha kötüydü ve dün hiç yemek yiyemedim. Sanırım bir ya da iki kaburgam kırıldı. En çok sağ kalçam ağrıyor, sanki biri sürekli yan tarafıma yumruk atıyormuş gibi.

Küçük alan kusmuk ve kan kokuyor. Ölüm gibi kokuyor.

Yaşlı adam bana hiç bakmıyor. Sadece yemek ve suyu bırakıyor ve sonra aceleyle gidiyor. Onu alt etme fikriyle oynuyordum ama bırakın bir adamla dövüşmeyi, kendi ayaklarımın üzerinde bile uzun süre duramıyorum.

Dışarıda zincirin takırdadığını duyuyorum ve köşeye daha sert bastırıyorum, o kadar sert ki vücudum acıdan çığlık atıyor. Bunun bir faydası olmadığını biliyorum ama içgüdüsel bir şey. Boğazımın derinliklerinde alçak bir hırıltı oluşuyor ve bir hayvan gibi ses çıkarıyorum, dövülmüş bir köpekten başka bir şey değilim.

Steven yalnız geldiğinde kaşlarımı çatıyorum. Gerçek dayakların hiçbirinde yer almadı. Sadece beni tutuyor.

Kamerayı tripoda kurmasını izliyorum, sonra kayda basıyor ve kör edici ışık üzerime düşüyor.

"Şimdi de beni dövecek misin? Sonunda taşakların mı büyüdü, göt herif?" Canavarın bana dokunmasına izin verdiğim için kızgın bir şekilde ona çıkıştım.

"Hayır, dayağı Henry atıyor," diyor sakince. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sakin.

Kemerini kurcalıyor ve ağzım açık kalıyor. Başımı sallıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Beni becermene izin vermeyeceğim."

"Hadi bebeğim. Eski günlerdeki gibi olacak."

Kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve ardından fermuarını aşağı çekerek boxer'ını ortaya çıkarıyor.

İçimde taze bir adrenalin dalgası kabarıyor ve kapıya doğru koşmaya başlıyorum. Yere düştüğümde yolun yarısına bile gelememiştim. Vücudum sertçe yere çarpıyor, yüzüm yere düşüyor ve içimi parçalayan acıdan çığlık atıyorum.

Kendimi yukarı itemedim Steven kalçalarımın tutup beni geriye doğru sürüklüyor. Vahşi bir hayvan gibi yere tırmanıyorum, kendimi ondan uzaklaştırabilmek için bir çeşit kavrama elde etmeye çalışıyorum.

Steven üzerime sürünüyor, tüm ağırlığıyla beni çeliğe daha da bastırıyor.

"Bırak beni!" Ona dirsek atmaya çalışıyorum ama sağ elimi çekerek pis zemine sabitliyor. Bacaklarımı ayırmak için dizlerini kullanıyor ve ben de geri tekmelemeye çalışıyorum. Ayağa kalkabilmek için tüm vücudumu kullanarak onu üzerinden atmaya çalışıyorum.

"Hayır!" Çaresiz bir an için yalvarmaya başvuruyorum. "Lütfen yapma."

Karşı koymaya çalışıyorum ama yüzüstü yatmak çabalarımın çoğunu boşa çıkarıyor. Panikle aldığım nefesler yüzünden ciğerlerim yanıyor. Öfke içimde alevleniyor ve umutsuzluğumun bir kısmını dışarı atmak için çığlık atıyorum.

Külotumu çıkarma zahmetine bile girmiyor. Aletinin kıcıma bastırdığını hissediyorum ve bir tiksinti dalgası boğazıma kadar safra yakıyor.

Parmakları çürük pamuğu kenara itiyor. "Hayır!" Aletinin girişime çarptığını hissettiğimde çığlık atıyorum, ama tüm mücadelem ve protestolarım onu daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Beni tutarken aletini içeri sokmak için mücadele ederken bana çarpmaya devam ediyor. Bacaklarımı birbirine kenetlemeye çalışıyorum ama dizleri girişimlerimi sarsıyor.

Homurdanarak şiddetle içime giriyor ve ben teselli edilemez ve dehşete düşmüş çığlıklarımı tutamıyorum.

"Hayır." Bu mutlak ahlaksızlık anında beynimin bulabildiği tek kelime bu. Keskin yanıklar içimi yırtıyor.

"Merak etme bebeğim," diye homurdanıyor nefes nefese. "Çabuk olacağım. Bunu uzun süre hatırlamayacaksın." İçime sokmaya devam ediyor, her sokuşu kavurucu bir bıçak gibi. Kendimi açıkta ve aşağılanmış hissediyorum. "Yarın Henry beynini dağıtacak," diye homurdanırken vücudu bana karşı daha hızlı sarsılıyor. Sert bir şekilde boşalıyor, vücudu benimkine karşı titriyor, sanki yaklaşan ölümüm onu en çok tahrik eden şeymiş gibi. "Yaşayacağını düşünmedin, değil mi?" Kulağımda onun nemli nefesini hissediyorum ve sonra fısıldıyor, "Ama önce hepimiz seninle biraz eğleneceğiz. Seni çiğ çiğ siktiğimizde Henry'ye gözlerinin arasına bir kurşun sıkması için yalvarıyor olacaksın."

Saçlarımdan bir parça tutuyor ve ayağa kalkarken beni yerden çekiyor. Dölünün yapışkanlığının kalçalarımın iç kısımlarına doğru süzüldüğünü hissediyorum ve bir şekilde bu her şeyi çok daha kötü hale getiriyor. Kendimi pis ve boş hissediyorum, atılmış bir çöp parçası gibi.

Beni kameraya yaklaştırıyor ve sonra doğrudan kör edici ışığa doğru konuşuyor. "Ondan geriye hiçbir şey kalmadı Tom. İstedığımızda bize parayı vermeliydin."

Beni yana itti ve sertçe dizlerimin üzerine düştüm. Ayağa kalkmaya bile zahmet etmiyorum, bunun yerine cenin pozisyonunda kıvrılıyorum.

Gittiğini fark etmiyorum. Bacaklarımdan arasında midemi bulandıran ıslaklıktan başka bir şey fark etmiyorum.

Boşluk içimde uzuyor ve büyüyor, beni insan yapan her parçayı tüketiyor.

Zihnim ilk defa sessiz, sanki kapatılmış gibi. Kaçmanın yollarını düşünmüyorum.

Onları incitmenin yollarını düşünmüyorum.

Sadece düşünmüyorum.

Düşünmenin ne faydası var? Ben zaten ölüyüm.

Yaşama isteğimi öldürdüler.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CARA

"Kızım!" Fısıltı yaşlı adamdan geliyor. Kapının hemen dışında duruyor. Bana yemek getirmesi için çok erken.

Belki de bu benim son yemeğimdir.

Dudaklarımdan mizahsız bir kıkırdama dökülüyor. Hah! Sanki hiçbir şeyi tutamayacağım.

"Koşmaya hazır ol," diye fısıldıyor.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve başımı kaldırdım ama o çoktan gitmişti. Onu doğru duyduğumdan emin değilim. Kaç dedi mi?

Kapı ardına kadar açık duruyor ve güneş ışığı içeri süzülüyor. Kılımı bile kıpırdatamıyorum. Aklımı kaçıracak kadar korkuyorum.

Ağır bir ayak sesi altında çakılların çıtırdadığını duyuyorum. Kapıda karanlık bir figür belirliyor ve geri çekiliyorum.

"Lütfen," diye inliyorum. Evet, değersiz hayatım için yalvarıyorum.

Son birkaç saat içinde bu kelimeyi kaç kez söylediğimi bilmiyorum. Etrafıma saçılmış hayatımın kırıntıları için yalvaran bir dilenciden başka bir şey kalmayana kadar beni aşağıladılar.

Adam bana doğru yaklaşıyor ve ben bir korkak gibi geri çekilerek inliyorum. Yanımda diz çöktüğünde bir darbe bekliyorum ama onun yerine ceketini silkiyor. Duvarlara daha çok bastırıyorum. Tekrar tecavüze uğramaya dayanamıyorum. Beni öldürmeyi tercih etmeliler.

Gecenin ışıkları bana işkence ederken içimde tiksinti ve nefret kabarıyor. Asıl kabus, yaşlandığınızda yüzleşmek zorunda kaldığınız anılardır.

Uyanık. Ne zaman nefes alabildiğini hissetseniz, sizi daha derine çekerek daha fazla boğuyorlar.

"İlerleyin," diye sertçe çıkıştı adam. Hareket etmemi beklemiyor. Omuzlarımdan tuttuğunda elleri sertti. Dokunuşundan geri çekiliyorum, ama beni kararsız bacaklarımın üzerine çekiyor ve kollarımı kolların içine sokmaya zorluyor. Fermuarın açıldığını duyuyorum ve sonra parmaklarının benimkilerin etrafına dolandığını, elimi gerçekten sıkı bir şekilde kavradığını hissediyorum.

İlk aklıma gelen, ne tür bir tecavüzcünün kurbanını giydirdiğini merak etmek oldu.

İkinci düşüncem ise bana tecavüz etmeyeceği, beni öldüreceği ve ölmek konusunda ne hissedeceğimden emin değilim.

Gece boyunca beni öldürmelerini dilediğim zamanlar oldu. Ölmekten değil, öldükten sonra nereye gideceğimden korkuyorum. Nereye gideceğimden emin değilim ve bu da beni titreyen, hıçkıran bir karmaşa haline getirene kadar korkunun ruhuma işlemesine neden oluyor.

"Her zaman arkamda kal. Bağırmayın. Önüme geçme." Sesi sertti. Sözlerinin anlamının dehşete düşmüş zihnime yerleşmesi bir an alıyor. Bana bunu neden söylediğinden emin değilim ve sözlerini düşünecek zamanım yok çünkü çoktan hareket edip kolumu çekmeye başladı.

İleriye doğru ilk kararsız adımımı atıyorum ve sonra üçüncü net düşüncem geliyor aklıma - gerçekten bana yardım ediyor olabilir mi? Beni kurtarmak için burada olduğunu ummaya cesaret edebilir miyim?

İkinci adım acıtıyor ve her hareketimde bacaklarımın arasındaki yapışkanlık ve çığ ağrı bana yaptıkları iğrenç şeyleri hatırlatıyor.

Kapıya ulaştığımızda, acıyı ve üzücü anıları yutmaya çalışırken nefeslerim çaresizce kesiliyor.

"Odayı ateşe vereceğim, Predator. Sen işini yap," diyor yaşlı adam elimi tutan adama.

Predator ne biçim bir isim?

Beni arkasına çekiyor ve elimi bıraktığında göğsüm kapanıyor.

Kahretsin, işte bu!

Aman Tanrım. Ölmeye hazır değilim.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve bu kalp atışlarının her birinin son kalp atışım olabileceğinin farkındayım.

Ama sonra sol eliyle bana uzandı ve ben de çaresizce onu tuttum.

Bana yardım etmek için burada olduğu sürece adının ne olduğu umurumda değil.

"Lütfen yardım etmek için burada olsun.

"Sağ elimi serbest bırakmam gerek," diye fısıldıyor karanlık bir sesle. Gözlerim yüzüne kayıyor ve yeniden dehşetle doluyorum. Bu adam hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi.

Arkasından bir silah çekerken yüzündeki her çizgi belirgindi. Pantolonunun arkasına soktuğu yeri görmedim bile. Boğazım ve ağzım hemen kuruyor ve ağzımın içini kaplayan kalın tükürüğü yutamıyorum. Tam arkasına gelene kadar beni biraz dürtüyor ve sonra ne dediğini hatırlıyorum - arkasında kalmalıyım.

İki elimle onun eline ve koluna yapışıyorum. Basit görünümlü bir eve doğru yürüyoruz. Arkamda sıcaklık artıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. Yaşlı adam bir nakliye konteynirini ateşe vermişti.

Sonra gerçekler kafama dank etti. Bir nakliye konteynerinde tutuluyordum. Bedenimden kurtulmak ne kadar kolay olurdu.

Şerefsizler!

"İçeri gireceğiz. Onları öldüreceğiz ve g i d e c e ğ i z . Hiçbir şeye dokunmuyorsunuz. Hiçbir iz bırakmayacağız.

bize geri dön." Adam o kadar odaklanmıştı ki, o anın yoğunluğunun dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum.

"Biz mi?" Bu kelime ağzımdan çıkıverdi.

"Hâlâ söylediklerimi duyacak kadar doğru düşünebildiğini görmek güzel," diyor huysuzca. Ağzının köşesi seğiriyor. "Çılgılık atmak ve bayılmak yok. Oh, ve kesinlikle kusmak yok."

Üzerimdeki mide bulandırıcı kusmuk kokusunu alabildiği için aşağılanmış bir halde ondan bir adım geri çekiliyorum.

Önce o hareket eder ve ben sadece ona ayak uydurabilmek için hareket ederim. Koşmuyoruz. İçimdeki her şey kaçmam için bana bağırıyor ama efendisinin peşinden giden zavallı bir kukla gibi onun arkasında kalıyorum.

Eve yaklaştığımızda elimi sıkıca kavırıyor ve çenesinde bir kasın zıpladığını görüyorum, bu da beni daha da gerginleştiriyor.

Verandaya çıkan dört merdiveni tırmanırken, görüşüm ön kapıya takılıyor. Neden ters yönde koşmuyorum? Neden beni çekmesine izin veriyorum?

Tekmeleyerek ve çılgılık atarak savaşmalıyım!

Zihnim mutlak panikten boşlukla dolu o boşluğa doğru koşuyor.

Kolunu kaldırdığını görüyorum ama hiçbir şey beni kilidin olduğu yere bir delik açarken çıkan gürültüye hazırlayamaz. Ön kapı titriyor, menteşeleri gıcırıyor. Ve sonra her şey bir anda oluyor.

Flaşlar ve gürültülü patlamalar. Çılgılıklar ve kan.

Erkekler Predator'a hamle yapıyor ama o elimi bırakıyor, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi hızlı ve hassas bir şekilde hareket ediyor.

Tek yapabildiğim, gözlerim şoktan kocaman açılmış ve kalbim yanan bir ahırda mahsur kalmış vahşi bir at gibi hızla çarparak olduğum yerde kalakalmak.

Etrafımdaki dünya yavaşlıyor ama içimde her şey hızla akıyor.

Yaptığı her atış bir hedefi vuruyor, kırmızı çiçekler, tıpkı filmlerde görebileceğiniz gibi. Ama bu bir film değil. Bunlar yere düşen gerçek bedenler, gerçek kan, gerçek dehşet çığlıkları ve değişiklik olsun diye çığlık atan ben değilim.

"Orada kal," diye homurdanıyor. Sağımda duran ağır görünümlü bir kapıyı iterek açmasını izlerken donup kalıyorum. Küfür sesleri duyuyorum. "Siktir!" diye bağılıyor biri ve ardından silah sesleri geliyor.

Normal bir insan bu kâbustan çığlık atarak kaçardı ama ben onların ölümünü izlerken donup kaldım. Hepsinin ölmesi için pek çok yol hayal ettim ama bu değil, bu kadar kolay ölümler değil. Keşke onlar da dışarıdaki konteyner gibi yanıyor olsalardı.

Predator oturma odasına geri gelir. Yüzü acımasız görünüyor, gözleri sürekli bir hedef arıyor.

Yırtıcı bir hayvana benziyor. Şimdi adını anlıyorum.

Gözleri üzerime dikiliyor ve sadece bir bakışı bile kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Silahı birkaç santim daha yukarı kaldırıyor ve doğrudan kafama doğrultuyor. Parmağının tetiği çekmesi için geçen saniyede gözlerinin içine bakıyorum. Soğuk ve hesapçı. Hiçbir duygu yok, sadece yüksek bir patlama sesi var, diğerlerinden daha yüksek ve kendimi siper almak için eğilmekten alıkoyamıyorum. Yanağımda hafif bir yanma hissederken bile irkilmiyorum ve sonra arkamdan ağır bir şeyin düştüğünü duyuyorum. Dehşet kanımın damarlarımda sıcak bir şekilde akmasına neden olurken titreyen bir nefes veriyorum.

Kahretsin, beni vurabilirdi! Ona küfretmeye bile dilim varmıyor. "Aferin kızıma," diye karanlık bir şekilde nefes alıyor. Elim tuttu ve beni çekti.

Ön kapıya doğru. Cesetlere bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama gözlerim onlara takılıyor ve çılgın bir rahatlama hissiyle onları içime çekiyorum.

Kamerayı fark ettiğimde neredeyse kapıya varmıştık. Dikkatini çekmek için kolunu çektim. "Bekle, bu kamera." Tripoduyla birlikte sehpanın üzerinde duruyordu ve yanında küçük bir hafıza kartı yığını vardı.

"Ve?" diye tersliyor. Belli ki bundan haberi yok.

"Benim için kayıtlar yaptılar-" Duruyorum ama daha fazlasını söylememe gerek kalmıyor çünkü anlıyor.

"Bir çantaya ihtiyacımız var. Çantadan başka hiçbir şeye dokunmayın." Sesi gerçekten gergin çıkmaya başladı. Gergin olmasından hoşlanmıyorum. Şimdiye kadar ikimiz arasında sakın olan oydu. İkimiz de akıl sağlığımızı kaybedemeyiz ve benim aklımı tamamen kaybettiğim çok açık.

Mutfakta bir kese kağıdı bulduk. Oturma odasına doğru koşarken ayağım sert bir şeye çarpıyor ve neredeyse takılıyorum. Etrafımdaki ölü yüzlere ve kana bakmamaya çalışıyordum ama gözlerim aşağıya dalıyor. Kan görüyorum, lanet olsun çok fazla! Sonra tanımak midemin çukuruna sertçe batıyor. Bu Steven! Tiksintiyle geri çekiliyorum.

"Yine başlama şimdi. Buradan çıkmamız gerek," diye tersliyor Predator beni. Beni öne doğru itiyor ve titreyen ellerimle kamerayı ve hafıza kartlarını çantaya koymasına yardım ediyorum.

Elimi tekrar tutuyor ve beni ön kapıdan dışarı çekiyor. Tam önüme bakıyorum ve sonra çimenleri görüyorum. Elini çekip kurtarıyorum ve sanki sonunda özgür kalmışım gibi ileri atılıyorum. Verandadan çıktıktan sonra titreyen bacaklarımın hareket ettirebildiği kadar hızlı koşuyorum.

Bacaklarımın tutmaması ve ot değil çakıl yemem için fazla uzağa gidemem. O kadar uzağa bile gidemedim.

Hareket etmekten çok korkuyorum.

Olacaklara dönüp bakamayacak kadar korkuyorum.

Arkamda çakılların çitirdadığını duyuyorum ve kalbim sıkışıyor. İçim parçalanıyor ve ağlamaya başlıyorum. Hıçkırıyorum çünkü Tanrı bile bana yardım etmeyecek.

"Cara." İsmimi duyunca başımı kaldırıyorum. Sanki gerçekten önemsiyormuş gibi söylüyor. Kulağa rahatlatıcı geliyor. "Gitme vakti geldi. Artık güvendesin."

Yanımda çömeldiğinde ona ilk kez iyice bakabiliyorum. Koyu kahverengi saçları kısa ve düzgün, yanlardan tıraş edilmiş. Yüzü acımasız ve sert, sakalı onu daha da korkunç ve karanlık gösteriyor. Taştan yapılmış gibi görünüyor. Sonra gözlerini görüyorum, gri gözlerini. Vahşi gözler.

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. Kesinlikle her şeyi gören gözleri var, tıpkı arasında sıkışıp kaldığım duvarların her şeyi gördüğü gibi.

Bir an için duygular kabarmakla, bana yapılanların dehşetinde boğulmakla tehdit ediyor ama gözlerimi kapatıp ruhumu karartan boşluğa odaklanıyorum. Yaşadığım kâbusun anıları yerine boş duyguları tercih ederim.

"Şimdi gidiyoruz. Yürüyebilir misin?" diye sorarak beni karanlık düşüncelerimden kopardı. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama sahip olduğum adrenalin artık yok. "Tamam, yürümek yok o zaman," diyor. Kolları altımdan kayıyor ve beni kaldırıyor. Onun kollarında kendimi küçük hissediyorum. O benden çok daha büyük ama ben kendimi küçük hissediyorum çünkü bir zamanlar olduğum kişiden geriye hiçbir şey kalmamış.

Yürüyor ve konteynerden uzakta olduğu sürece nerede olduğu umurumda bile değil.

Kendimi kapatıyor gibiyim, zihnim, bedenim, ruhum - her parçam savaşmaktan yoruldu.

"Güvendesin. Artık *benimlesin*." *Duyduğum son sözler bunlar.*

Devam et Damian ve Cara'nın hikaye ~

Yırtıcı

Koruyuc

u Önsöz

Riley~

Kendimi her zaman oldukça mutlu ve şanslı bir insan olarak düşünmüşümdür. Dünyayı kurtarmak ya da en azından arkamda iz bırakmak istedim.

Son üç yılımı yardımımıza ihtiyaç duyulduğunu hissettiğim her yerde ayak izlerimi bırakarak geçirdim.

Kendi saflığımla, karmaya rüşvet verebileceğimi düşündüm. Bilirsiniz - eğer iyilik yaparsam, o zaman iyilik bana doğru gelecektir. Şimdiye kadar işe yaradı, neden bundan şüphe edeyim ki?

Yirmi dört yaşındayım ve mutluyum. Pek çok insanın hayatında bulamayacağı türden bir mutluluk bu.

Beni seven bir ailem var. Örnek aldığım iki kardeşim var, özellikle de en büyük kardeşim Josh. Kimse onun eline su dökemez.

Uçak inerken heyecanlıyım. *Eve... nihayet.*

Avustralya'dan dönüş uçuşu çok yorucuydu. Kendimi yapış yapış ve pis kokulu hissediyorum. Ama seyahat ettiğime değdi. Yıllık Gouldian Finch Sayımı'na katıldım. Tüm o renkli kuşları saymak inanılmaz bir deneyimdi. Ondandır önce üç yıl boyunca Afrika'yı dolaştım ve elimden geldiğince yardım eli uzattım. Bu bana kendimi iyi hissettirdi.

Sorun da bu zaten, değil mi?

Kendimi iyi hissettirdiği için yaptım. Bunların hiçbirini yardım ettiğim insanlar için yapmadım. Hayvanlar için yapmadım.

Hayır, hepsini kendim için yaptım - bu yüzden karma bana aynı şekilde geri ödemek zorunda kalacaktı. Bu işler böyle yürür. Öyle değil mi?

Geçmişimi her zaman temiz tutarım. Her zaman kibar ve alışkanımdır. Her zaman gülümserim. Ben komik biriyim, herkesin yaslanabileceği bir omuzum.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Josh bana kayan yıldıızım demeye başladı. *Riley-Star*. Ailede tuttu. Her zaman şakalaşırlar ve benden dilek dilerlermiş gibi yaparlar. Çok parlıyorum. Ben ailenin kalbiyim... herkesin küçük kızıyım. Ama her yıldıızın bir gün snmesi gerekir.

Hayatın bize dersler vermenin bir yolu vardır.

Karma, iřte bu tuhaf bir řey. Hayatım benden koparıłana kadar ne kadar bencil olduđumu hiç bilmiyordum.

Ben. Ben. Ben. Ben. Ben. Ben.

Her şey benimle ilgiliydi.

Birinci Bölüm

Riley~

Gözlerim Josh için etrafımdaki kalabalığı tarıyor. Onu o kadar uzun zamandır görmemiştim ki içimde gergin bir heves titreşiyor.

Sonunda kardeşime kilitlendiklerinde heyecandan bir çığlık attım. Havaalanını dolduran insanların arasından sıyrılarak koşmaya başladım.

"Josh!" Mutlulukla çığlık atıyorum. Aramızdaki son mesafeyi de atlayarak tüm bedenimi ona doğru fırlatıyorum.

Kahkahası başımın üzerinde patlıyor ve sonra kolları sıkıca etrafımı sarıyor Ben.

"Riley-Star," diye fısıldıyor ve bu kalbimin sıcaklıkla parlamasına neden oluyor. Onun

sesi kısık, sevgiyle dolup taşıyor. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçarken kolları beni sıkıca sarıyor. Ağabeyimi gördüğüm için çok mutluyum. Çok uzun zaman oldu.

"Seni çok özledim," diye fısıldıyorum, sesim damarlarımda dolaşan ezici mutlulukla kalınlaşıyor.

"Seni daha çok özledim," diyor beni ayaklarımdan üzerine yatırırken. Gözleri üzerimde geziniyor ve sonra şaşkınlıkla başını sallıyor. "Boyun gerçekten uzadı mı?"

Onu son gördüğümünden farklı görünüyor. Saçları çok kısa kesilmiş, orduda görev yaptığı dönemden bile daha kısa. Bir zamanlar nazik olan yüz hatlarında sert bir ifade var. Ayak parmaklarımdan üzerinde duruyorum ve Josh'un tam içine bakmayı başarıyorum.

göz. Benimkiyle aynı renkte olan koyu yeşil gözlerindeki nezaket hızla geri geliyor ve bu beni gülümsetiyor.

"Evet, bir gün bana bakıyor olacaksın." Dudaklarımdan taşan kahkahayı engelleyemiyorum.

"Rüyanda görürsün, küçük kardeşim." Çantalarımı elimden aldı ve birini omzuna attı. "Hadi seni eve götürelim. Annem ve babam seni görmek için sabırsızlanıyor. Logan bugün işten bile izin aldı."

Bugün tüm ailenin bir araya geleceğini duyunca gülümsemem genişliyor.

"Fazla kalamam." Josh mutluluk balonumu patlattı. Yüzümdeki gülümseme kaybolunca hemen açıklama yapmak zorunda kalıyor. "Meşgulüz. Griffin yerime bakıyor, böylece gelip seni alabilirim."

"Griffin nasıl?" Ben soruyorum.

Griffin'le henüz yüz yüze tanışmadım ama birkaç e-posta alışverişinde bulundum. Josh ile birlikte görev yaptığı dönemde birbirimize yazmaya başlamıştık. Josh'un ekibindeki tüm erkekler arasında Griffin hala arada bir yazdığım tek kişi.

Josh ordudan emekli olduktan sonra Griffin'in güvenlik şirketine katıldı. Ne iş yaptıklarından emin değilim. Josh bir keresinde kimsenin istemediği işleri aldıklarını söylemişti. Josh'un her gün hayatını riske atmasından nefret ediyorum ama güvenlik işinde çalışmanın onu mutlu etmesini anlıyorum.

"Griffin iyi. Her zamanki gibi inatçı ama iyi." Bana gülümsüyor. "Umarım yakında onunla ve ekibin geri kalanıyla tanışırsın. Onları seveceksin."

"Sürekli duyduğum isimlerin sonunda yüzlerini görmek ve tüm zamanınızı kiminle geçirdiğinizi görmek harika olurdu."

Eve dönerken Josh son e-postasından bu yana neler kaçırdığımı anlattı. "Logan terfi aldı. Bunun için çok çalıştı."

"Evet, onda beyin, sende güzellik var... tsk, bana ne kalıyor?" Őakayla karışık söyledim.

"Bol Şans," diye gülüyor Josh.

"Doğum gününü kaçırdığım için özür dilerim. Gerçekten eve erken gelmeye çalıştım." Ailemle çok fazla doğum günü ve tatil kaçırdım. Telafi edilecek çok Şey var.

"Büyük bir Şey değil Riley-Star. Sadece otuz beşinci yaşım. Ağabeyin artık yaşlanıyor."

Gülmeye başladım. " yle mi? Yakında sana dede diyebilirim."

"Sakin cüret etme," diye homurdanıyor. Yine de sesinde alaycı bir ton var, bu yüzden sadece Şaka yaptığını biliyorum.

Josh eve yanaşıyor ve ben kendimi tutamayıp bakıyorum. Hala bıraktığım gibi görünüyor. Annemin g lleri tamamen açmış. Eve gelmekle ilgili bir Şey var, kendinizi merkezde hissettiğiniz, tamamen rahatlayabileceğiniz ve yeniden şarj olabileceğiniz tek yer.

Küçük çantayı aldım ve Josh'un ağır olanı dışarı taşımasını bekledim. Araba.

"Őařırmıř gibi davran. Annem elinden geleni yaptı. Sabahtan beri yemek pişiriyor. Sabahın k r nden beri," diye uyarıyor Josh  n kapıyı açarken.

Dudaklarımda anında bir gülümseme oluşuyor. Bu tonlarca nefis yemek demek. Yemek için sabırsızlanıyorum. Evle ilgili en çok özlediğim Şeylerden biri bu. Hiçbir Şey annemin yemeklerinin yerini tutamaz. O en iyisidir.

Josh önce benim girmeme izin verdi. Çantamı giriş holüne bırakıyorum ve mutfağa doğru yürüyorum. Ev annemin yemekleriyle harika kokuyor, ağzım sulanıyor.

"Ben geldim," diye sesleniyorum, ailemi tekrar göreceğim için heyecanlıyım. Mutfağa giriyorum ve havada asılı duran lezzetli aromayı derin bir nefesle içime çekiyorum.

"Riley!" Annem ılık atıyor. Koşarak bana doğru geliyor ve ben de çarpışmaya karşı kendimi korumak için kollarımı iki yana açıyorum. Beni sevgi dolu bir kucaklamayla sardı.

Hâlâ bana sarılarak yukarı aşağı zıplamaya başladığında genişçe gülümsüyorum.

"Evdesin... ahhhh... evdesin!" diye mutlulukla haykırıyor. Geri çekiliyor, iki eliyle yüzümü çerçevesiyor ve gözyaşları içinde gülümsüyor. "Bebeğim sonunda evde."

"Merhaba anne," diye fısıldıyorum içtenlikle.

"Onu bizimle paylaş," diyor babamın derin sesi annemin arkasından. Annem yanıma geliyor, kolu hâlâ belimde.

"İşte benim bebeğim," diyor babam yüzünde gururlu bir gülümsemeyle. "Dünyayı fethettin. Seninle çok gurur duyuyoruz."

Güçlü kolları beni sarıyor ve alnıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

"Hepinizi çok özledim," diye fısıldıyorum, sonunda aileme kavuştuğum bu anın tadını çıkarıyorum.

"Kimin sesini duyuyorum?" Logan koridordan sesleniyor ve sonra mutfığa giriyor. Josh'un elini sıkıp omzunu sıvazladıktan sonra dönüp bana bakıyor. "Riley, şu haline bak." Ayı gibi sarılarak ayaklarımı yerden kaldırıyor. Omzuna doğru gülüyorum. "Kocaman olmuşsun."

İç çekiyorum... sonunda evde olmanın yerini hiçbir şey tutamaz. Burası benim mutlu yerim, tam burada sevdiklerimle birlikte.

Annem, "Git çantalarını odana koy ve kirli kıyafetlerini bana bırak ki onları yıkayabileyim," diyor ve ardından tüm lezzetli yiyecekleri işaret ediyor. "Eşyalarını yerleştirmeyi bitirir bitirmez yemek yiyeceğiz. Uzun uçuştan dolayı yorgun olmalısın."

"Evet," diye başımı salladım. "Hepsini çabucak boşaltacağım. Sadece uzun uçuştan sonra duş almak istiyorum. Pijamalarımı giyiyorum ve sonra da yüzümü her şeyle dolduruyorum.

bu lezzet."

"Bunu sen yap, tatlım." Annem bana kalbimi ısıtan sevgi dolu bir gülümseme veriyor.

Üst kata çıkıyorum ve yatak odama girer girmez içimi bir y u v a duygusunun kapladığını hissediyorum.

Sigh ... ev gibisi yok.

Eve döneli bir hafta oldu. Her şey hala seyahate çıkmadan önceki gibi, bu yüzden eski rutinime geri dönmek oldukça kolay.

Gündüzleri anneme kreşte yardım ediyorum. Annemin çocuklara, özellikle de bebeklere karşı her zaman zaafı vardı, bu yüzden ben okulu bitirir bitirmez *Minik Ayaklar*'ı açtı.

Diğer üç kadın ona yardım ediyor, bu yüzden bana gerçekten ihtiyacı yok, ama evden bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra benim ona yakın olmamı sevdiğini biliyorum. Gerçekten umurumda değil. Hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğime karar verene kadar bana zaman kazandırıyor.

Bu akşam Josh'a pizza sürprizi yapmayı planlıyorum. Beni havaalanından aldığından beri onu görmedim, bu berbat bir şey.

Ailemdeki herkes arasında Josh'a en yakın olan hep ben oldum. Ona, küçük bir kız kardeşin ağabeyine baktığı gibi bakıyorum. Sanırım bunun nedeni beni her zaman şımartmış olması. Josh'un benim için zaman ayırmadığı bir an bile olmadı.

Ben her zaman onun küçük yıldızı oldum... en sevdiği kişi.

Başka ülkelere seyahat etmek, ailemin desteğine ve sevgisine sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark etmemi sağladı. Onlara ne kadar değer verdiğimi her zaman göstermesem de buna değer veriyorum. Bunu değiştirmeyi planlıyorum,

Bu geceden itibaren. Her biri için özel bir planım var. Kesinlikle onlarla daha fazla zaman geçireceğim, böylece onları ne kadar çok sevdiğimi bilecekler.

Josh'un pizzayı sevdiğini biliyorum ve bu yüzden ona ikram olarak alıyorum. Arayı kapatabileceğimiz güzel ve rahatlatıcı bir gece geçireceğiz.

Josh'un kapısını çaldım, geceyi onunla birlikte geçireceğim için heyecanlıydım. Birden kapı çekilerek açıldı ve pizza ellerimden alındı. Parmaklar pazıma saplanıyor, beni öne ve evin içine doğru çekiyor.

Karşımdaki devasa adama bakarken dudaklarımdan panikle bir ses çıkıyor. Sulu gözleri korkunun omurgamdan aşağı süzülmesine neden oluyor.

Ne haltlar dönüyor burada? Kim bu adam? Josh nerede?

Evin derinliklerinden bir hırıltı duyuyorum. "Ona dokunmaya cüret etme! Bırakın onu. Onun bununla hiçbir ilgisi yok!"

Bu Josh. Ama sesi farklı. Sesi daha önce hiç duymadığım karanlık bir ton taşıyor ve damarlarımda uğursuz bir korkunun kanamasına neden oluyor.

"Hayır," diye hırlıyor adam, "O da geliyor." Beni itiyor ve bu benim evin derinliklerine doğru tökezleyerek bir adım atmama neden oluyor. "Bizi seni bulma zahmetinden kurtardın."

İçimde bir yerlerde bir alarm çalmaya başladı... bu resimde bir sorun var.

Tekrar itilip kakılıyorum ve tökezleyerek birkaç adım daha atıyorum. Beni bir hiçmişim gibi itip kakmaya cüret ettiği için kocaman adama ters ters bakıyorum.

Hala tehlikede olduğumu anlamış değilim çünkü hala küçük güvenli balonumda yaşıyorum.

Ŗu anda, Ŗu saniyede, hâla mutlu hayatıma hiçbir Ŗeyin dokunamayacağına inanıyorum.

Cehalet mutluluktur.

Tehlike gözünüzün önündeyken onu görmeyi reddetmeniz çok komik. Küçük güvenli baloncuğunuzun canavarları dışarıda tutacak kadar güçlü olmayabileceğini kabul etmeyi reddediyorsunuz.

Ama baloncuklar patlar. Güvenlik ağınızın çözüldüğü anı hissedebilirsiniz. Bu dünyayı sarsan bir Ŗoktur. Mükemmel hayatınızı yerinde tutması gereken eksene indirilmiş yıkıcı bir darbedir.

Josh görüş alanıma giriyor ve hayatımın en derin yerinde yabancı bir değişim hissediyorum. Ŗok içinde soluk soluğa kaldığımda hayatımı mükemmel kılan her Ŗey kararmaya başlıyor. Bir karanlık yaklaŖmaya başlıyor, dünyanın kenarlarını lekeliyor. Bu yabancı bir his, daha önce hiç hissetmediğim bir Ŗey. Soğuk, uçucu

... düşmanca bir saldırı.

Josh'un yüzü kanlı ve dayak yemiŖ. İki adam tarafından tutuluyor, her biri bir kolunu sıkıca kavıyor. Onu tutmaya devam etmenin onlar için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum.

Birkaç kez göz kırpmıyorum, ne gördüğümü anlayamıyorum.

"Josh," sonunda nefes almayı başarıyorum. Ona ulaşabilmek için ilerlemeye çalışıyorum ama kocaman adam beni geri çekiyor.

"Bırak gitsin," Josh kelimeleri gıcırdatarak söylüyor ama bu sefer sesindeki karanlık ton kaybolmuŖ. Sesi gerçekten korkmuŖ gibi geliyor ve bu da panik ve dehşetin kalbimi kuvvetle sarmasına neden oluyor.

Yenilgiye uğramıŖ gibi başını öne eğerek ve "Bırakın onu... lütfen" diye yalvarır.

Kardeşimi böyle gördüğüm için kalbimin çatladığını hissediyorum. O her zaman güçlü olan olmuŖtur... kırılmaz. Ona sadece kocaman gözlerle bakabiliyorum. Beynim neler olduğunu anlamayı reddediyor.

Josh gözlerini kapatıyor ve tekrar açtığında acı ve çaresizlikle dolup taşıyor. Bacakları gevşiyor ve kardeşimin dizlerinin üzerine çöküşünü dehşet içinde izliyorum.

"Lütfen!" diye bağıyor. "Lütfen, onun bununla hiçbir ilgisi yok! Senin kavgan benimle."

Adam beni geri çekmeye başladı... Josh'tan uzaklaştırmaya. Kardeşimle aramdaki mesafenin büyümesini izliyorum ve bu zaten hissettiğim paniğin damarlarımda alevlenmesine neden oluyor.

Kanının yüzüne bulaştığını görüyorum.

Onu hâlâ geride tutan iki öfkeli adamı gözümün önüne getiriyorum... ve sonunda her şey yerli yerine oturmaya başlıyor.

Korkunç bir şeyin içine girdim.

Bu kötü, çok, çok kötü!

Şok, derime batan küçük dikenler gibi üzerimde dalgalanırken başımı sallıyorum.

"Josh." Fısıltı çok uzaklardan geliyor, sanki olan bitenin gerçekliği bana sertçe çarpıp korkudan hıçkırmama neden olurken umutsuzluğun çorak topraklarında sürükleniyormuş gibi.

Nabzım, kanım damarlarımda dolaşana kadar hızlanıyor.

Tüm düşüncelerim bulanıklaşana kadar zihnim daha yüksek bir vites geçiyor. Adamın parmakları sanki içime sızan farkındalığı hissedebiliyormuş gibi acı verici bir şekilde pazuma saplanıyor. Daha sert çekiyor ve ben Josh'ı gözden kaybediyorum, kavga sonunda göğsümün içinde patlıyor.

"Hayır!" Kolumu çekip kurtarıyorum ve ileri atılıyorum. Kardeşimle güldüğüm pek çok mutlu gece geçirdiğim oturma odasına koşuyorum.

Adamlar onu ayağa kaldırmakla meşgul.

"Bırakın onu!" Onlara bağıyorum ve bu mantıksız anda aslında ikisini de indirebileceğime inanıyorum.

Josh'un sağ kolunu tutan adam bana sırtıyor, sanki ben sinir bozucu bir sinekten başka bir şey değilmişim gibi.

Elimi uzattım ve tam Josh'u tutacakken kollar bana dolandı. Gözlerim Josh'unkilerle buluşuyor ve bana yansıyan dehşet ve umutsuzluktan başka bir şey görmüyorum. Neden savaşmadığını anlamıyorum.

Sıkı tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama nafile. Yeterince güçlü değilim.

Bir dakika önce sırtan adam sağ kolunu hareket ettiriyor ve ancak o zaman bir metal parıltısı görüyorum. Bir silah. Bir an için kaşlarımı çatıyorum ama sonra Josh'un sol kolunu tutan adamın elinde parıldayan diğer silahı fark ediyorum.

Bu adamlar silahlı!

Dişliler yerine oturuyor ve ağzım dehşetten kuruyor. Vücudum bana çarpan ani gerilim dalgası yüzünden kaskatı kesiliyor.

Bu adamlar bize çok zarar verecek. Bir şeyler yapmalıyım. Yardım bulmalıyım.

Koşmak için arkamı dönüyorum ama bir yumruğun başımın yan tarafına sertçe çarpmasıyla olduğum yerde kalakalıyorum. Acı keskin, yanağımdan aşağıya ve boynuma doğru kavurucu bir yol açıyor. Beklenmedik darbeden dolayı tüm vücudum geriye doğru uçuyor. Uzanmaya çalışıyorum... bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak için. Ama hiçbir şey yoktu. Önce kürek kemiklerim yere çarpıyor ve vücudumun üst kısmı sarsılıyor. Başımın arkası duvarın kenarına çarptı. Boynumdan aşağı donuk bir ağrı iniyor ve sonra görüşüm bulanıklaşıyor.

İkinci Bölüm

Riley~

Kaçacak hiçbir yer kalmadığında, saklanacak hiçbir yer kalmadığında rüyalar bize bir kaçış yolu sunar.

Keşke güvenli bir yere gittiğimizi hayal edebilseydim.

Hafızam sisli bir karmaşa. Olan her şeyi hatırlayamıyorum. Bizi kimin tuttuğunu bilmiyorum. Neden kaçırıldığımızı bilmiyorum.

Pizzayı aldığımı ve Josh'un evine gittiğimi hatırlıyorum. Pizzanın kokusunu hatırlıyorum... ama başka bir şey hatırlamıyorum. Son net hatırladığım şey arabamı Josh'un evinin arkasına park ettiğim.

Bizi kim tutuyorsa ona seslenmeye çalıştım ama ricalarıma yanıt alamadım.

Ağladım.

Yalvardım.

Ayaklarına kapandım.

Dua bile ettim.

Gözlerim sürekli diğer sandalyelere kayıyor. Bana en yakın olan annem, sonra da babam. Logan ve Josh en uçta. Ailemin her üyesi dayak yedi. Annemin tek gözü şişmiş. Yüzünün bu kadar kötü dövüldüğünü görmek içimi ürpertiyor.

Uyanmalarını dileyerek onlara seslenip duruyorum. Uyanmaları gerek. Uyandıklarında bu karmaşadan kurtulabileceğiz.

Uyanmalarını istiyorum.

Hepimizin burada olduğunu görünce şok oldum. Hala hiçbir şey anlamıyorum. Neden sandalyelere bağlıyız? Neden buradayız? Neler oluyor?

Josh kıpırdanmaya başlar, tam o sırada kapıyı kocaman bir adam doldurur ve bir an için adamda tanıdık gelen bir şeyler olur, ama bu düşünce geldiği gibi kaybolur.

Adam sırtıyor ve bu onu bir korku filminden çıkmış gibi şeytani gösteriyor.

Belki de inanılmaz derecede korktuğum için ona gerçekte sahip olduğundan daha fazla güç veriyorum. Korku her durumu yoğunlaştırır. Bu dersi Afrika'dayken öğrendim. Bir keresinde kampımız bir grup aç maymun tarafından yağmalanmıştı. Tüm bu yaygara ve gürültünün ne olduğunu görmek için çadırımı terk edecek kadar aptaldım. Çadırımın hemen dışında bir maymun vardı. Doğruyu söylemek gerekirse, beni görünce daha da korktu. Bana dişlerini gösterdi, keskin köpek dişlerini. Hırlayarak ve tıslayarak yaptığı uyarı, çalmaya geldiği şeyi almaya cüret edersem beni ısıracağını açıkça söylüyordu. Kamptan dağınık bir şekilde ayrıldılar. Maymunlar kendilerini tehdit altında hissetmedikleri sürece gerçek bir tehlike altında değildik, ancak maymun bana hırladığında neredeyse altıma işiyordum ve düşününce küçücük bir tüy yumağıydı. Tur rehberimiz daha sonra bana korkunun her türlü durumu yoğunlaştırdığını söyledi. Maymun benden, benim ondan korktuğumdan daha fazla korkmuştu. Tehlikeyle karşılaştığımda bunu hatırlamalıydım.

İri adama bakıyorum ama bunun bu durum için önemli olduğunu sanmıyorum. Adam benden ya da herhangi birimizden korkmuyor, maymunun korktuğu gibi değil.

Öte yandan ben ondan çok korkuyorum. Korku içimi sıvılaştırıyor. Korku benim için bu anı kesinlikle yoğunlaştırıyor.

Adam bana doğru yaklaşmaya başladı, tıpkı bir keresinde katıldığım safarilerden birinde avını takip eden bir aslan gördüğüm gibi. O zamanlar bunu büyüleyici bulmuştum - ama

Şimdi aklım başımdan gitti.

"Uzak dur," diye kekelemeyi başarırken korkunun kalın bir sis gibi beni sardığını hissediyorum. Zayıf yalvarışım sadece dudaklarını iğrenç bir alaycılığa dönüştürüyor.

O kötü, tamamen kötü. Kötü çocukların mavi gözlü, siyah saçlı, kaslı ve dövmele olduğu pek çok kitap okudum. Her nasılsa, bu kötü çocuklar hikayenin ilerleyen bölümlerinde kahraman oluyorlar.

Hatta geceleri kendi kötü çocuğumun beni kaçırdığını ve sonra bana umutsuzca aşık olduğunu hayal ederek geçirdim.

Bir daha asla korkunç bir durumu cazip hale getirmeyeceğim.

Sulu mavi bakışları, yüzünde düzensiz duran yağlı siyah saçlarıyla bu adam, daha önce defalarca okuduğum kötü çocuk değil. Renkli mürekkep kollarını kaplıyor, her santimini, solmuş kahverengi gömleğinin kollarının altında kaybolana kadar. Kafatasları ve bıçaklar... kızgın dövmeler.

Bana doğru tehditkâr bir adım daha atıyor ve bu beni panikletip bileklerimdeki bağları çekiştirmeme neden oluyor. Ellerimi serbest bırakmalıyım. Kendimi bir şekilde savunmalıyım.

Başını yavaşça sallıyor... o kadar yavaş ki sinir bozucu.

Birdenbire bana saldırıyor ve boğazımdan dehşet dolu bir çığlık kopuyor.

"Aman Tanrım!"

Vücudunun cüssesi benimkinin üzerine çıkarken zihnim bir anlığına mutlak bir dehşet içinde donup kalıyor. Kişisel alanımın bu şekilde ihlal edilmesinin katıksız şoku içimi ürpertiyor.

Yumruğu yüzümün yan tarafına sertçe çarpıyor ve acıyla öğürmeme neden oluyor. İçimde korkunç duygular patlıyor - bunların başında kafa karışıklığı geliyor. Bu adamın bana neden zarar verdiğini anlamıyorum.

Hiç kimse bana öfkeyle dokunmadı. Çocukken ailem bana bir şaplak bile atmadı. Fiziksel ceza benim için yabancı bir şey. Ben sadece

Hayatım boyunca sevgiyi ve barınağı tanıdım.

Bir şey anlamaya çalışmadan, başımın yan tarafına bir darbe daha çarpıyor ve kulağım acıyla çınlıyor.

Terinin kokusu burun deliklerime doluyor ve midemi bulandırıyor. Beni bu korkunç durumun şimdi ve burasına geri getiriyor.

Adam anneme doğru yürür ve sandalyesini odanın karşı tarafına doğru çeker. Yolun yarısında annem kendine gelirken inlemeye başlar. Başını kaldırmaya çalışıyor ve sonra etrafına bakıyor. Hissettiğim dehşetin aynısının onun yüzüne de yansıdığını görüyorum.

"Anne!" Ona seslendim. "İyi olacağız." Josh bizi bu karmaşadan kurtaracak. Josh her zaman her şeyi düzeltir. Sadece uyanması gerekiyor.

Sonra, adam babamın bağlarını çözüyor ve babamın gevşek bedenini büyük odanın diğer tarafına sürüklerken artan bir korkuyla izliyorum. Bir çeşit depodaymışız gibi görünüyor, bu da kafamı daha çok karıştırıyor. Bir tarafa dağılmış birkaç boş kasa ve diğer tarafta metal levhalar var. Burası hakkında hiçbir şey göze çarpmıyor. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok.

"Baba!" Uyanmasını umarak bağıriyorum. Uyanmak zorunda. Josh'a yardım etmeli ki bizi buradan çıkarabilsinler. Bu adamla konuşmalı ve ona her şeyin korkunç bir hata olduğunu söylemeliler.

Adam babamın ellerindeki bağları bir kanca ve zincir düzeneğine bağlıyor. Ağzım açılıyor ama çığlığım çıkmıyor. Göğsümün içine geri çekiliyor ve orada patlayarak iç organlarıma zarar veriyor.

Babam... O ailemizin üzerine inşa edildiği temeldir.

Gözlerim anneme kaydı. Kanlar içinde inliyordu. Hissettiği acı yüzünden vücudunun titrediğini görebiliyorum. Sersemlemiş görünüyor, çevresinin tam olarak farkında değil.

Kim annemi bu kadar kötü dövebilir? *Neden?* Benim güzel ve sevgi dolu annem ... kim onu bu şekilde incitecek, hepimizi incitecek kadar zalim olabilir? Biz ne yaptık?

Bunu hak etmek için ne yaptım?

Logan inliyor ve gözlerim adamın Logan'ı sandalyeden çekip odanın kenarına sürüklediği yere gidiyor. Logan'ı metal levhaların yanındaki duvara cıvatalanmış bir boruya kelepçeliyor. Yüzünü net bir şekilde görebildiğim için şimdi daha da kötü görünüyor. Sol gözünün üstünde kan fışkıran bir kesik var. Aptalca bir şekilde dikiş atılması gerekeceğini ve yakışıklı yüzünde kesinlikle bir iz bırakacağını düşünüyorum.

Adam Josh'un sandalyesinin arkasından tutup onu zeminin ortasına sürüklüyor ve ancak o zaman bizi Josh'un etrafında bir daire şeklinde konumlandığını fark ediyorum.

Dünyam bulanıklaşana kadar her şey yavaşlıyor ve herhangi bir şeye odaklanmak zorlaşıyor. Gördüklerimi anlamlandırmak zor.

Josh kendine geldiğinde bir öfke kükremesi duyuyorum.

Artık her şey yoluna girecek. Josh uyanıyor. Josh bu karmaşayı düzeltecek.
- Çünkü hepsi bu. Korkunç bir yanlış anlaşılma.

Adam yanıma geliyor ve bileklerimi sandalyeye bağlayan bağları çözüyor. Beni dengesiz bacaklarımın üzerine kaldırıyor ve sonra eli zaten zonklayan başımın arkasına sertçe çarpıyor. Bedenim ayakta durma isteğini kaybediyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Acı diz kapaklarımda patlıyor, kalçalarım kadar titreşiyor.

Soğuk ve inatçı bir şey boynuma dolanıyor ve sonra geriye doğru çekiliyorum. Soğuk çelik boynumu ısıırıyor ve derimi yırttığını hissediyorum. Parmaklarım boynumdaki zinciri tırmalarken korkunç sesler çıkararak öğürmeye başlıyorum.

Zihnim olanları algılayamıyor. Etrafımı, dövülen ailemi, acıyı ve korkuyu işlersem, o zaman tüm bunlar korkunç bir şekilde gerçek olur.

"Siktir git!" Josh'un çığlığını duyuyorum ve sesi çaresiz geliyor... o kadar çaresiz ki kalbim korkudan titriyor. "Bırakın onları! Onların bununla hiçbir ilgisi yok." Hıçkırđđını duyuyorum ve sonra yalvarıyor, "Siktir... lütfen... lütfen ailemin gitmesine izin ver."

Josh'ı görebilmek için vücudumun st kısmını kaldırıyorum. Onu biraz olsun rahatlatmaya alıřmalđım. Arkamda garip bir ses duyuyorum, metalin metal üzerinde koşması gibi, sonra boynumdaki zincir derimi ısırıyor ve ayak parmaklarımla ucunda durana kadar yerden yukarı çekiliyorum.

Bulanıklaşan gözlerle Josh'ı görüyorum. Onu sandalyeye bağlı tutan bağlarla mücadele ediyor. Öfkeyle hırılıyor ve gözleri her birimize -babama, anneme, Logan'a ve sonra da bana- kayıyor. Panikten neredeyse ateşi ıkmlış gibi görünüyor.

Daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Beni her zaman koruyan üç adam bağlanmış ve feci şekilde dövülmüştü. Hayatım boyunca bana sđınak olan bu üç adam, bırakın beni ya da annemi, kendilerine bile yardım edemiyorlar. Bu düşünce beni fel etti. Her zaman babamın ve kardeşlerimin kırılmaz olduğunu düşünürdüm.

"Onlar masum. Lütfen bırakın gitsinler," diye haykıran Josh kendini bağlardan kurtarmaya alışıyor.

"*Masum.*" Sözcük havaya tükürüyor ve gözlerim geldiği yöne doğru fırlıyor. Botlar beton zeminde srtnyor.

Soluk tenli bir adam görüyorum ve gözlerim korkuyla açılıyor. Ensemde boncuk boncuk terler oluşuyor.

Boynu, enesi ve yanakları yanık yarasına benzeyen lastiksi bir deriyle kaplıdır. Yanık deri sol gözünü aşağıya doğru sürüklüyor. Uzun ve sıska ve topallayarak yürüyor gibi görünüyor.

Onu görünce tüylerim diken diken oluyor. Koyu renk gözleri benimkileri buluyor ve karnımı yere indiren kötü niyetli bir sırtışla bana bakıyor.

İşte o zaman ilk kez düşünüyorum... *ölüm*. Bu adam beni öldürmek istiyor ve bunu yapmaktan zevk alacak.

Tek duyabildiğim gürleyen kalbim ve kısa, panik nefeslerim.

Bana bakmaya devam ederken tüm bedenim boğucu bir korkuyla uyuşuyor.

"Öyle bir şey yok," diye kelimeleri tükürüyor ve beynim bir an için ne dediğini anlamakta zorlanıyor.

Adam zalim gözlerini Josh'a çevirir ve "Nasıl hissediyorsunuz Bay Woods?" diye sorar. Kollarını iki yana açıyor ve nefretle alay ediyor: "Aileniz benim merhametime kalmış durumda."

"Bırak onları Volkov," diyor Josh. Bu daha çok umutsuz bir sızlanmaya benziyor. "Onların bununla hiçbir ilgisi yok. Senin işin benimle."

Adam başını sallar ve sanki Josh'un ricasını değerlendiriyormuş gibi derin düşüncelere dalmış görünür. Ama sonra tekrar başını sallar.

Parmaklarını şıklatıyor. "Dmitri!"

Gıcır gıcır, siyah takım elbise giymiş bir adam Josh'a doğru yürüyor. Ancak o zaman diğer iki adamı da fark ediyorum. Hepsinin sol kollarının altında duran bir kayışa sıkıştırılmış ağır görünümlü silahları var. Profesyonel ve sakın görünüyorlar.

Dmitri, Josh'un önünde durur. Elinde çatlamış eski bir kase var.

Artık adının Volkov olduğunu bildiğim yaralı adam, yetkili kişi gibi görünüyor. Bileğini oynatarak kaseyi işaret ediyor. "Size bana asla vermediğiniz bir şey vereceğim Bay Woods. Kızımın düğününü bombaladığınızda bir korkaktınız. Onun, oğlumun ve karımın canını aldığı için hiç pişmanlık duymuyorsun." Ağzını kapatıyor, kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı var ve yüzünün çizgilerine kazınmış kederi açıkça görebiliyorum.

Josh bu adama zarar verdi mi?

Ağabeyim... kahramanım insanların hayatını mı aldı?

Dehşete kapılmış bir halde gözlerim Josh'a kaydı. Ağzımdaki son tükürük de kuruyor ve dilim ağırlaşıyor. Titreyen bir nefes alıyorum ve zincirin boynumu ısırıldığını hissediyorum. Bu bana içinde bulunduğum korkunç durumu, ailemin içinde bulunduğu umutsuz durumu hatırlatıyor - hepsi Josh'un bu adama yaptığı bir şey yüzünden.

Ben kardeşimin ne yaptığını anlamaya çalışmadan adam devam etti: "Kasede dört şey bulacaksınız Bay Woods. Birini seçin."

Josh başını sallar. "Seçmeyeceğim," diye hıçkırır.

Dmitri kaseyi Josh'un yüzüne doğru iter ve ona hırlar.

"Seçiminizi yapın Bay Woods, yoksa aileniz benimki gibi ölecek."

Josh'un boğazından umutsuz bir ses çıkıyor ve dehşet içinde "Blade" diye fısıldadığını duyuyorum.

Sol ayağım acı içinde bükülüyor. Korkunç bir an için zincir nefesimi ciğerlerimden söküp alıyor. Boğazımdan çekmeye çalışırken parmaklarım çeliğe saplanıyor. Dudaklarımdan boğuk bir çığlık kaçıyor ama sonunda ayağımı tekrar bulmayı başarıyorum ve hayat veren havayı içime çekmek için ihtiyacım olan o değerli santimi kendime veriyorum. Sol ayağım keskin bir acıyla yanıyor ama kendimi ayakta kalmaya zorluyorum. Tekrar boğulmak istemiyorum.

Kafam çok karışık ve korkuyorum. Sanki mükemmel hayatım paramparça olmuş gibi hissediyorum ve kaosun içinde kalan tüm parçalara anlam veremiyorum.

Arkamdan bir yerden gelene kadar bana vuran o kocaman adamı unutmuştum. Babama doğru yürüyor ve sonra sağ elindeki bıçağın parıltısı dikkatimi çekiyor.

"Lütfen yapma!" Josh yalvarmaya başlar. "Beni nasıl istersen öyle öldür, sadece lütfen... onlara zarar verme."

"Hayır," kelimesi dudaklarımdan sert bir nefes olarak dökülürken, farkına varmam çok zor oluyor. *Adam babamı öldürecek.*

Bir keresinde umudun ruhun kalp atışı olduğunu duymuştum. Bunu kim yazdıysa çok yanılmış.

Umut size sahte bir güvenlik hissi verir.

Umut, inkr içinde yaşamanızı sağlar.

Umarım sonbahara hazırlanırsın.

Umut sadece acıyı uzatır.

Riley ve Griffin'in hikayesini okumaya buradan devam edin -

[Koruyucu](#)

Düşmanlardan Sevgililere Serisi

[Kalpsiz](#), Roman #1 ~ Carter Hayes & Della Truman

[Reckless](#), Roman #2 ~ Logan West & Mia Daniels

[Dikkatsiz](#), Roman #3 ~ Jaxson West & Leigh Baxter

[Acımasız](#), Roman #4 ~ Marcus Reed & Willow Brooks

[Shameless](#), Roman #5 ~ Rhett Daniels & Evie Cole

*Onlar hepsi Tam boy, stand Yalnız, karşılıksız aşk/ikinci Şans romantizm /
yeniden bir araya gelen aşk / zıt kutuplar, bir HEA ile ve uçurum askısı olmadan romanları çeker.*

Michelle ile Online Bağlanın:

Bülten

FaceBook

Amazon

GoodReads

BookBub

Instagram

Twitter

Web sitesi

YAZAR HAKKINDA

Michelle Horst, okuyucularının içinde kaybolabilecekleri hikâyeler yaratmayı seven, çok satan bir Romantik Yazar. Kadını için savaşmaktan korkmayan alfa kahramanlara bayılıyor.

Michelle'in dünyasında olup bitenlerden haberdar olmak ister misiniz? Alfa kahramanlarıyla ilgili en son haberleri, satışları ve harika hediyeleri almak için [kaydolun](http://eepurl.com/cUXM_P) → http://eepurl.com/cUXM_P

Bu kitabı veya herhangi bir kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yazarlar tarafından takdir edilmektedir.

TEŞEKKÜRLER

Sheldon, kalbimi ellerinde tutuyorsun. Bir annenin isteyebileceği en iyi evlat olduğu için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Morgan, Kelly, Kristine, Laura, Angela, Kristina ve Leeann'a - kağıt bebeğimin vaftiz ebeveynleri olduğunuz için teşekkür ederim.

Sokak ekibime - benim için pezevenklik yaptığınız her gönderi için teşekkür ederim. Her birinize minnettarım.

Kapak tanıtımına ve çıkış gününe katılmak için zaman ayıran her blog yazarına ve okuyucuya özel bir teşekkür.

Hepinizi tonlarca seviyorum ;)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.